

Staré pověsti české

Alois Jirásek

Obsah

STARÉ POVĚSTI ČESKÉ	7
O Čechovi.....	10
I.....	10
II.....	12
III.....	16
O Krokovi a jeho dcerách.....	18
O Bivoji.....	22
O Libuši.....	27
O Přemyslovi.....	32
Libušina proroctví.....	35
Divčí válka.....	42
I.....	42
II.....	43
III.....	44
IV.....	47
O Křesomyslu a Horymírovi.....	49
I.....	49
II.....	51
Lucká válka.....	55
I.....	55
II.....	57
III.....	59
IV.....	61
V.....	65
Durynk a Neklan.....	67
I.....	67
II.....	69
III.....	70
POVĚSTI DOBY KŘESŤANSKÉ	72
O králi Svatoplukovi.....	76
O králi Ječmínkovi.....	80
I.....	80
II.....	83
Praporec sv. Václava.....	85
I.....	85
II.....	88

III.	91
IV.	94
O Bruncvíkovi.....	96
I.	96
II.....	99
III.	102
IV.	104
V.....	106
Opatovický poklad.	109
I.	109
II.....	113
III.	116
O Staré Praze.....	119
I.	119
II.....	128
<i>Žito kouzelník</i>	128
III.	133
<i>O králi Václavovi IV.</i>	133
IV.	138
Staroměstský orloj.....	138
V.....	143
<i>O Daliborovi z Kozojed.</i>	143
VI.	148
<i>Ze Židovského města.</i>	148
1.	148
2.	150
3.	155
VII.....	160
<i>Smutná místa.</i>	160
VIII.....	162
<i>Faustův dům.</i>	162
O Žižkovi.....	169
I.	169
II.....	170
III.	175
IV.	178
Kutnohorští havíři.....	182

I.	182
II.	185
III.	190
Bílá paní.	192
Růžový palouček.	199
Boží soud.	202
I.	202
II.	205
III.	207
O Janošíkovi.	209
I.	209
II.	212
III.	216
ZE STAROBYLÝCH PROROCTVÍ	218
Sibyllina proroctví.	220
I.	220
II.	221
Proroctví slepého mládence.	226
Proroctví Havlasa Pavlaty.	230
Různá proroctví.	232
Blaničtí rytíři.	235

STARÉ POVĚSTI ČESKÉ

Pojďte a poslyšte pověsti dávných časů. Poslyšte o našem praotci, o předcích, jak přišli do končin naší vlasti a usadili se po Labi i po Vltavě i po jiných řekách této země.

Slyšte i co více dochovalo se z temnoty věků, co zůstalo z báječných vypravování přešlých pokolení, jež klaněla se bohům v šeru starých hájů a jež obětovala studánkám v tichých ouvalech, jezerům i řekám i svatému, živému ohni.

Pomněme na časy těch prvních let i na to, jaká byla tenkrátě tvářnost naší vlasti, nežli sem vkročilo naše plémě.

Měst nebylo, dědin jen málo a pořádku a ty jen v některých končinách, kdež se dochoval chudý ostatek dřívějších obyvatelů cizího jazyka. Půda skoro všechna odpočívala netknutá rádlím. Vše bylo pustější, divočejší, rovina, pláň i údolí.

Ohromné pralesy se černaly po horách na pomezí a se svahů těch hor táhly se širokými pruhy na míle hluboko do země. I tam, vnitř, rozkládaly se pouště starých, temných hvozdů, mezi nimiž svítily se jasněji zelení bujné palouky s vlající, hustou, vysokou travou. Dost bylo třasovisek houpatvé půdy na šíru i v lesích, dost ošidných bažin křikem vodního ptactva oživených, dost tichých, černých, jako zakletých slatin, v nichž se shlížely staré stromy ohromných kmenů s vousinatým, sivým mechem.

Lidská stopa tu byla vzácná. Zvěře však všude hojně. Nikým nehoněná, nehubená, množila se, že jí sotva postačovala půda. Po černých lesích bytoval medvěd, hledaje duté kmeny s medovými plásty včel, od jejichž rojů zvučely stromy.

Divoký kanec rozrýval kyprou, lesní půdu, a hustým, spletitým podrostem draly se lišky a divoká kočka. S haluze číhal mrštný rys, pronikaje bystrým zrakem šero lesní, jímž se neslo z daleka řvaní ohromného zebra, beroucího se ku brodu nebo ku prameni. Jelen volně přebíhal a s ním stádo laní, na paloucích se páslo hojně srn, ale také množství vlků se toulalo a plížilo za kořistí lesem i širou krajinou.

Vysoko v slunném povětří nad hřbety lesů plul král všeho ptactva, skalní orel a jemu příbuzní. Po skalách, po lesích hnízdila

hejna dravého ptactva, luňák i sokol, rarohů rod, jestřáb, krahujec i odrůdy menších dravců a sov a výrů.

Potoky, řeky i jezera hemžily se rybami a vydra, bytující v šeru starých olší a vrb zarostlých divokým chmelem, měla hojný lov, bobři pak nerušeně stavěli své umělé stavby.

V hlas větrů a šumem stromů hrčely potoky, hučely řeky, a v jejich bílém písku svítila se na slunci zrna ryzího zlata.

Hlubiny země byly ještě zamčeny, a nikdo na ně neuhodil, aby vydaly poklady rud a vzácného kovu.

Všude jará síla a bohatství. Země, dobrá svou hojností a plodností, čekala jen na dělný lid, jenž by užil hojných darů jejích.

I přišel a nezdělanou zdělal; zvelebil ji těžkou, lopotnou prací a svatou ji učinil tím potem svým a krví svou, kterou pak vylil v přemnohých bojích, háje prací svou dobyté země i svého jazyka.

Z mateřských končin slovanských přišel sem lid, naši předkové, se svým vůdcem Čechem.

Aj, počněme o nich tu pověst.

O Čechovi.

I.

Za Tatrami, v rovinách při řece Visle rozkládala se od nepaměti Charvatská země, část prvotní veliké vlasti Slovanské.

V té Charvatské zemi bytovala četná plemena, příbuzná jazykem, mravy, způsobem života.

I stalo se, že se strhly mezi nimi vády a krvavé boje o meze a dědiny. Vstal rod na rod, příbuzní bojovali proti příbuzným a hubili se navzájem.

V ten čas dva bratři mocného rodu, oba vojvodové, Čech a Lech, spolu se o to snesli, že opustí rodnou zemi bojem neblahou. Řekli si: „Vyhledejme sobě nových sídel, kdež by náš rod žil s pokojem a díla si hleděl.“

Bylíť uvyklí již po předcích půdu pilně zdělávati, všeliký druh obilí pěstovati i chovati koně a stáda bravu i skotu.

Jak se usnesli, tak vykonali. Svolavše své plémě, vzdali oběť bohům, vynesli obrazy dědů a rozžehnavše se s otcovskou půdou obrátili se na západ slunce, v neznámé končiny. I bral se rod za rodem, každý početných rodin, všichni přátelé a příbuzní. Napřed šli zvědové a zbrojní muži, prostřed vojvoda Čech, sivé brady, ale statný a silný, jeho bratr Lech a kolem nich vladykové, starostové rodů, všichni na koních. Za nimi starci, ženy a děti na hrubých vozích, na koních, stáda dobytka, naposled pak opět zbrojní mužové. Tak brali se nejprve končinami příbuzných plemen, až přešli hranice Charvatské země, až přebředli Odru řeku a vstoupili do neznámých, hornatých končin.

I tam ještě našli osady, jichž obyvatelé hovořili jako oni, a dále také v krajinách při Labi řece.

Než, jak přešli druhou tuto řeku, byl kraj pustější a osad shledali jen poskrovnu. Byly daleko od sebe, a obyvatelé jejich cizího jazyka, kožemi odění, nečetní, ale smělí a srdnatí, stavěli se jim se zbraní v ruce do cesty. Čech a Lech a jejich lid je potřeli a zhubivše jejich chudá obydlí v chatrčích i ve vykopaných jamách, postupovali dále, z lesa do lesa.

Zlá byla cesta hlubokými hvozdy, zlá jejich chůze luhy a

bažinami, plnými rákosí, ostřice, rozlehlých, mechových trsů a různých křovin. Z večera zažehovali ohně a topili do úsvitu, aby zář, padajíc do tmy lesní, plašila úskočné, lité šelmy.

Tak došli až ke třetí velké řece, Vltavě, kteráž divočinou tekla; když i tu přebředli, počala si všechna čeled' stýskati, že není konce klopotné cesty a nikde stálého odpočinutí.

Tu vojvoda Čech ukázal na vysokou horu, jež se před nimi modrala nad širým, rovinatým krajem, a děl:

„Podejděme pod tyto horu, tam dětem, skotu odpočineme.“ Došli a položili se na úpatí hory, jež slově Říp. Vojvodové a starší rodu ohledali půdu vúkol a znamenali, že jest úrodná. Ráno pak, za první zoře vstal Čech a vydal se sám jediný vzhůru na temeno Řípu tichým lesem, plným ještě nočního šera.

Když vstoupil na horu, bylo ráno; a hle, širošířý kraj se před ním rozkládal do nedozírné dálky až k modravým horám rovný a volný, les a chrastina, nivy a luka. Bujnou jeho zelení svítily se řeky jako rozlité stříbro.

I zaradoval se praotec Čech nad utěšeným krajem i zamyslíl se pak nad ním, jak bohové dají, jak tu bude jeho rodu i budoucím pokolením.

Když pak sestoupil, zvěstoval, co shlédl. Na zejtří vydali se mnozí kolem hory, aby poznali všecko okolí. Co shlédli, podobalo se jim, vody velmi rybné, půda úrodná, všečen způsob té krajiny a oznámili, že se hodí na sídla.

Když pak třetího dne počalo slunce nad lesy vycházeti, povolal Čech bratra a starší a rozkázal svolati všechnu čeled'. Povystoupiv s nimi na místo, odkud viděli do kraje, promluvil k nim takto:

„Již si nebudete stýskati, neboť jsme našli kraj, kde zůstaneme a sídla zarazíme. Vizte, to je ta země, kterou jste hledali. Často jsem vám o ní mluvil a sliboval, že vás do ní uvedu. To je ta země zaslíbená, zvěře a ptáků plná, medem oplývající. Na všem budete mítí hojnost, a bude nám dobrou obranou proti nepřátelům. Hle, země po vaší vůli! Jen jména nemá; rozvažte, jakým jménem by měla býti jmenována.“

„Tvým! Tvým nechť se jmenuje!“ zvolal jako z božského vnuknutí stařec dlouhé, bílé brady, nejstarší všech starostů. Hned všichni, starostové i čeled' volali jako jedním hlasem:

„Tvým! Tvým jménem!“

„Po tobě ať se jmenuje!“

Vojvoda Čech, potěšen vůlí všeho lidu, poklekl na kolena a líbal zemi, novou vlast svého plemene. A zlíbav ji, vstal a pozvednuv rukou svých do širého kraje pohnut volal a žehnal:

„Vítež země svatá, nám zaslíbená! Zachovej nás zdravé, zachovej nás bez ourazu a rozmnož nás od národu do národu až na věky!“

Radostně pak postavil na zemi dědky, jež v bělostné rouše nesli z prvotní vlasti, a zanítil veliký oheň. I obětovali na poděkování a pro požehnání zápalnou oběť a radovali se všichni.

II.

Všem pak nastala těžká, lopotná práce. Když se o půdu rozdělili, počali ji zdělávati. Kde byl les, ten porazili neb ohněm vypražili, mýta klučili, luhy a nivy zkopali, druhého pak léta rádem zorali.

Hned si také obydlí budovali, stavení roubená, slámou krytá. Každý rod o sobě přebýval u svých pozemků.

Zahrady, role a luka byly dědinou, společným majetkem všech rodin jednoho rodu, lesy pak, pastvy, řeky a jezera občinou. Co ves, to rod.

Stavení s chlévy a stáji, s kolnami a humny za nimi v ohradě plotů spletených z proutí nebo sroubených z trámů, stavěli kolem okrouhlé návsi. Co rok přibývalo kolem osad polí a co rok půda vydávala hojnější žeň. Žito, pšenice, ječmen, oves i proso hustě se vlnily širými lány; nad ně jasněji se zelenaly pruhy hebkého lnu i vysoké konopí vedle záhonů plných strakatých, makových květů.

Luka i lipové háje zvučely bzukotem včel, jež kromě lesních brtí chovali v slaměných úlech nebo ve špalkách ze starých kmenů. Co rok byla hojnější stáda bravu i skotu a na kobylich polích v ohradách u dědin proháněla se bujná hříbata a popásávaly se pěkné sveřepice.

Volený starosta spravoval všechny v rodu i jeho majetek. Ve jméno rodu modlitby začínal i končil, oběti přinášel, hosti vítal, rozvaděné v rodu soudil a čeledi práci rozděloval. Každý měl svůj úkol, každý své dílo. Ženy domácnosti si hleděly, předly, robily plátno i sukno, šily šaty a roucha, čechle, rubáše, sukně mužské i ženské, hace, pláště, krzna i kožichy.

Muži pásli stáda, hájili jich proti šelmám, pracovali na polích, v

lese honili divokou zvěř a hubili ji štváním, ze zásady, šípy, oštěpem, osidly a jamami, do nichž lákali nejvíce vlky, nejhorší zhoubce stád.

Živo a čilo bylo v dědinách a venku. Z pastvin se rozléhal hlas pískaly nebo dlouhé pastýřské trouby, polích, na lukách i na sadě hlaholily písně mladé čeledi. Jen v čas polední nikdo venku nezaspíval ve chvíli hlubokého ticha, kdy vycházely polednice a nesly se v bílém rouše jako světlý stín mezi lány k lidským obydlím na zkázu nestřežených dětí, kdy vycházely divé, škaradé ženy velikých hlav s nerovnými očima, posílající na lidi divoký pláč, kdy se zjevovaly spanilé lesní panny zlatých vlasů s věncem na hlavě, oděné bělostným rouchem.

Těch se báli i jezinek uspávajících, oči vylupujících, i bludných duší v modravých plaménkách na blatech i bařinách, a ve strachu mýjeli jezera nebo lesní tůň, kde ve stínu starých stromů a křovin číhal vodník měně svou podobu, a kde lákaly do zkázy vodní bledé panny v zelenavém rouše.

Nejvíce však se lekali Peruna, hromu vládce, jeho blesku, „božího posla“ a jiných mocných bésů, kteří oslabovali tělo lidské, jeho kosti a rozum zatemňovali. Je prosili, k studánkám dary přinášeli, černé slepice neb holuby, oběti zabíjeli, zvláště Velesi, aby chránil jejich stáda od moru a žehnal jim.

Volněji bylo v ohradě dědin. Tu chránili stavení domácí bohové, dědové, duchové předků, jejichž obrazy stály na posvátném místě u ohniště. I škádlivý šotek, drobounký bůžek s pazourky na rukou i na nohou, přinášel štěstí domu, i skřítek, jenž opatroval statek, dobytek hlídal a krmil, za to však čeledi v noci spánek rušil. A dokud líhal pod pecí nebo pod prahem domácí Had, starý hospodář, neodešlo štěstí a požehnání. Když padalo za jeseně listí, a husté mlhy ulehly na krajinu, když země umrzla a sníh všecken kraj zasypal, shromažďovaly se rodiny v prostorných jizbách povalových stropů, zavřených okenic.

Kamenná, velká pec je vyhřívala, oheň pak na ohništi osvětloval. Rudá jeho zář míhala se po stěnách, kde visely štíty tmavými kožemi potažené, tenata, luky, dřevěné toulce v jezevčině, nedlouhý meč, mohutný oštěp i těžký, kamenný mlat, kde parohy jelenů i zubří rohy vrhaly po stěnách křivolaké stíny.

V míhavém tom světle ženy předly, muži spravovali hospodářské náčiní, zbraň chystali nebo po namáhavém lovu odpočívali. A bylo hovorů, různých řečí i starých zpěvů. Lovci vypravovali o zápasech s medvědy i zubry, nebo o divých, zarostlých mužích, kteří sami neviděni zavádějí přes bludný kořen do lesních pustin a bařin, že se mnohý lovec tak zaveden již z hvozdu nevrátil.

A staroch bílých vlasů i bílé brady rozbíhal se myslí po dalekých končinách prvotní vlasti, vzpomínal na půtky a boje prvních časů, na statné hrdiny, na mocného vojvodu, jak vstal, když bylo o půl noci před bitvou, a odjel od vojska, a počal vyti jako vlk a vlk ozval se jemu vytím, a počali výti vlci mnozí.

I šla řeč dál o divných zjeveních a viděních za hustých nocí, na bletech, v širém poli i lesní pustině, o zmekách ohnivě se nesoucích tmavou nocí, o zlé Jedubábě střehoucí živou a mrtvou vodu, o bílých sudičkách zjevujících se u kolébky novorozených, o čarodějných vědmách, o zlých a dobrých znameních, a se svatou hrůzou naslouchali všichni tajemným věštbám rodu a plemene.

Když oheň uhasl, lehali na lože vystlaná kožemi, poničivše dědinu modlitbou dědům. Jich duchové starostně opatrovali statek potomků. Žílat' a kvetla příchyllost krve, rodinná láska do kolikátého pokolení, pojíc živé s mrtvými, plynoucí čas s tím, jenž dávno již přešel.

Dědina v ohradě plotů, sněhem zavátá, stichla v pusté noci; jen bedlivých psů štěkot v dálku se nesl, kdykoliv větrili vlka, jenž se plížil světe zelenýma očima, nebo když krátkým pískotem ozvala se od řeky vydra.

V ten čas sněhů a ledu, dlouhých soumraků a nocí vládla Mořena, až Bůh slunce počal déle, vlídněji a tepleji hleděti na tvář země. I rozbíhala se vodou ledová pouta; veselili se po všech dědinách, po všem plemeni. Za zpěvu brali se k vodám, k volným těm potokům, řekám, házeli do nich obraz zimy a smrti a radostným hlaholem vítali Vesnu, líbeznou bohyni jara.

Když pak slunce na své dráze stanulo nejvýše, záříc na osení vlnící se po širých lánech a na luka bujně kvetoucí, oslavovali všude posvátný čas slunovratu. Noc před nejděším dnem byla jim divoplodnou. Kvítí její rosou skropené nabývalo čarovné moci, věští

i hojivé, i chránilo jako černobýl, máti všeho koření, před běsy a zlými duchy, přemocnými zvláště té tajemné noci, i před vědmami, jež se rojily na chlumech i v setmělých doupatech. V šero té noci svítily s návrší a kopců veliké ohně. Jejich zář plála do daleka, a do daleka od nich zaléhaly zpěvy ověncených panen a jonáků kolem nich křepčících a vebících moc božího slunce, jeho sílu, jež život dává, a lásku, slunce života.

Po letním slunovratu nastávaly žně, pak přicházela chladná jeseň, pak zimy čas. Rok míjel po roku. Rodů přibývalo, množilo se Čechů plémě. Daleká pověst vábila za ním nové zástupy z prvotní vlasti, tak že krajiny nejprv osázené všem již nestačily. I rozcházely se rody, plemena postupovala dále, v různé strany, na půlnoc i poledne, východ i západ, podél řek i hor a zakládala nová sídla.

I hradce a hrady stavěli za sídlo starostům a lechům, na obranu hranic i na obranu vůbec, zvláště aby kde měli ukrytí ženy, starce a děti a kam zahnatí stáda, když by nepřítel vtrhl do země. Hradiště vybírali na ostrohách u řek, nebo v rovině mezi lesy, mezi vodami a močály, že cest k nim nebylo, leda přes úzké hatě Kolem hradišť nasypávali vysoké valy okrouhlé, často až trojnásobné, s mohutnými obrubami tvrdých klad roubených i s vysokými sruby v nich a u bran. –

Také mladší bratr Čechův, vojvoda Lech, maje velikou čeleď, umínil si postoupiti dále na východ slunce. Vojvoda Čech a všichni neradi ho propouštěli, když vůli svou oznámil a odpustem bral. Přátelsky se s ním žehnali a prosili ho, aby daleko od nich neodcházel, kdyby nebezpečnost od nepřátel na ně trhlo, aby jim jako svému rodu na pomoc přispěti hleděl.

I promluvil k nim Lech:

„O moji milí bratří a synové i muži země české! Nezapomenu nikdy, že jsem z vašeho plemene. Proto nechci od vás odejiti tak daleko, abyste nevěděli vy o mně a já o vás. Dám vám znamení, abyste věděli, v kterých končinách zarazíme. Třetího dne po našem odchodu vystupte na Říp, ještě nežli dennice vyjde. Já té chvíle zapálím v lese veliký oheň, a kde uzříte blesk ohně a dýmu kouřem, tam znejte mé osazení.“

Když pak řečeného dne před úsvitem vstoupili na temeno Řípu a kol kolem se rozhlíželi, spatřili mezi východem a polednem v

mlhavé dáli rudou záplavu, pronikající hustým šerem, po nebi rozlitou. Jak se rozednilo, viděli v těch stranách černavé mraky pod zářícím nebem, to dým nesmírného ohně, jež voj voda s čeledí svou zapálil. V těch místech také Lech zůstal a hned počal hrad stavět, jež velikými valy osypali a od toho kouření prý „Kouřim“ nazvali. –

III.

Minulo skoro třicet let od toho času, co vešel vojvoda Čech do české země. A když osmdesátý šestý rok nastal starci, naplnili se jeho dnové, a umřel. Udě kli nad ním tryznu a všichni ho oplakávali jako svého otce a naříkali:

„Tys byl náš vojvoda i náš otec, tys nás uvedl v tyto končiny, tys byl pravý a věrný správce své čeledi i všeho plemena. Ach běda, přeběda, kdo nás bude spravovati a opatrovati!“

A nebylo žádného, kdo by jeho smrti nezelel. Duše jeho odešla do ráje, tak věřili, do končin věčného jara, aby tam dále žila v té cti, v tom důstojenství, v němž nebožtík býval mezi svými na zemi. Protož oblékli jeho mrtvolu v nový oblek, v řasný plášť, v sukni přepásanou širokým pasem, lesknoucím se od řetízků a kovových ozdob, v hace pěkně zbarvené a v střevíce. Na hlavu bílých dlouhých vlasů a bílé brady dali mu drahou čepici sobolovou.

Tak oděného posadili před večerem na vysokou hranici, na drva pokrytá s vrchu vyšíványými rouchami v háji tmícím se od starých košatých lip a dubů, poblíže trojcestí pro odpočinutí duše. Pak přinesli medovinu, ovoce i vonné byliny a položili je k němu. Přinesli také pecen chleba, maso i luk, a položili před rám, a přinesli jeho zbraň, oštěp, meč, mlat a černý štít a vše mu položili po boku. Když pak zabili kohouta a slípku a uvrhli je na hranici, přistoupil nejbližší příbuzný mrtvého vojvody, zapálil kus dřeva a drže je v pravé ruce blížil se po zpátku k hranici. Dokud jí nezapálil, měl levou ruku na zádech. Když pak drva chytla, přicházeli ostatní s planoucími loučemi a házeli je do hranice.

Jak zavál silný vítr, zapraskaly plameny a šlehaly vysoko, a kouř valil se vzhůru, až ohalil velebnou postavu mrtvého vojvody, jenž naposled seděl nad shromážděním svého lidu. A kolem plakali a bědovaly a ženy zpívaly žalozpěvy.

Jak hranice shořela, sebrali kosti a popel, a vložili je do popelnice

a postavili ji, též ozdoby a zbraň nebožtíkovy, do hrobu, a na hrob nasypali náhrobek, vysokou, okrouhlou mohylu. Když se pak od pohřbu z temného háje v čas soumraku navracovali, sbírali kamení i haluzky i listí na zemi a metali je nazpátek přes hlavu, a nikdo z nich se při tom neohlédl.

Než potom to místo a mohylu za dlouhý čas navštěvovali, tu plakali a klaněli se, žehnajíce vojvodovi svému; a jméno jeho šlo od pokolení do pokolení. –

O Krokovi a jeho dcerách.

Dokud vojvoda Čech vládl, panovaly všude řád a kázeň. Lidé poctiví a mezi sebou věrní. U chlévů neměli závor a dveří nezamýkali. Žádného zločinu tíže nevážili nežli krádeže a loupeže. Bylť každý v rodu opatřen, a chudým stal se jenom ten, jenž nechtěje pracovati, byl vyobcován.

Než jak lid osiřelý po smrti Čechově neměl správce, kazil se, a právo hynulo. Nastaly sváry a spory nejvíce o dědiny a meze, dály se nátky, a mnozí počali sami proti sobě bojovati. Když se zlo den ode dne rozmáhalo, sešli se starší rodu k mohyle Čechově a vzpomínajíce na mrtvého, pravili mezi sebou: „Vyhledejme sobě vojvodu, který by námi vládl a soudil po zákonu.“

I uradili se, že pošlou k Lechovi, bratru Čechovu, aby na se přijal správu lidu. Lech však nemaje v úmyslu v Kouřimště zůstatí odepřel, ale poradil jim za správce a soudce Kroka, starostu mocného rodu. Ten obýval na hradě, jenž po něm slul, mezi lesy nad Mží řekou, opodál dědiny Zbečna. Zboží měl hojnost, než i moudrostí a vtípem nad jiné vynikal, tak že nejen z rodu jeho, ale ze vsí krajiny kolem k němu spěchali jako včely k oulu, aby je soudil. I poslechli Lechovy rady a zvolili všichni z vůle jednostejné Kroka, aby on byl soudcem všeho lidu.

Posadivše ho na stolicí nad hrobem Čechovým, vstavili mu Čechovu čepici na hlavu; také hůl, kterou vojvoda Čech nosíval, do ruky mu dali a poctivost jemu činili.

Zatím Lech poslal posly do krajin na východ slunce, aby krajiny ohledali. Když se vrátili, oznámili, že shledali za horami, za řekou Odrou země široké, plodné a lidu prázdné. Lech uslyšev chválu těch krajin, rozžehnal se s Krokem a pojav rodinu svou a čeleď, obrátil se do krajin, posly označených. I usadil se tam a zůstal a hrady založil, Hnězdno, jemuž pro množství orlích hnízd tak přezděl, a Krakov, ježž po svém synu nazval.

Krok pak českou zemí vládl, ji všecku soudil a moudrosti učil. Jsa vojvodou, sídlil na Budči. Za něho tu byla škola, v níž se učili bohoslužbě, starým zpěvům i věštám a kouzlům. Tehda měli kouzelnictví za největší umění, a toho za vzácného a bohu milého,

kdo se mohl honositi věštím duchem. I moudrý Krok nazíral myslí v temno věků.

Jednou, aby ohledal věci minulé i budoucí, rozkázal, aby k němu žádný po tři dny pořád zběhlé nechodil. Osaměv, vstoupil do rozlehlé síně velkého srubu na Budči a modle se tu obětoval bohům lesním, bohům horním i bohům vodním. Bylo za tajemné, posvátné noci letní, kdy po návrších a chlumech plály ohně, a kdy se od nich tišinou rozléhaly zpěvy jonáků i panen.

Krok se modlil a bohy a všechny duchy vzýval, aby mu odpovídali a naučení dali o věcech budoucích.

I přezvěděl mnoho v tu chvíli na svých věštbách a tajemné ty zvěsti, jasné i šeré, poznamenal na březových kůrách a uschoval dcerám svým. Pak svolal lechy a starosty a oznámil také jim jedno z toho, co té noci mu z temné budoucnosti prosvitlo v myslí a vědomí vnuknutím bohů, řka: „Tuto již nebude déle mého bytu, neboť neobstojí Budeč a dlouho nepotrvá. Jiné sídlo musíme hledati.“

Všichni přisvědčili, a Krok ihned vybrav si posly nařizoval: „Zítřa před slunce východem odtud vykročte a vydejte se mezi poledne a východ, až přijdete k Vltavě řece, tam hledejte, až vás bohové na příhodné místo uvedou.“

I šly v ty končiny a hledali, až stanuli na pravém břehu Vltavy na skalnatém ostrohu mezi hlubokými lesy. V jich modravém šeru valila se tichým tokem široká řeka. V ní se shlížela vysoká skála, na kteréž poslové před slunce západem stanuli; v ní se shlížely travnaté lučiny na druhém břehu a temné hvozdy nad nimi na příkrých chlumech.

Pod těmi dál se řeka obracela k východu, a hlasně tam šuměly a hučely její prahy v hluboké ticho pralesa. Jak poslové ostroh i lesnatou krajinu kolem obhlédli, všichni jako jedněmi ústy v týž okamžik na té skále zvolali vnuknutím bohů: „To je to místo vyvolené!“

Tak řekli pak i Krok a všichni starší, když sem přijeli na bystrých koních prohlédnout místo i kraj. I vystavěli tu hrad mistrným dílem tesařským z mocných klad starých dubů a smrků, stavení prostorných síní o mohutných sloupech i tichých jizbic, hrad širý s dvory a prostranstvím pro sněmy a shromáždění lidu, když by se tu sešel obětovat bohům neb nastolit vojvodu nebo vyslechnout jeho

soud a vůli.

Kde nebylo strmé skály, vykopali hluboké příkopy na ochranu hradu a nasypali náspy, zvýšené roubenou hradbou i sruby. Těmi také opevnili silnou bránu těžkých vrat, jimž trám byl závorou.

Opodál hradu v háji vyvěral pod starými buky silný pramen, z něhož čerpali hojně čisté vody. Té studánce Jezerka říkali, hradu pak, že stál na vysoké skále, Vyšehrad. Hrad ten byl pak slavným a posvátným po všem českém plemeni, a pověst o něm šla i do sousedních plemen a dál až do končin cizího jazyka.

Na ten hrad slavně uvedli Kroka i jeho rodinu, a velikou poctivost mu činili. Milovaliť moudrého vojvodu, za jehož vlády vrátilo se požehnání veškerým krajinám. Všude si mohli hleděti klidného díla. Oštěp a šíp a všeliká zbraň hubila jen šelmy. Jinak lid zdělával pilně půdu, lesy kácel a pražil, takže rolí a dědin stále přibývalo.

Všude měli hojnost i v stodolách i v stájích; mír zůstával, pokud Krok zemi spravoval, a to bylo více než tříměcítma let.

Když pak odešel k otcům, želel ho všechen lid. Popel jeho i zbraň uložili do hrobu vedle mohyly Čechovy. Z rodiny moudrého soudce zůstaly tři dcery: Kazi, Teta, Libuše. V útlém mládí svém žily na Budči, kdež se učily moudrosti s jinými pannami a jinochy svého plemene i s těmi, kteří z jiných sem přicházeli, jako Přemysl z rodu Stadiců.

Nad ně nade všechny, tenkrát i pak, vynikaly Krokový dcery jako štíhlé lilie nad květy luční, moudrostí a myslí ušlechtilou i spanilostí tváře a postavy, jež byla krásně na výsost urostlá, tak že byly na podiv všem.

Z nich Kazi znala všeliké býlí a koření i jeho moc. Jím hojila různé neduhy; než i pouhým slovem krotila bolesti, zažehnavajíc je jménem mocných bohů a duchů. Svým mocným kouzlem a slovem žehnutí přinutila často i Sudičky k své vůli a vracela život i tam, kde již unikal posledním dechem. Ta po smrti otcově sídlila nejčastěji na hradě, jenž stál u hory Oseku poblíže řeky Mže, a jenž po ní slul Kazin Hrad.

Druhá byla Teta, která dle jména svého vystavěla Tetín, hrad velice pevný na vrchu příkré skály nad řekou Mží. Bojíc se bohů a běsů, zaváděla obřady k jejich poctě, učila lid se jim klanět a rozličné

oběti činiti. Sama pak často vstupovala na horu Pohled nad Tetínem na západ slunce a tu k mračné modle postavené na skále pod starými duby se modlila a často tu oběť zažehovala za dne i v teskný soumrak. –

S největší však oddaností vzhlíželi všichni k Libuši, ač věkem nejmladší. Bylať tak spanilá, těla cudného, chování vlídného, při tom vážná, v řeči jistá a rozšafná, že i drsní, bojovní muži tlumili hlas a mírnili slova, když všecka líbezná kráčela kol, že i starci věkem zkušená a znavení ji velebili, řkouce:

„Nad mater je sličnější, nad otce moudřejší.“

A s posvátnou bázní mluvili o ní, že bývá u vytržení, že se jí mění tvář i oči, když zahoří větším duchem, když hledí v budoucna šero a vidí, co nastati má.

Po smrti Krokově sešli se lechové, vladykové a množství lidu v posvátném háji u pramene Jezerky. Též Krokový dcery tam přišly. Pod krytem starých buků, lip a dubů snesli se starší rodů a všechen lid o to svorně, bez potřzky, aby panování zůstalo v rodě Krokově, při jeho nejmladší, Libuši.

Starý háj se rozezvučel radostným pokřikem všech, a hlahol jejich zaléhal až k řece do šerých lesů. Jásajíce, vedli od Jezerky mladou kněžnu, ověčnou, pohnutím zardělou na posvátný Vyšehrad. Po boku jí kráčely Kazi a Teta, sestry, a jejich dívky, před nimi i za knížecími dcerami kráčeli statní lechové a starostové, vznešení rodem i věhlasem.

Ti uvedše Libuši na prostorné nádvoří vojvodského hradu, usadili ji na kamenný stolec pod košatou lipou, kdež otec její, moudrý soudce a vladař, sedával. Mladá kněžna měla svůj hrad, po ní Libušin nazvaný, který vystavěla vedle lesa táhnoucího se ke vsi Zbečnu. Od svého však nastolení sídlila na Vyšehradě moudře odtud vládnouc všemu lidu.

O Bivoji.

V Libušině sídle, mocném Vyšehradě, zelenala se zahrada, krásná různým stromovím, křovím i vzácným kvítím. Na div však byla bludivými stezkami; ty různě se vinuly, splétaly, rozcházely se a scházely kolem křovin, pod stromy, mezi květinami, trávníkem, všecky sobě podobné tak, že cizí z té čarovné zahrady plné stejných míst a tajemných koutků nenašel východu.

V této zahradě Libuše ráda meškala se svými dívkami, častěji ještě sama, ráno, kdy se na slunci třpytil rosou každý květ a každý list, i pod večer, kdy kmeny stromů planuly růžovou září západu, nebo kdy pak v soumrak zčernaly jejich koruny a křoví, kdy bělavé stezky se tratily v hlubokých stínech.

Tou dobou mladá kněžna urostlé postavy, v bělavé říze, s vlasy volně rozpuštěnými, sama jako světlý stín, kráčela volně, vážným krokem, s hlavou pochýlenou, zamyšlenou, nebo stála sličnou tvář k nebi obrácenou jako ve sněm v tichém prosvitu hvězd nebo měsíce.

Sem jednou zavedla sestru Kazi, jež přijela na kročitém koni z Kazína ji navštívit. Zahrada, trávník i stezky spočívaly již ve stínu, jen vrcholky stromů, hradba mocných trámů a vysoké sruby v pozadí kolem, od dešťů a plískanic ztemnělé, byly zality záplavou posledního světla. Zapadaloť slunce do tmavých lesů v modravé páře stopených na vrchách za Vltavou.

V klid a ticho té chvíle zahlaholil od brány náhlý ryk. Ohlas jeho zněl až do kněžniny zahrady, jasně se a mohutněl. Křik mužských hrdel se blížil jako náhlá bouře. Ze směsi silných dalekozvučných hlasů pronikal výskot, a v tom někdo na roh zatroubil. Znamení vítězství hučelo z rohu a neslo se širým hradem s radostným pokřikem.

Sestry vytržené z hovoru stanuly, naslouchaly.

V tom přichvátal vladař hradu všečen vzrušený a prosil je, aby se šly podívat, aby vstoupily na nádvoří. –

Tam volným prostranstvím kráčel v hlučném průvodu hradních strážců a jiných mužů vysoký, mladý muž statného těla, s rukama do týla vztaženými, jak nesl nějaké břímě. Zardělou, osmahlou tvář měl do předu pochýlenou, a z pod čapky splývaly kolem ní i do čela

mu padaly tmavé kadeřavé vlasy.

S úžasem hleděly kněžny na něj i na jeho břímě: na divokého, živého kance, kterého drže za hrotité boltce nesl na zádech břichem vzhůru.

Mladý ten lovec bez oštěpu, s mečem u širokého pasu v pochvě zaraženým, v obuvi zablácené i na přiléhavých nohavicích všechen bahnem postříkaný, nesl to hrozné břímě jako lehký měch. Kráčel pevně a jistě; nohy se mu netřásly, aniž krok mu vázl.

Kolem jásalí staří muži i jonáci a ukazovali rukama i oštěpy na starého, silného „sekáče“ ryšavě hnědého, ohromné hlavy, černého rypáku, z něhož se probělávaly a leskly zahnuté, mocné tesáky. Kanec sebou škubal, černými kopyty kopal, zuby klektal a očka krví podlitá zuřivě obracel.

Všichni v zástupu stichli, když Libuši a Kazi shlédli. Smělý pak lovec, jenž byl Bivoj, Sudivojův syn, zastavil se u schodů, jež vedly pod silné sloupy stojící přede dveřmi k veliké síni.

Na těch schodech stály kněžny. Bivoj v čele všech mužů, maje lité zvíře na zádech, pozdravil Libuši i její sestru a pravil: „Tu nesu to zle škodné zvíře, divého kance z Kavčí hory. Ať zhyne před tvýma očima, chceš-li.“

Když Libuše kynula, ať se tak stane, zkřikli mužové kolem a chystali meče a oštěpy. Než Bivoj zvolal do jejich shonu a hluku:

„Sám se postavím proti němu. Jáť ho lapil, ať ho také zabiju. Vy sevřete kolo; kdyby chtěl prorazit. A nejprve mně položte k nohám oštěp.“

Stalo se, jak řekl. Muži rozestavili se prostorně kolem a přichystali zbraň. Nikdo z nich nespustil očí s Bivoje, jenž přehlédnuv kolo, upřel naposled jiskrný zrak na kněžny stojící výše, na Libuši, zvláště však na její sestru. Ta vzrušena hleděla na statného muže, jež po prvé spatřila v háji u Jezerky, na nějž pak často vzpomínala. Teď jí těšilo toto mužství, jeho síla, udatenství, než přece se jí srdce pohnulo strachem a oči bezděky zamrkaly, jak Bivoj se rozkročiv mrštil kancem vši silou přes hlavu před se, že až země zaduněla od tohoto pádu. Nežli však kanec dopadl, sehnul – se Bivoj a zdvihnuv těžký oštěp lesklého hrotu, sevřel ho oběma rukama a čekal.

Starý, silný „sekáč“ na okamžik ležel na zemi roztažen jakoby bez

sebe. Ale již se mu břicho pohnulo, hřeben dlouhých štětín na hřbetě se zježil jako hřívá, bělmo očí v černé hlavě se zablýskalo. V ráz se vymrštil se země a hnal jako šipka nehledě v právo ni v levo, s rozevřenou tlamou, z níž se ostré tesáky bělaly, přímo na Bivoje, zuřivostí slepý.

Vše kolem jako pěna stichlo, když kanec divoce vyrazil a když se tak obořil. Ale již vykřikl kde kdo z mužských, i hradských žen a dívek. Muži křičeli a zbraní mávali, jak sekáč naběhl na Bivojův oštěp. Proud krve vytryskl z tlamy zvířete; vzepjalo se, naposled, a jako skoseno skácelo se na zem; krev se z něho valila a zalévala kolem půdu.

Bivoj vytrhl oštěp z poraženého a šlápl pravou nohou na štětinaté tělo hynoucího zvířete. Pak utřev sobě s čela i tváře pot, promluvil ke kněžnám: „Již nebude nikoho strašit a běhati do škod!“ a dupl po hlavě zvířete. V tom statný vladař hradní povystoupiv k němu před kněžny pravil:

„Aby tě bohové pozdravili! Ty’s kraji uvolnil. Byl to sekáč zlý, hlavní, šestiletý,“ a vladař na kance ukazoval, „a nebezpečný, hrůza a postrach kol Kavčí hory. Co škody natropil! Na obilí, jehož celé lány rozválel, i na zvířatech, na lovčích psech nejvíce, i na koních. Když Svatoslav Božejův na něj vyjel, ten sekáč tu jeho koni hrud’ a břicho rozerval. Tak vysoko vyskakoval. I nejednoho muže smrtelně proklál. Šel z něho strach, již před ním utíkali a skrývali se i muži. Až tu Bivoj –“

Nedomluvil; zahlučelť radostně kolem zástup na pochvalu i z vděčnosti. A kněžny níž postoupivše, hleděly na silné zvíře, Libuše pak se zeptala, jak je ulovil, jak je tak lapil. I stichlo vše kolem; Kazi upírala na silného lovce oči nadšeně zářící a dychtivě naslouchala se všemi, jak Bivoj vypravoval:

„Hnětlo mne a zlobilo, že ten sekáč tu tropil tolik škod, a že se ho všichni tak báli. Úvalem kolem Kavčí hory již nikdo nechtěl jíti. Tam se zdržoval, samotářsky, tam ležel, tam se proti každému stavěl, tam roztrhal tolik lidí a koní a psů bez počtu. I vystopoval jsem, kde se do lože zahrabává, a tmavou kaluž pod starými buky. V té se za poledne brodil a válel. Pak, když jej komáři zle již sekali, drhl se o kmeny dubů a vycházival na žir do polí a směle a jistě. Člověku se nevyhnul, žádnému, každého napadl.

Dnes jsem se na něj vypravil. Chtěl jsem čekati, až by se navracel z pastvy. Ale jen jsem zašel na kraj valu, vyrazil z houští proti mně, náhle, z nenadání, tak prudce, že jsem se mu nemohl postavit s oštěpem. Bylo na volném místě; strom na blízku žádný. Nemohl jsem odskočiti, a na zemi se vrhnouti, toho jsem nechtěl.

Dříve nežli jsem toto vypověděl, byl u mne a hned mi hnal po nohou a hned hlavou hodil; ale nežli do zadu trhl, aby mně způsobil dlouhou ránu, chytil jsem ho za uši. A držel jsem ho a nepustil. A on chrochtal a trhal sebou jako zběsilý, a zuby mu klektaly. Ale již jsem ho měl na plecích, a chvátal jsem s ním sem.“

Znovu zahlučel kol radostný hlahol; když stichl, mladá kněžna vlídně promluvila k Bivoji:

„Bohové ti žehnali i tvé síle. Uvolnila krajině a zachovala její role před novými škodami. Díky tobě, mé i všech. Teď, statečný lovec, pojď, odpočin údům, posilni se a pohov si.“

Kynula vladaři, a ten vzav Bivoje vedl ho po schodech do velké síně, kamž za nimi vešli přední z hradských mužů a z podhradí i z těch, kteří potkavše Bivoje cestou na Vyšehrad, již ho neopustili a vyprovodili ho tam s jeho podivným, živým břemenem.

Síň byla nevysoká, ale prostorná. Ohromný trám táhl se po celé délce povalového stropu, jež také podpíraly mohutné sloupy divných zářezů malovaných. Na sloupech visely tu losí parohy, zbraň a štíty, tam rohy zubrů nebo medvědů kože vzácné velikosti. Muži zasedli kol těžkých stolů i kolem špalků ze staletých dubů, když zavedli Bivoje za přední stůl v pravém rohu té síně.

Všude po stolech stavěli veliké džbány plné medoviny a lili z nich zlatově žlutý nápoj do korbělů a hliněných i dřevěných čiší. Muži pili a připíjeli Bivojovi, na jeho sílu. Mladý hrdina potěšen, rád slyšel všechnu tu chválu; jeho zraky však tajně obracely se po nevysokých, těžkých dveřích s dřevěným zámkem, jimiž odešla ze síně Libuše kněžna i její sestra. Na tu Bivoj myslil i v šumném tom hluku, i na to, kdyby ji ještě mohl shlédnouti.

Zatím již v korunách, na hradbách i na vysokých srubech pohasla zlatě růžová zář. Hluboké stíny lehly nádvořím. Do vyšší pak síně padalo okny otevřených okenic světlo letního, dlouhého soumraku. V něm zjevily se mladé kněžny, vystoupivše zas oněmi dveřmi za šera za sloupy. Dívka z jejich družiny nesla za nimi cosi ve vydělané

koži; když pak na rozkaz Libušin uzlík na stole rozbalila, zatřpytil se tam krásný mužský pás. Byl široký, rudými řemínky ozdobně prošívaný, stříbrnými, drobnými hřeby všechen pobitý, jako okutý, s bronzovými puklami a lesklým řetízkem. Ten chřestil o skvostné kování, jak se jen pasem hnulo.

Mladá kněžna jej Bivoji podala, aby ho vzal odměnou, že je z pokladu jejího otce, a že mu ho sestra Kazi sama vybrala.

„Jeť v tom pasu zašitá haluzka mocného býlí a hadí zub,“ dodala Kazi mile. „Chodě v tom pasu po lesích nikdy nezboudíš, ani za tmavé noci, vždy odoláš bludnému koření i vědmám a všem příšerám nočním.“

Mladý hrdina se kněžnám klaněl; klaněl se a děkoval, a všichni kol pozdravili hlučně Libuši a Kazi, že tak uctily mužnou sílu a udatenství. Kněžny odešly, a hlasně zase vybuchlo veselí všech a trvalo až do noci. Pak, když se mužové rozešli po hojném jídle a pití, zavedl hradní vladař Bivoje do tiché komory na lože z ovčích koží. Usnul mladý hrdina a spal tvrdý spánek až do jitra.

Když nastalo zejtra ráno, chystal se Bivoj na cestu domů, do své dědiny, jejíž byl vladykou. Jak o tom zvěděl vladař hradu, oznámil Bivoji, že na něj čeká kůň, že mu ho dala kněžna osedlati, a že Kazi tou chvílí se také chystá na cestu, zpátky na svůj hrad. Přepásán skvostným pasem, jež včera darem dostal, vsedl jarý a svěží Bivoj na bystrého hnědáka lesklé srsti, když se byl kněžně poklonil a jí poděkoval. I přidal se k družině její sestry.

V bráně se zpět ohlédl, on a všichni se pak ohlíželi vzhůru po bráně, po břevnu nad ní, na němž trčela useknutá veliká hlava divého kance, jež včera skolil. Černala se, štětinatá, mocného rypáku, ceníc bílé lesklé tesáky, a připomínala sílu Bivojovu. Kazi nenechala Bivoje v družině. Jel po jejím boku drahý kus, a když pak dojeli na rozcestí, bez rozmyšlení sobě zajel a dal se její cestou, až pod její hrad, jenž se mocnými náspy svými shlížel v řece Mži. – Nežli pak jeseň minula, opustil Bivoj svou dědinu a rod, aby na vždy zůstal na Kazině hradě. Oblíbilat' si ho Kazi tak, že ho pojala za manželka.

O Libuši.

Jako kdysi ke Krokovi, tak chodili také k Libuši z blízka i z daleka lidé ve svých rozepřích. K její moudrosti se utíkali žádat o nález. A ona spravedlivě soudíc, činila moudrá narovnání mezi odpornými stranami. V ten čas se dva sousedé, oba starostové rodů, svadili o meze a role. Svadili se prudce, potupili, vyčetli si mater a dědy, až mezi nimi i jejich rody povadla dobrá vůle sousedská do kořene a vy bujelo záští.

Žádný nechtěl v tom sporu povoliti, každý byl jako z křemene, a jakmile nastal čas, kdy kněžna zasedala na soudu, chvátali oba na Vyšehrad.

Tam Libuše v bělostném vínku kol čela seděla soudíc pod košatou lipou na povýšeném stolci kobercem postřeném. V pravo pak, v levo dvanácte kmetů, dvanácte hospodářů nejmocnějších rodů, mužové statní i bílých už brad. Před nimi prostorou kolem zástup, lid čeledi i mužové, ženy i starostové, již přišli na soud nebo se zastat někoho ze svých rodů.

Tu před kněžnu a soud vystoupili oba rozvadění sousedé. Mladší zle žaloval, že starší proti právu chce meze a role. Starší, muž plné, husté brady, chmurný jako mrak, skočil mu do řeči. Z ostra a zkrátka žádal a chtěl, aby se stalo po jeho vůli, a nedbal, že by bylo křivdou jeho sousedu.

Když Libuše vyslechla toho i toho a rozvážila při, když přednímu kmetu pak oznámila svůj nález a když kmeti, uváživše mezi sebou při a rozsudek, přisvědčili, ohlásila kněžna, jak nalezla za právo: že mladšímu se děje křivda, že jeho jsou role i meze.

Nedořekla, a již tu starší, jak jím zalomcoval divoký hněv, udeřil vysokou holí třikrát do země a do temna zardělý, jiskře očima vykřikl, zaklel a začal, jako když náhlý lijavec spustí:

„Takové tu právo! Však což nevíme, kdo soudí, že ženská! Ženská dlouhých vlasů, ale krátkého rozumu. Příst umí, jehlou šít, na to je, ale ne soudit. Ať šije, ať přede, ale ať nesoudí. Hanba nám mužům!“ A pěstí se do hlavy bil a za vášnivé řeči slinou si bradu třísnil. „Hanba nám! Kde jinde v kterém plemeni, kde jinde vládne mužům žena? Jen nám, jenom nám, a proto jsme za posměch. To je

lip zhynouti nežli snášeti takovou vládu!“

Všichni kol strnuli nad divokou řečí. Ruměnc studu polil kněžnino líce, a srdce ji pohnuly zlá potupa i žal nad takovým nevděkem. Než hanobiteli přehověla. Jemu neodpověděla. Na kmetech, na zástupu tkvěl její rozčilený zrak, a když nikdo vášnivce nezakřikl, když se nikdo neozval, promluvila k zástupu důstojně, vznešeně, ač se její hlas pohnutím třásl:

„Jest tak. Ženská jsem a jako žena se chovám; že vás nesoudím železnou metlou, zdá se vám, že málo rozumím. Je potřeba, abyste měli správce nad ženu přísnějšího. Mějtež ho! Žádost vaše se vyplní. Nyní jděte s pokojem domů. Valný sněm nechť zvolí si vojvodu. A koho si zvolí, toho já budu míti za muže.“

Tak promluvivši odešla z nádvoří do hradu, a hned poslala jízdné posly na Kazin a Tetin hrad pro své sestry. Sama pak odešla do čarovné zahrady do nejzazšího kouta, šerého hustým křovím a košatými lipami, na posvátné místo, kam nikdo kromě ní a její sester nesměl vkročiti.

Tam ve stínu lip stál na dřevěných sloupech přístřešek z plochých kamenů, od rozchodníku a mechu zelených. Pod touto střechou prokmitla se mdlým leskem stříbrná hlava se zlatými vousy dřevěné modly stojící na balvanu hrubě tesaném. Tu modlu bohem nazývali a Perun jmenovali.

Libuše před ní klekla a klaněla se; pak usednuvši pod balvan u nohou modly, zůstala tu ostatek dne i přes západ slunce, i když pod stromy se již tmělo, a večerní vítr šoumal keřem i křovinou. Seděla zamyšlená, nehnuté, sama jako socha, na mysli přemítajíc o tom, co se jí stalo, co bude, jakého knížete si lid zvolí, jakého smýšlení budou sestry a budou-li s ní za jedno. Až pak náhle vstala, kdy v setmělé zahradě se před ní zjevily Kazi a Teta. Vladař hradu, jenž sestry, jak přijely, od brány až k zahradě provodil, zůstal na stráži u vchodu a čekal.

Co Libuše sestrám řekla nebo vyznala, o čem všechny tři věštím duchem nadané jednaly u Perunovy modly, o čem se radily, nezvěděl nikdo. Letní noc byla již na sklonku, nebe bledlo a za hradem, za jeho sruby, hradbou a stromy prošlehl úsvitu ssinalý pruh.

V tu chvíli, kdy vanul už chlad prvního jitra, vracely se Krokovy

dcery zahradou. Prostřed svých sester, jež byly v rouškách, Libuše s bělostným vínkem kol čela, klidnější, se zrakem před se upřeným. Braly se mlčky jako stíny, a vladař udiven hleděl za nimi, jak ho beze slova minuly, jak stoupaly po schodech k velké síni, až zmizely mezi mocnými sloupy výstupku, jenž všechn byl ještě ve stínech ranního šera.

* * *

Hned po ránu vyslala Libuše posly svolávat na valný sněm, aby se shromáždil národ. Když pak bylo po hlavních žních, a určený den nastal, sjelo se i sešlo množství mužů ze všeho plemene, starostové rodů, i z čeledi mnozí, staří, mladí, koňmo, pěšky, v čapkách, sukních i v pláštích; než i vyzbrojení, v přílbách, s mečem i lukem přijeli, neb místem byla cesta pustinou i hvozdy.

Přibylíť mnozí z daleka až od končin země, od Zličanských hranic i Pšovských, jež byly na východ slunce; jiní od půlnoci, kde sousedili s Lučanským hrdým plemenem a s Litoměřici, a jiní od poledne z té strany, kudy se chodilo k Netolicům a k Doudlebům. Mnozí přišli od širých lesů za Krokovým hradem a Stebnem, jimiž vedla cesta k Domažlicům a dál do Němec, do Bavorské země.

V četných staveních rozlehlého podhradí, kdež robili ozdobná sedla, uzdy, třemeny i ostruhy, zbraň a štíty, po krajích i na přič pevně kované černým železem, nebo rudě svítivou mědí, nebylo dosti přístřeší pro přibylé hosti. Jejich pak koně stáli uvázaní u plotů nebo pod krytem stromů. Hlučno bylo v podhradí, hlučno na břehu řeky. Známí a příbuzní se vesele vítali, o rolích a honu, o zbrani a půtkách mluvili, nejvíce však o sporu těch dvou vladyk, o soudě Libušině a co nyní bude a koho voliti za vojvodu.

Jak se blížila chvíle sněmu, jak s hradeb a srubů hlasno zatroubili, hrnuli se muži vzhůru k Vyšehradu jedním proudem, jenž na chvíli se zarážel před hradní branou mezi dvěma sruby. Tam každý pozvedl hlavu a žasna pohlížel na ohromnou kančí hlavu na tramě přibitou. Ukazovali si ji, a jméno Bivojovo vyslovil tu každý s pochvalou nebo v obdivu. A dál se pak hrnul proud, vysokou branou, až zarazil na širém nádvoří před knížecím stolcem. Vedle něho byly dvě poctivé stolice, jedna v pravo, druhá v levo; na ty usedly Kazi a Teta po boku Libušině.

Všichni se kněžně z níзка poklonili. Ona pak vážně pokynuvši se

stolce promluvila:

„Slyšeli jste, proč jsem vás lechy, vладыky, a všechen národ sem svolala. Svobody si vážit neumíte. Poznala jsem to i zkusila. Z vnuknutí bohů jsem oznámila, že již vám nebudu vládnouti, protože ve svém srdci žádáte si vladaře muže. Toužíte po vojvodovi, jenž bude brati vaše syny a vaše dcery ke svým službám a také ze skotu vašeho i koní vezme nejlepší dle libosti. Sloužití chcete, jak jste nesloužili, a daň dávati po popelici, kuně a plátěnku, až vám bude teskno i hořko.

Než za to nebudete mítí té hany, že vám vládne žena. Nechci vás strašiti, říkám opět, co jsem řekla z vnuknutí bohů a co také zjevil mým sestřám duch věští. Volte vojvodu, moudře však a opatrně, neboť snadno je vládce dosadit, ale těžko dosazeného ssaditi. Stojíte-li na své myslí, všechno se vyplní, a žádáte-li si, poradím vám a oznámím jeho jméno i místo!“

„Oznam! Oznam!“

„Porad'! Porad'!“ zkřikli a volali všichni jako jedněmi ústy. Zástupy dříve jako zeď klidně stojící a naslouchající, pohnuly se vzrušením a hrnuly se, tlačily ke stolci, jako když před náhlým větrem hrnou se vlny obilným lánem.

V tom Libuše v bělostném rouše, s vínkem kol čela, vstala a vztyčená nad nimi vztáhla ruce proti nim. Na ráz vše stichlo; každý hned stanul hledě na vznešenou kněžnu. Pozdvihši prst ukázala k půlnočním horám a řekla:

„Hle, za oněmi horami v Lemuzích je řeka neveliká, Bělina jménem. Blízko té řeky je dědina, v ní Stadiců rod. Od té dědiny nedaleko oulehle na dél i na šíř stovacet kroků, oulehle divná, ležít' uprostřed mezi tolika rolemi a přece k žádnému nenáleží. Tam oře váš vojvoda dvěma strakatými voly. Jeden vůl má hlavu bílou, druhý jest od čela po hřbetě bílý a má zadní nohy bílé. Nyní vezměte sukni a plášť i převlaky, jak se na kníže sluší, jděte a vyříd'te muži vzkázání od národa a ode mne a přiveďte sobě kníže, a mně manžela. Přemysl slově, a jeho pokolení bude panovati v celé této zemi, všem plemenům na věky.“

Když pak ustanoveni starostové nejpřednějších rodů, kteří by muži ze Stadic přednesli, na čem zůstal lid a kněžna, promluvila k nim Libuše:

„Cesty hledati nebudete, aniž se ptáti. Můj kůň vás povede; za tím jeti neváhejte. Ten vás dovede a zpátky přivede pravou cestou. Před kterým on člověkem se zastaví a zařehce, ten jest, o kterém jsem mluvila. Tu mně teprv uvěříte, když svého vojvodu na železném stole jisti uzříte.“

Jak Libuše pokynula, vyveden její jízdní kůň. Bělouš byl širokého krku, s něhož hustě splývala dlouhá hřiva. Měl ozdobné sedlo, pod sedlem kosmatou kůži, a široké prsosiny leskly se mu bronzovými kotouči a puklami.

Jak mu na sedlo naložili sukni, plášť a převlaky, vykročil, a vladycké poselstvo vydalo se za ním na cestu.

O Přemyslovi.

Bylo za první jeseně, v slunečný, tichý den. Libušin kůň šel bystře, určitým krokem; nikdo z mužů ho nevedl, ni slovem neřídil. Šel jistě tak jako by kráčel ke svému chlévu, až mužové žasli, až víry došlo domnění, tou cestou kůň že po prvé nejde, že kněžna jízdou příšernou často tu jezdila za večerního soumraku a zase než zapěly kury, že se vracela do svého dvora.

Ani krok nevybočil bělouš z cesty. Nic ho nesvedlo s jeho dráhy. Nejednou minuli stádo koní se pasoucích; jich veselý řehot ho vítal a vábil. Než bělouš kráčel dál, ni v pravo ni v levo zraků neobraceje. Když pak v širém poli zasedli pod planou hruškou nebo ve slabém stínu rudokmenné sosny, aby si odpočinuli, kůň kněžnin, tiše postáv, sám první zase vykročil na další cestu.

Tak přešli hory a pláně, až třetího dne ráno se blížili k dědině mezi stráněmi, kraj úzkého dolu, jímž řeka tekla. Když už dojížděli, vběhl jim jakýs chlapec v oustrety. Toho se zeptali pravice:

„Ej, dobrý chlapečku, to-li jsou Stadici? A je-li v nich muž jménem Přemysl?“

„Jsou, to jsou Stadici,“ řeklo jim pachole. „A tam hle Přemysl v poli voly pohání.“

Spatřili opodál muže vysoké postavy, an v lýčených střevících za pluhem statečně kráčel a pobízel ostnem spřežení strakatých volů. Jeden z nich měl hlavu bílou, druhý byl od čela po hřbetě bílý a měl zadní nohy též jako sníh. I jeli k oráči širokou mezí a když se mu přiblížili, zastavil se kněžnin kůň, pak se v ráz zbočil, vzepjal, radostí řehtaje. A pak se zas na přední spustil, sehnul hlavu před mladým oráčem, jenž zarazil pluh a zastavil voly.

Vladykové vzali s bělouše knížecí roucho: sukni dlouhou, vzácnou kožešinou lemovanou, drahý a krásný plášť i převlaky, přistoupili k Přemyslovi nízko se mu klaníce, pozdravili ho.

„Muži blažený, kníže nám bohy souzený, buď zdrav a vítěj! Pusť voly, roucho změň, na kůň se rač posadit a s námi jeti. Kněžna Libuše a všechen národ Čechův ti vzkazují, abys s námi přijel a přijal vládu obě a tvým potomkům souzenou. Zvoliliť jsme tebe a svého soudce, ochránce a knížete.“

Přemysl mlčky poslouchal, mlčky pak zabodl do země otku, kterou měl v ruce, a pustil voly. Jho jim snímaje, pravil: „Jděte, odkud jste přišli.“

Jen to vyřkl, a již se vznesli a zmizeli oba mžikem. Pod dědinou zanikli ve velké skále, jež se jim otevřela a hned zase zavřela, že nebylo po nich ani stopy.

K poslům pak Přemysl takto promluvil:

„Žel, že jste tak ráno přišli. Kdybych byl mohl tuto roli doorati, byla by po všecy časy hojnost chleba. Ale že jste si pospíšili a mně mé dílo přerušili, vězte, že bude v zemi často bývati hlad.“

Zatím jako by země dala suchému ostnu v ráz mízu a život. Počalť lískový prut pučeti jako na jaře v keři, a hned také tři odnože vyhnal, tři ratolesti, na nichž se zelenalo svěží listí i mladé ořechy.

Poslové žasli, vidouce ten div divoucí. Než Přemysl jich prosil, aby podle něho ke stolu usedli, a zval je na snídani. Obrátilť pluh a vzav z meze lýčenou kabeli, vyložil z ní pecen a sýr na jasnou radlici na slunci se svítící.

„Toť ten železný stůl, o kterém Libuše mluvila!“ Tak si každý z vladyků v duchu připomněl a žasl. Jak s Přemyslem kol pluhu snídali a z jeho džbánu pili, uschly dvě ratolesti na lísce a hned opadly; třetí však rostla kvapem a bujně do výše i na šíř. Z toho až bázeň hosti pojala. Ukazovali si ten div a ptali se Přemysla, čeho to znamená, že dvě z těch haluzí zhynuly a jenom jedna zůstala.

„Toť vám povím,“ Přemysl vece. „Vězte, že z mého pokolení začnou mnozí panovati, ale toliko jediný pán a vladař ostane.“

Pak se ho poslové ptali, proč ne na mezi, ale na železe jí.

„Proto jím na železném stole,“ odvětil zvolený kníže, „abyste věděli, že rod můj bude železný u vládě. Železo však u vážnosti mějte! Jím v čas pokoje rok orejte, v čas zlý se jím proti nepříteli chraňte! Dokud Čechové budou míti takový stůl, nepřátelé své přemohou. Když pak cizozemci ten stůl jím odejmou, Čechové pozbudou své svobody!“

Tak pověděv, vstal a šel s posly do dědiny rozžehnat se se svým rodem nyní tak poctěným a povzneseným. Oděn pak v knížecí roucho s blýsknaným pasem, obut obuví knížecí vsedl na bělouše, jenž pod ním opět vesele zařehal. Když pak cestou se vladykové Přemysla ptali, proč vzal s sebou kabelu a střevíce z lipového lýčí,

odpověděl:

„Na to jsem je dal vám a dám na věky uschovat, by moji potomci věděli, odkud pošli, aby živi byli v bázni a lidí sobě svěřených netiskli z hrdosti, poněvadž jsme si všichni rovni.“

Když pak cestu dokonali a již již přicházeli k Vyšehradu, vyšla jim Libuše vstříc v stříbrolesklé čelence, se vzácnými korály jantaru a chalcedonu na bílém hrdle. Šla v bělostné říze, krásná a vznešená, a radostné pohnutí zářilo jí z očí, které již z daleka vyhlížely Přemysla na bělouši v čele poselstva. S kněžnou šly její dívky, šli dvořané a nejpřednější ze všech rodů, kteří tu jako všecken valný sněm čekali na poselstvo a nového knížete.

I zaradovali se všichni, jak ho shlédli, sličného, statného muže. Nejvíce mladá kněžna, jež vídala ženicha na Budči. Nyní si podali pravice a blaženi vešli do hradu; s nimi všecken národ u velikém veselí, a za jásotu všech posazen Přemysl na kamenný stolec knížecí. I slavili nového knížete i sňatek jeho s Libuší. Slavili jej v podhradí i na hoře na hradě. Tam dvořané a hosté zasedli ke stolům na veliké síni na prostorném dvoře a hodovali.

Jedli hojná jídla a pili hojně medoviny, pili a pěli nebo naslouchali pěvcům, jak hráli na struny a zpívali staré zpěvy o hrdinách a bojích zašlých dob. Slavili volbu, slavili sňatek za dne, slavili jej dlouho do noci za svitů ohňů a smolnic. A když ohně pohasly, a nad lesy se již zardívalo ranní zoře, ještě zvučel Vyšehrad, ještě zvučelo podhradí hlučným veselím, a ranní vítr nesl jeho ohlas za řeku ke tmavým lesům stopeným v bělavé mlze.

Libušina proroctví.

Tak uvedla Libuše Přemysla na knížecí stolec. A když bylo po svatbách, sestoupila s ním do hluboké síně pod zemí, ve skále vylámané, zavřené těžkým poklopem, hrubě okutým. V té kobce svítily se stěny i hrubé stoly podél zdi leskem různého kovu: železa a bronzu, stříbra i zlata, jak tam visely meče, bité pásy, šišaté přílby, kroužkové brně, štíty krásně kované, jak tam ležely náramky, spínadla, prsteny i čelenky ze stříbrného drátu, i šňůry korálů z jantaru, kamene, skla i kovu, kusy ryzího stříbra vedle velkých okřínů plných rýžovaného zlata.

Všechn velký poklad mu ukázala, neb byl teď také jeho. Také jej uvedla do své zahrady, na posvátné místo pod starými stromy, kdež se leskla stříbrná hlava chmurného Peruna. Tam na jaře, za léta sedali sami u vážných hovorech. I v šeru posvátného háje nad Jezerkou často meškali, tam, kde Libuše za svobodna se svými pannami pobývala, kdež se koupávala, kdež jí její dívky krásné vlasy rozčesávaly a libezné písně jí zpívaly.

Teď tam s manželem zamýšlela řád a právo. Tenkrát Přemysl ustanovil mnohé zákony, jimiž bujný lid v kázeň uvedl a jimiž se pak spravovali jeho potomci za mnohé věky. Tenkrát také Libuše promluvila vnuknutím věštího ducha.

Kdys stanula s Přemyslem a s družinou i staršími lidu na skalném srázu vysoko nad Vltavou. Dlouhé stíny ležely na kvetoucích bujných lukách na dole, kdež hrnul se Botič potok pod olšemi, javory i klenbou vysokých vrb. Háj na Vlčí bráně byl zalit žlutým už světlem; v něm zlatem zahořely obilné lány na dole pod Vlčí branou i nad dolem po širé výšině na pravém břehu.

Všichni hleděli na krásnou ourodu, na žloutnoucí lány a všichni se divili hojnému požehnání. V tom starý vladyka v družině nahlas si připomněl, jak tu bývalo tenkrát před lety, když tu stanul s posly, jak je vyslal nebožtík vojvoda žehnané paměti, hledat místa k novému hradu.

„Jaká tu byla pustina. Les a les, jako tam!“ a mávl na západ, na lesnaté vrchy za řekou, svítící se na slunci. Ze zářící hladiny její vystupovaly ostrovy divoce zarostlé, spousta jejich stromová a

hustého podrostu. Ptáci kroužili hejnem nad nimi a z černých stínů pod stromy u břehu, kde s kmenů a keřů se houpal divoký chmel, hlučel rákosím zmatený křik vodního ptactva.

Všichni na Vyšehradské skále upřeli zraky tam, kam starý vladyka ukázal: přes ostrovy, za řeku, na širé lesy, jež se táhly od břehů vzhůru po stráních, Petřínem, Strahovem i po všem podlouhlém vrchu při něm a všude v těch stranách.

Již v modravé šero se halily staré ty hvozdy. Nad jejich hřbet vystupoval v dáli rovný sloup světlého dýmu, prorážený sluncem; jistě nějaký lovec zažehl si oheň v těch lesních hlubinách.

„Než padnou ty hvozdy tu!“ mínil stařec. „Odtud nás ještě dlouho budou navštěvovati hladoví vlci. A což lesy dále za Strahovem, Slachov i Malejov a všecky tam po širu daleku. Nežli se vypraží – Nedomluvil. Nikdo ho již neposlouchal. Ale nikdo také ani nehlesl. Každý stál nehnuté, boje se, aby ani šlápnutím nerušil, a hleděl na mladou kněžnu, stojící v jejich čele. Líce se jí zjasnilo u svatém, náhlém nadšení, kterým i zraky jí zplály. Posvátný strach zavanul družinou a dotkl se srdce všech.

Libuše u vytržení, jako by manžela, družiny nebylo, vztáhla ruce k modravým stráním za řekou a hledíc na les táhlého vrchu, mluvila prorockým duchem:

„Město vidím veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat.

Tam v lese je místo, třicet honů odtud vzdálí, Vltava řeka je obíhá.

To na půlnoc ohrazuje potok Brusnice hlubokým ouvalem, na polední pak straně skalnatá hora vedle lesa Strahova.

Tam když přijdete, najdete člověka prostřed lesa, an tesá práh domu.

I nazvete hrad, jež stavíte, Prahou. A jakož knížata, vojvodové proti prahu klanějí hlavu, tak budou se klaněti i proti městu mému.

Budeť mu čest a chvála a bude slovutno světu.“

Umlkla. Byla by více mluvila; náhle však pohasl žár nadšení, neb věští duch od ní odstoupil.

I hned šli za řeku na vrch do starého lesa a naležše tam muže při díle, jak Libuše viděla a řekla, jali se na tom místě stavěti hrad. Stavěli, vystavěli, pevně jej ohradili, nejvíce na západ k Strahovu lesu, neb tu byl hrad nejprístupnějším. Příkop hluboký a val vysoký

tam sdělali, na vale hradbu roubenou, v ní i nad branou vysoké sruby. Do jejich stěn natloukli dřevěných hřebů a pak je hlínou promíšenou slámou ohodili. Tak sruby lepence udělali, aby byly jistější proti ohni a proti zápalným střelám.

I byl hrad Praha řečený velice pevný a panoval pak vedle Vyšehradu celé České zemi.

Stalo se, že přišli na Vyšehrad vladykové některých rodů a mnozí starší, věhlasní po všem plemeni a promluvili k Přemyslovi:

„Kněže, všeho máme dost i hojno, i stád i obilí, i ryb a zvěře. Jedině kovů se nám nedostává. To, čeho sami ze země dobudeme, nestačí, ostatek pak draze platíme hostem kožemi, medem a koňmi. Tys moudrý, porad a promluv s kněžnou, aby nám oznámila svými věštby, v kterých tajných místech kovové stříbra neb zlata a jiné rudy by by uloženi.“

Když Přemysl jejich žádost uslyšel, řekl jim, aby se odebrali do svých dědin, patnáctého však dne aby tu na hradě zase byli, pak že uslyší. Když v určitou dobu přišli, uzřeli Přemysla, an sedí na svém stolci, a Libuše vedle něho sedící na dřevěné stoličce, jež byla jejím znamením znamenána.

„Slyšte, stateční vladykové a mužové české země!“ promluvil Přemysl. „Slyšte slova své matky; ta vás i vaše potomky těmi slovy obohatí.“

I vzhledli všichni k velebné kněžně, jež vzbuzena věštím duchem vstala a šla nádvořím a dál v kraj hradby. Šel Přemysl vedle ní, a šly vladykové a její dívky opodál za ní, až stanula na skále vysoko nad řekou Vltavou a tu promluvila:

*Co ukrývá se v skále, v země hloubi,
mým hlasem zjeví bohi hlas.*

V tom se obrátila k západu slunce, vztáhla ruce i řekla:

*Vrch vidím Březový, v něm žily stříbra.
Kdo hledá, najde bohatství.
I soused od výpadu, zván i nezván,
chtít bude kov, v němž vlada je.*

***Vy chraňte se, ať z darů vaší země
vám pouto sluhů neskuje.***

Pak, obrátivši se na levou stranu proti poledni, promluvila:

***Vrch vidím Jílový, je zlata plný.
V tom síla je i divů moc.
Však síla povadne, vás mdloba schválí,
jak pohasne vám lásky svatý žár.***

Opět obrátivši se na levou stranu, k východu slunce, takto věštila:

***Tam hora tříhřbetná, v svém kryje lůně
pro věky stříbra poklady.
Že trojí hřbet však hoře, třikrát sejde
jí kov a třikrát vzejde zas.
Cizince bude lákat jako lípa,
když v kvetu vábí roje včel.
Jich trubci nezmohou, jen včelí práce,
jíž zlato roste ze stříbra.***

Jak dopověděla, obrátila se zase k levé straně na půlnoc a řekla:

***Vrch vidím Krupnatý a v jeho hloubi
olova, cínu kalný lesk.
Však při mezích je, a tu strážte mějte
vždy bedlivé na každý krok.
Kde jenom na půd' sami povolíte,
tam ztratíte vždy celý lán.***

Když ukázala tajná do té chvíle ložiska kovů, obrátila se k vladýkům a starším, naslouchajícím mlčky a dychtivě, a takto je oslovila:

***Lesk sedmi kovů v půdě valí svítí
a klasu platem žírný lán.
Váš rod tu bude žítí věky věků,
a silen bude, požehnán,
když svatou jemu bude otců země***

***jich krví, práci, hlaholem,
když cizím neskloněn, mrav starý uctí
a bratrem bude bratřím svým! –***

Často sestupovala Libuše se svého sídla dolů na patu Vyšehradské skály, do své osamělé lázně, tam, kde Vltava vymlela nejhlubší tůni. Tam kdysi, když na prahu lázně patřila v proudění vody, v tajemné její hlubiny, prozřela v budoucnost, jak ji v ten okamžik nadchl věští duch.

Šly proudy a plynuly, a s nimi se míhalo šerým jich lůnem vidění za viděním. S proudem připlynula, s proudem odplynula, čím dále tím chmurnější, tím smutnější, až trnula mysl, až bolelo srdce.

Bledá, chvějíc se, chýlila Libuše hlavu nad řekou a zděšeným hlasem stíhala vod hrozná zjevení –

S úžasem, s bázní patřily dívky na svou kněžnu, jež v bolestném vzrušení hledíc do řeky zalkala, a teskně pak promluvila hlasem zamženým žalem:

„Vidím zář požárů, temnem vod plameny šlehají. V nich dědiny, hrady, veliké stavby; a vše hyne, ach hyne! –

A v požáru září krvavý boj – krvavé boje. A boje! Ssinalá těla, ran plná, krve. Bratr zabíjí bratra, a cizí šlape jim v týl! Vidím všech bídu, ponížení, pokutu zlou.“

Tu jí dvě panny podaly zlatou kolébku jejího prvorozence. Svit útěchy vyjasnil Libuši zrak i líce. Políbila kolébku, pak ji potopila v bezedné hlubině a skloněna nad vodou, mluvila pohnutým hlasem:

„Hluboko na dně spočívej kolébko mého syna, až čas tě opět povolá.

Nebudeš na věky v temných hlubinách, nebudeť nad vlastní noc bez konce. Vzejde zas jasný den, vzejde zas blaho mému národu.

Očištěn útrapou, silen láskou a prací vztyčí se v síle, spím své tužby a dojde zas slávy.

Tehda zas ze tmy vod vysvítíš, na světlo vyplyneš a vlastní spása, před věky souzená, spočine na tobě, jsouc ještě dítětem –“

* * *

Míjela léta, a když nastal souzený čas, Kazi, jež často vracela nemocným život žehmáním kouzlem, sama podlehla smrti. Kazi na

památku nanесли obyvatelé země mohyly velice vysokou poblíže jejího hradu na břehu Mže vedle cesty, kudy se chodilo do krajin župy Bechyňské přes horu Osek.

Pak se Mořenin prst dotekl čela pobožné Tety; vydechla duši. Po veškeré krajině Tetínské pro ni truchlili, neb byla všem jako máti. Popel její pochován na hoře Pohledu na západ slunce poblíže jejího posvátného místa u starých dubů, pod nimiž se klanívala bohům a přinášela oběti.

Tu také pálili po její smrti nesmírný oheň, po devět dní ho pálili a obětovali v něm bohům. K Tetinu pak hrobu navalili veliký kámen.

Tak osaměla Libuše, přechávši své sestry. Až pak také její dnové se naplnili. Z vnuknutí bohů věděla, ve se blíží konec jejího života. I myslíc na dalekou pouť u věčnost, do ráje za otcem a sestrami, požádala Přemysla, aby svolal lechy, starosty rodů, neboť chtěla k nim ještě jednou promluvit.

Když se sešli na Vyšehrad, dala Libuše zažehnouti bohům oběť a pak vstoupila s Přemyslem mezi lechy a vládky shromážděné na širém nádvoří, kněžna všem velebná, s posvátným klidem na bledém líci; její zrak už hleděl u věčnost.

Všem tu oznámila, že její osud se naplňuje, že je tu naposled vidí, naposled k nim mluví. Všech pak prosila, aby zachovali Přemyslu, knížeti svému, i pak jejímu synu víru a poslušensství. Kde kdo kolem, v pohnutí naslouchal, a teskno padlo na všechny, a slze pak i bradatým mužům zkalily zrak, když Libuše svého manžela prosila, aby měl pro ně vždy shovění a když pak ruce vztáhla a všem žehnala. –

Vrátivši se do své jizby, položila se na zemi, mater všech, a umřela. I plakali pro ni manžel její a syn, plakaly děvy a lidé všichni pláčem velikým, a nesli a spálili její tělo, a popel pochovali, učinivše nad hrobem velikou tryznu.

Kde ten hrob vykopán, nikdo najisto neví. Staří dí, že na jejím hrádku v Libušině, a také je stará zvěst, že na hradě Libickém, opodál tajemného chlumu Oškobrhu, plného vzácných bylin a koření.

* * *

Libušin poklad zůstal i po její smrti ve skalné skrýši tak, jak ho manželův svému ukázala. Nedotekli se ho Přemysl, věda, nač je. A

tak leží poklad po dnes hluboko ve Vyšehradské skále, z níž zasvítí, až bude největší bída a drahota. A jak se otevře, objeví, bude zas všeho hojnost a všeliká nouze přestane.

* * *

Zlatá kolébka Libušina spočívala dlouho, dlouho na dně Vltavy pod Vyšehradskou skalou. Sel času proud a plynul, a s ním utrpení za utrpením se neslo na českou zemi. Hynuly dědiny, hynuly kraje. V požárech lehaly vesnice i výstavná města. Boj za bojem krví zaléval rodnou zemi. Bratr ničil bratra, nejvíce v Libušině rodě, a cizozemec jim šlápl v týl.

Ale nebyla noc bez konce.

Zlatá kolébka pod Vyšehradskou skalou se vynořila z temných vod, zasvítila ryzím kovem na bílé dni, a v ní spočinula vlasti spása, jsouc ještě dítětem: synáček poslední ratolíčky Přemyslova kmene.

A zlatá kolébka rostla s dítětem, až vyrostla ve zlaté lože, jak vyrostlo její děčko v muže, jenž se stal otcem vlasti. Na posvátném Karlštejně měl to čarovné lože, na němž unaven prací a péčí vladařskou ve chvílích oddechu odpočíval. Když pak zemřel, nesneslo zlaté lože žádného jiného a zmizelo. –

Zapadlo zase kolébkou tam, odkud se vynořilo, do temné tůně, hluboko pod Vyšehradskou skálu, a čeká tam, čeká. –

Dívčí válka.

I.

Když Libuše odešla do návi, viděly dívky z její družiny, že nejsou již u takové vážnosti, jakou mívaly za živobytí své paní. Těžko to nesly, hořce vzpomínaly těch dob, kdy jejich kněžna samojediná vládla zemi i mužům všem, a hněv se jim rozjitřil, když ne jeden z mužů řekl jim s úsměškem:

„Panovaly jste, klaněli jsme se vám, a hle, teď jste jako bludné ovce!“

Až tajený hněv jako prudký plamen vyšlehl. Z touhy po vládě i pomstě chopily se dívky meče a luku a neměříce sil, začaly tuhý boj proti všem mužům. Vše vedla Vlasta, někdy nejpřednější v družině Libušině. Ta první k boji vyzvala, k boji první se zbraně chopila, všechny pak sdružila a ke stavbě pevného hradu přiměla.

Ten hrad si zbudovaly za své útočiště za řekou Vltavou na vrchu o něco výše nežli na protějším břehu Vyšehrad.

Dívky poslouchaly ve všem Vlasty jako své kněžny a velitelky. Na její radu a příkaz mnohé se také rozešly do všech krajín vyzvat žen a dívek, aby nechaly všeho a přichvátaly na Děvín, jak se nazýval nový hrad, bojovat proti mužům, aby ženy vládly zemi, muži pak aby jen sloužili a rádla se drželi.

Vyzvání Vlastino nebylo prázdným hlasem, její vítr zavane, ale jako jiskra zažehlo srdce přemnohých. Jako když holubice ze svých kotců vyletí, tak chvátaly ženy a dívky od svých mužů, otců, bratří a všechny na Děvín hrad, že se jimi pak hemžily jeho síně jizby, volné nádvoří i vysoké valy.

Muži opodál, od Vyšehradu nečinně je pozorovali měli z toho veselí a posměch, jak se dívky cvičí ve bráni a jezdí na koních. I staří a zkušenější hleděli na ně pohrdavě, a když před knížetem Přemyslem byla ženách ve zbrani řeč, mluvili o nich potupně, a chystali se s posměchem zkusit ženského udatenství.

Všichni kolem knížete se smáli, toť že bude honba. Jen Přemysl byl zasmušilý a starostně řekl:

„Slyšte, proč se s vámi nesměju. Také byste se nesmáli, kdybyste měli vidění, jaké jsem viděl dnes ve snách.“

Chtěje jich varovati, pověděl, co viděl: „Noc byla, v povětrí plno hustého, čpavého dýmu; v záři požáru viděl jsem dívku v přilbě. Zpod přilby jí vlály dlouhé vlasy, v jedné ruce měla meč v druhé číši. Na zemi leželi v prachu a v krvi zabití muži. Ta dívka běhala jako vzteklá, šlapala po mrtvých, pak nabrala do číše krve a lokala ji jako šelma v zuřivé dychtivosti. Aj, slyšte, mužové, bohů hlas a znamenajte jejich znamení. Tím viděním vás varuji, slyšte mou řeč a lehkou jí nevažte!“

II.

Zatím se dívky na Děvině připravovaly na boj proti mužům. Hlas krve udusily a bez srdce, tvrdě ohlásily i bratřím i otcům:

„Již vám nejsme ničím a nebudeme. Každý měj péči o sebe!“

Samy si pak slíbily vespolek víru a zapřísáhly se slibem velikým a zaklely se, ať budou pohubeny svými vlastními meči, jestliže povolí nebo dopustí-li se zrady. Tak přísahaly na Děvině své velitelce Vlastě, jež určila každé místo i úkol.

Nejmoudřejší si nechala v radě, opatrným hrad poručila, nejdovážlivější do pole chystala, aby na koních bojovaly a muže byly jako psy. Ty pak, které byly urostlé postavy, krásného líčka a půvabného pohledu, vybrala, aby lákaly muže a krásou a líbezností je zničily. Chtělať je hubiti mocí a všelikou lstí.

Muži však zůstali v bludu a nedbali rady Přemysla knížete. Jako na nějaké veselí hrnuli se k Děvinu. Každý si myslil, že, jak se ukážou, jak mečem zablýsknou, dívky se leknou a prchnou, jako když na kočky zachřestí měchýřem s hrachem.

Ale div divoucí! Dívky sice na hradbách nezůstaly, ale neprchly. Přímo z brány vyrazily a Vlasta je před hradem ihned šikovala do boje. Sedíc na vraném koni, v kroužkové brni, s přilbou na hlavě, s oštěpem v ruce, mluvila ohnivě k dívčímu voji, aby se nelekaly, aby statečně bojovaly.

„Dáme-li se přemoci,“ volala, „teprve se nám mužové vysmějí. Za robotné budete, a hůř, za otrokyně líp je třeba zahynouti, nežli se jim dáti na milost, protož na ně! Neživte nikoho, bijte každého, každého, ať je kdokoliv, ať bratr, ať otec!“ Jen dořekla a již potrhla uzdou a pobídla koně cval. Vzkřikla, mávala oštěpem a divý křik letěl a ní. Šik bojovných dívek se hnal za ní dychtě po boji, a v čele

všech, hned za Vlastou: Mlada, Svatava, Hodka, Radka i Častava.

Šípy bojovnic zasypaly muže jak náhlá chumelené. A již nebylo jim do smíchu. Okrvavěli, padali ne po různu, ale řadami, a nežli se vzpamatovali, razily mezi ně bojovnice na koních, a bodaly je a sekaly do jich zmateného houfu.

Boj netrval dlouho. Tři sta mužů krvácejících polehlo na zemi. Ostatní se dali na útěk. Hustý, černý les opodál byl jejich spásou a záštitou. Bez něho byli by všichni zahynuli. –

Děvín i všecko okolí ozývalo se radostným hlaholem dívek. Jásaly nad vítězstvím, jež jejich bojovost rozpálilo ještě víc a jež jim přivedlo sílu nových družek. Rozlétať se o něm pověst po vsi zemi a rozbila i ty ženy, které ještě váhaly. Zle bylo po krajinách. Nejedem muž nalezen ráno zabit nebo zbodán noži, a tak mnozí, když nebyli jisti životem, odcházeli na noc z domu a nocovali po hustých hájích.

A zle bylo také s muži v okolí Děvína. Nemohliť nikterak k hradu přilnouti, nemohli ho dobytí ani mocí ani lstí. Nebyloť na hradě ani jediného muže, a z dívek žádná se nestala proradnou. Za to měly dívky na Vyšehradě své družky, které s nimi zjevně nebyly, ale podtají o všem podávaly zprávy, co mužové hodlají a chystají, kam půjdou, kde by je mohly vyčíhati, kde přepadnouti.

Tak trval boj dlouhý čas, zjevně v poli i tajně lstí. Tak přilákala jedna ze sličných důvěřivého mládence, aby ji přišel osvobodit, až půjde s desíti družkami cestou za Děvinem. I přišel a čekal v osamělém místě, jak umluveno, se svými druhy. Přišla také dívka, na niž čekal, a s ní devět družek. A v ten okamžik vyrazil ze zálohy houf jiných, a ty zabily mládence i jeho družinu.

Lstí zhynul také mladý muž, jenž uvěřil spanilé dívce z družiny Vlastiny, slíбивší, že mu zradí Děvín. Po úmluvě pustila ho tajně za noci do hradu, jej i jeho četnou družinu. Ale ani on ani žádný z průvodcích se již z Děvína nevrátil. –

Leť také zhubila mladého vladyku, statného Ctirada, jehož Vlasta nejvíce nenáviděla, neboť v potyčkách a v bojích zhubil ji mečem nejvíce bojovnic –

III.

Jednou za letního dne jel Ctirad s několika muži své čeledi polem, míře z dědiny svého rodu ku Pražskému hradu. Mladý vladyka i

průvodčí měli meče u pasu, luky a srstnaté touly přes plece. Nejednen z nich i oštěp třimal. Nebyloť radno v ten čas, kdy dívky ze záloh přepadaly, dáti se polem sám a beze zbraně.

Slunce pražilo, bylo dusno. Ani klas, ani list se nezachvěl po lánech obilí a konopí. Ani v lese, do kterého Ctírad zajel, jak ho cesta vedla, nebylo volněji. Stín starých stromů i tmavých skal, jež strměly nad hlubokým ouvalem, jako by nechladil. Vítr nezavál, ani haluzka se nehnula, a potok v houšti pod skalami se plížil beze zvuku. Vše ztichlo, voda, strom i pták; jen lidský hlas se pojednou ozval mrtvým tichem: nářek, žalostné volám.

Ctírad se zastavil, a všichni naslouchali v úžasu. Nářek zněl opodál za skalou; pak náhle zmlkl. V ten okamžik vznesl se nad Ctíradem havran a poletuje nad ním, zakrákoral svým chraptivým hlasem. Ani vладыka, aniž kdo z jeho družiny, povšimli si černého ptáka, varovného znamení. Za lidským hlasem se dali. Jak skálu objeli, bezděky zarazili koně. Na div bylo, co spatřili.

U skály, zlatou diviznou prokvétající, zarostlé při spodu ostružinou a malinčím, kde bělal se květ, i rděl se již plod, zelenala se mýtinka v proudu světla, plna metlice i zardělé vrbice. Starý dub stál na kraji poblíže té skály a pod dubem ležela dívka, provazem ke kmeni tuho přivázaná. Zamlkla, zmožená voláním, žalem, a hlavu měla pochýlenu. Vlasy z pola rozpuštěné splývaly jí k ramenům, přes něž jí visel na řemeni lovecký roh. Ale jak dusot koní jí o sluch zavadil, pozvedla hlavu a již zase volala, úpěnlivě mužů prosila, aby ji odvázáli, uvolnili, aby se nad ní smílovali.

Ctírad, dojat prosbou i hlasem spanilé dívky, zapomněl na všecku opatrnost, a ostatní také. Hbitě skočil s koně a vytasiv meč, přeřezal, přesekal provazy a uvolnil dívku. Netušil, že Vlastě včera donesena zpráva proradnou ženou, že dnes tudy pojedje na Pražský hrad, a že Vlasta schystala vše, aby se nemohl navrátit, a že jí v tom slouží i ta spanilá dívka. Pout zbavená děkovala vroucně Ctíradovi a pověděla, že se jmenuje Šárka, že je z Okořína, vладыkova dcera, že ji dívky z Děvína přepadly v háji, a že ji spoutaly a vlekly na ten hrad, aby ji přivedly ke své zlobě, že s ní až sem dojely, v tom že se ozval z daleka dusot koní.

„Pustily mne, nechaly, ale tak uvázaly, že jsem se nemohla hnouti. A jako na posměch, viz, zavěsily mně ten roh, abych si,

spoutaná, o pomoc zatroubila, a tu, hle, nádobu medoviny, abych žíznic, ještě více se soužila žízni“

Ukázala na velkou láhev s medovinou, v trávě jí u nohou. A již se zase rozplakala, úzkostlivě prosila, aby jí tu vladyka nenechával, když ji osvobodil, aby jí vzal k otci, prve nežli by se zase ty zběsilé ženy a panny vrátily.

Ctirad usednuv vedle ní, těšil ji, že tak učiní, a podal jí láhev, aby se posílila po tom strachu a utrpení. Pila a dala také pít jemu. Zatím jeho druhové sesedli s koní, uvázali je opodál, sami pak ulehli u nich ve stínu, aby se schladili. Byl polední čas. Pronikavá vůně sosen i mateřídoušky a květin z paseky vanula s horkým dechem tetelícího se vzduchu. Nic se nehnulo, sotva že se motýl mihl ozářenou mýtinou. Mužům z čeledi svírala se víčka, spánek na ně šel.

Jejich vladyka však čile naslouchal řeči spanilé Šárky, lahodnému její hlasu a napil se chutě, jak mu zas podala medoviny. I roh prohlížel, jež sňala s hrdla, a když minila, kdož ví, jaký má zvuk, přitiskl ho ke rtům a zatroubil z plných plic.

Roh vzezvučel a hlaholil jasně do mrtvého ticha. Ve skalách, hvozdem se rozléhal jeho hlas, slábl a zanikal až vyzněl dalekou ozvěnou v hlubině lesní.

V ráz jako by probudil bouři. Strhlť se náhle divoký pokřik, opodál do kola, i v zadu, za stromy, v křovinách, za šera hvozdu. Jako divoký roj hnal se k mýtině houf ozbrojených dívek. Nežli se Ctirada čeleď vzchopila, nežli přiskočili ke koním a vytrhli meče, již se na ně bojovnice sesypaly a bily je, a bodaly do nich.

Ctirad chtěl k druhům. Nežli však sebral v trávě svůj meč, shlukly se dívky a ženy kolem něho, a nežli se zbraní mohl po nich rozehnat, padl povalen na zemi. A tu ho svázaly. I ležel v poutech tam, kde před chvílí z nich vyprostil Vlastinu důvěrnici. Marně zuřil, marně jí klel a běsy na ni volal, aby ji ztrestali za ten zlý ouskok. Šárka se jen smála; smály se všechny a v divé radosti vedly na Děvín statného zajatce, jenž přivázan musel kráčet vedle Šárcina koně. Druhové jeho zůstali na pasece, v zdupané trávě, zalité krvi.

Leželi na slunci, zbodaní, mrtví; roje much sedaly na ně, a s výše nad nimi se ozýval havran, jehož prve nedbali, a krákavě svolával druhy na hojnou pastvu.

Tak zhyнула Ctiradova čeleď, tak ve zkázu upadl jejich vladyka.

A skalné, divoké oudolí, kde se tak stalo, podnes se nazývá po té, jež byla všech zhoubou.

IV.

Stráže i zvědové přinesli nazejtří děsivou novinu na Vyšehrad, že opodál Děvína trčí na trámu kolo a do kola že vpleteno tělo Ctirada vладыky, že ho dívky tak umučily.

Zpráva ta se rozlétna po všem okolí, po všech krajinách. A se všech stran přichvátili muži ve zbroji na Vyšehrad rozhořčení, rozlícení tou dívčí zlobou, a žádali Přemysla, aby je vedl, že se musí pomstít, že ho budou již ve všem poslušni. Mnozí však se ani jeho rozkazů nedočkali a sami, houfem hnali k Děvími a bili tu dívky na cestách. Mnohé také zajali a odvedli na Vyšehrad.

Vlasta se rozlítla jako medvědice a zpupná, jista již vítězstvím, vedla všechny své dívky k Vyšehradu, aby se ho zmocnila a všechny muže na něm zbily. Nežli však ke hradbám dorazily, již se jim vstříc hnali mužové v plném šiku, lačni krvavé pomsty.

I utkali se krutým bojem. Vlasta na koni vyrazila v čele svých mezi nepřátele. Zuřivost jí hnala, a také ukazovala družkám cestu. Myslílať, že jsou v plném houfu za ní. Dívky však jí nestačily; nemohly tak ku předu proniknouti, a Vlasta pozdě poznala, že zapadla mezi muže sama, v nejprudší vřavu. Husto kolem mužů, a v divém jich chumlu, v kruté jich tísní nemohla se ani mečem ohnati. Sevřeli jí, s koně strhli, na nože ji rozebrali.

Tak zahynula.

Ostatní také marně zápasily. A když viděly, že velitelku strhli, padl na ně náhlý strach, a ty, před nimiž se mužové jindy strachovali, daly se na útěk. Na divý zmatený útěk k Děvínu, kdež spásu hledaly.

Mnoho jich zůstalo na bojišti, mnoho jich cestou, na útěku padlo, a také ty, které se k Děvínu dostaly, neušly zkáze.

S nimi zároveň se tam mužové prodrali, s nimi zároveň na most a pak do hradu skočili. Tu byla veta, konec ženské síle a udatnosti! Již meče zahazovaly, již lkaly zase po žensku, již zase bratry a příbuzné poznávaly, před ně na kolena padaly, sepjatýma rukama žalostivě i úlisně prosily...

Ale mužové mstili Ctirada a všechny padlé nebo lstí zahubené

druhy. Mstili je krutě, ani jedné z bojovnic neušetřili. Krásná těla na smrt' dali a s oken, s vysokých valů je metali. A když všechen ten ženský sbor shladili, spálili jejich Děvín na prach a rozmetali.

O Křesomyslu a Horymírovi.

I.

Když byl již Přemysl vysoko v letech, usnul snem smrti a duše jeho odešla k otcům.

Po něm Nezamysl vládu zdědil.

Ten když se odebral na cestu všech lidí, dosedl Mnata na vojenský stolec.

A když pak i jeho dni se naplnily, ujal se vlády Vojen. Po jeho smrti Vnislav panoval, a ten když oči na věky zavřel, prohlášen za vojvodu Křesomysl, a to u posvátné Jezerky; vykonána zápalná oběť, z lechů nejpřednější vstavil čepici někdy Přemyslovu Křesomyslovi na hlavu, a všichni kolem radostně volali:

„Křesomysl hospodin náš! I on nás bude blahoslavíti.“

Všichni ho pozdravili, poklonili se mu a pak vyprovodili v hlučném průvodu na Vyšehrad. Tam byl slavně dosazen na stolec, s něhož kdysi vládla jeho pramáti i jeho rodu zakladatel.

Za Křesomyslova panování hleděli si lidé více hor nežli orání a stád. Přemnozí se vydali na hledání kovů v hlubinách země; i při potocích vybírali z písku zlato, jehož všude dost nalézali. Zvláště na poledni země. Sám vojvoda dbal nejvíce věštev své pramateře. Mnoho kovkopů poslal na Jílový a Březový vrch, jenž nad jiné vydával mnoho stříbra.

Se všech stran hrnuli se tam lidé dobývat rud; každý chtěl kvapně zbohatnouti. A doma nechali všeho. Úhorů nikdo nevzdělával, role hynula, ladem zůstávala, a svízel i metlice bujely tam, kde jindy husté obilí zráló a zvučelo křepelčím hlasem.

Lidé bohatli kovem, ale chlebem hynuli. Při dolech nastal nedostatek, a rýžovníci a kovkopové posílali kupovat chleba do pražského kraje. Mnozí vladykové a starostové rodů to těžce nesli, bránili tomu a toužili, že v dolech je zhouba polí, že pro drahý kov trhají se čeledi rodů a hyne starý řád a kázeň. Někteří se odebrali až k vojvodovi na Vyšehrad; v jich čele Horymír, vladyka Neumětelský. I žádali Křesomysla, napomínali ho, aby sobě více chleba nežli stříbra vážil, aby ten podzemný lid dal raději rozehnatí. Kníže však oslněn leskem vzácného kovu nedbal jich řečí a

vladykové odešli s nepořízenou, nespokojení, rozmrzeli.

Než i horníci se popudili, že proti nim, na jejich zkázu bylo tak mluveno a jednáno. Sběhli se při dolech mezi svými boudami a chatami. Jako ve vosím popuzeném hnízdě tam bylo, když posel ohlašoval, jak vladykové na Vyšehradě jednali, co radili, zvláště pak Horymír Neumětelský.

Bouřili, křičeli, pomstou hrozili, a nejhorší Horymírovi. Krev jeho chtěli, a hned, bez odkladů. Jiní v divokém posměchu křičeli, že když má strach o chléb, ať se ho nají do syta, ať mu ho nappou do úst, až se jím udáví.

To se zalíbilo. Jako divoká smečka za jelenem hnali se k dědině Neumětelům.

Podzimním šerem hrnul se houf kovkopů polem i ladami, jež se černala v kvapném soumraku.

Noc byla, když shlédli Neumětely, slaměné střechy chat, černající se mezi stromy, vysoké stohy u stodol, hrádek dědiny v kulatém náspu. Tu ztišili krok, a zamknuvše, plížili se jako lstivá, úkladná šelma k ohradě. Ale dříve, před nimi, vběhl tam dobrý člověk oznámit, co se děje a chystá. Jen vzbudil vladyku, a již zabouřil ze tmy divoký křik. Na obranu nebylo času. Houf kovkopů hnal se již k hrádku, a pustý ryk jeho blížil se letem. Nezbývalo nic než prchnouti.

Skokem byl Horymír v stáji, kdež stál jeho nejmilejší kůň Šemík. Okamžikem ho vyvedl, osedlal, a již, promluviv naň tiché slovo, vyrazil branou ven do polí. Shlédli ho; křičeli, hnali se za ním, Slyšel i dusot kom. Pobídl Šemíka a věrný kůň pustil se v divější cval, až hříva mu vlála, až z pod kopyt stříkala hlína a písek, a jiskry jen sršely do tmy.

Za jezdcem vlála bělavá halena jako křídlo a chvíli vedla pronásledovníky. Ale jen chvíli. Nestačil Šemíkovi, jenž páde mocnými skoky, zanikl ve tmách podzimní noci. Až na pokraji lesa, v černém vřesovišti, ho zastavil jeho výborný jezdec.

Byli zachráněni. Ale jak vladyka zpět pohlédl, chytla ho zlost i lítost. Požár viděl; jeho dědina hořela. Rudá záplava rozlévala se po tmném nebi, rděla se víc a více a šířila se valem.

„Všechno tam shoří!“ pomýšlel roztrpčený Horymír. „Stavení, humna plná obilí, stohy, všechna ouroda, všechna naše práce.“

A zahroziv v ty strany k požáru za'atou pravící, přísahal:
„Ať zčernám jako uhel, ať mne rozsekají mým vlastním mečem,
jestliže to nepomstím, jestliže jim všechno nesplatím! A víc a hůř!“ –

II.

Neumětelská dědina byla zničena.

Co neshlítl oheň, to horníci odvedli a odvezli. S bohatou kořistí se vrátili: dobytek vzali, na uloupených vozích s uloupenými koňmi odvezli z Horymírových stohů a v divé radosti cestou i doma pokřikovali:

„Když se bál hladu, ať jej má!“ –

Tak jásavě hlučeli. Ticho však a pusto bylo ve vyžehnuté dědině. Spáleniště dlouho dýmajíc doutnalo, a podzimní vítr roznášel jeho čpavý zápach...

Nežli minuly dva dni, shromáždil Horymír všechny muže svého rodu, k nimž se přidali mnozí jiní, samí dobří sousedé, rozhořčení násilím horníků.

Když se stmívalo, vytrhli všichni dobře ozbrojení a v čele všech Horymír na věrném, bílém Šemíku.

U Březových dolů netušil nikdo nic zlého. Horníci na jisto mysli, že uprchlý Horymír bloudí krajem, a že jsa bez pomoci, ničeho se již neodváží. Spokojeni, bezpečně ulehli, ani o strážce se nestarali. Až pozdě v noci vzbudil je dusivý dým a náhlá, oslňující zář, rudě vzplanuvší. Střechy jim hořely nad hlavou. Jako zmatení vyrazili ven, nebo vynášeli majetek a náčiní, sháněli děti.

V tom se na ně obořili Horymírovi lidé a sekali do nich meči a bodali oštěpy. Vladyka sám na Šemíku se míhal s mečem v ruce mezi boudami, a již opět na dolech u jam křičel na své, aby kazili, hubili vše.

Jako noční příšery kmitala se tam rozzuřená jeho čeled', bořila boudy a stroje, zavalovala jámy hrubými balvany, maříc vše, co vykonala tu lopotná práce horníků.

Nežli se rozednilo, byl nepřítel ten tam. Zanikl v ranním mlhavém šeru. U Neumětel se Horymírův houf rozešel. Vladyka sám však pospíchal dále. Šemík, čarovnou silou svěží, nesl ho bystře zrovna větrným letem k vojvodovu sídlu, a když slunce vzešlo, dojel Horymír sám neunaven na neúnavném bělouši před Vyšehradskou

bránu.

Druhého dne došly na knížecí hrad zprávy o tom, co se u Březové hory stalo. Přichvátať mnoho horníků na Vyšehrad; všichni jedním hlasem vypovídali o hrůzách oné strašlivé noci a všichni rozhořčeně vinili Horymíra z tohoto zločinu.

Ten však zapřel a dovolával se toho, že již na úsvitě po té noci byl na Vyšehradě. Než Křesomysl, žalostiv jsa pro stříbrné doly, dal Horymíra uvrhnouti do vězení. Odtud ho vyvedli teprve, až když se shromáždili kmeti a vladykové, jež svolal vojvoda k soudu.

I stál Horymír sám jediný před soudem a proti němu houf rozlícených kovkopů, žádajících úsilně, aby byl za živa upálen. Jim kníže přál, jemu vladykové. Prosili za něj, aby při hrdle byl zůstaven. Hlas horníků však více vážil, proto odsoudil kníže Horymíra hrdla.

Než tolik přece učinil vladykům po vůli, že zmírnil trest smrti; neměť Horymír za živa sejiti ohněm, nýbrž měl býti popraven vlastním mečem.

Když tak ustanoveno, promluvil Horymír ke knížeti:

„Ctný kníže, tvým soudem jsem odsouzen; a poněvadž mně živa býti nelze, toliko za to prosím, popřej mi toho dřív než umru, ať na svůj milý kůň vsednu a maličkou chvíli se na něm projedu. Po tom učiň se mnou cožkoliv chceš!“

„Jeď si,“ povolil kníže, „ale Šemík bez křídel ti nepomůže!“ Zasmál se a poručil, aby zavřeli brány.

Horymír však nedbaje Křesomyslova posměšku, chvátať potěšen do stáje ke svému Šemíku. Skočil k němu, objal jeho šíji, přitiskl svou tvář k jeho hlavě, hladil ho, mluvil k němu tichým hlasem, a Šemík zařehťav, radostně hrabal přední nohou, až dlahy duněly.

Pak všichni, kníže s kmety a vladykami na výstupku, i kovkopové, strážci i lid dole nádvořím podivili se, když ze stáje vyrazil na prostoru Šemík, ježž Horymír u huby vedl. Všichni obdivovali se krásnému, bujnému koni. Bělouš byl grošovatý, širokého krku, dlouhé hřívy a hustého ohonu, na štíhlých nohách malých kopyt, jako jelen. Oči mu svítily, a pohazuje bujnou hlavou, šířil zardělé nozdry.

Nohy se mu jen kmitaly v hravých, tančivých krocích, a jak se na něj Horymír vyšvihl, počal se točit, obracet. Horymír v rozkoši, že

má zase milého koně, zavýskl, a Šemík se vzepjal na zadní, zařehal, až se širým nádvořím rozléhalo. A již dlouhými, lehkými skoky pustil se do kola prostranstvím; Horymír zavýskl po druhé a Šemík skočil od jedné brány ke druhé. Poblíže valu zavýskl Horymír po třetí a vzkřikl:

„Nuže, Šemíku, vzhůru!“

Přitisknuv kolena, nahnul se k vlající hřívě, a v tom promluvil Šemík:

„Pane, drž se!“ A již skokem po náspu vzhůru, a druhým, ohromným skokem přes roubenou hradbu.

Všecko kol úžasem stuhlo.

Bělouš s jezdcem se mihli nad obrubou, kmitli se povětřím jako pták, hříva koni i vlasy jezdcovi zavlály, a již střelhbitě, v ráz zapadli, zmizeli. –

Na hradě vykřikli úžasem i hrůzou. Kde kdo se hnal na valy podívat se, kam sletěl zoufalý jezdec, kde roztráštěn, zalitý krví leží i jeho Šemík.

Hleděli s hradeb i srubů a žasli, trnuli zas a více, a křičeli vztekem i radostí, jak kde stáli horníci nebo zemané, a ukazovali do údolí, k Radotínu, kde rovinou uháněl dlouhými skoky Šemík s Horymírem.

Ještě nezmizel jezdec zrakům a již vladykové za něj úsilně prosili; také dvořané se po takovémto divu snažně přimlouvali, a Křesomysl jich neoslyšel.

Ihned poslal na Neumětely za Horymírem, aby se bezpečně navrátil, že je mu všechno odpuštěno. I přijel druhého dne, ale na jiném koni, ne na Šemíku, a pokořil se knížeti. Když pak se ho kníže otázal, kde má Šemíka, vladyka smutně odpověděl:

„Tam doma mně velmi teskliv stojí, neb tím nemírným skokem si hrubě ublížil.“

Horymír neměl na Vyšehradě žádného stání. Přízeň samého knížete, přízeň dvořanů ho tu neudržely. Mysl jeho byla u věrného Šemíka. Jak jen mohl, poklonil se knížeti a dvořanům, vzal odpuštění a pospíchal bez oddechu, koně nešetře do své dědiny, kterou čeled' po svém rozptylem se vrátivší znovu budovala.

Navrátil se do Neumětel, přímo chvátal ke svému milému koni. Ten leže, nemoha již státi, oznámil svému pánu, že musí sejíti a

prosil ho, aby, až zhyne, nedal ho ani ptákům, ani dravé zvěři na pospas, ale aby ho dal před vraty svého dvoru pohřbiti.

Horymír velmi zarmoucen všecko slíbil a těžko se s Šemíkem loučil. A když milý kůň zdechl, stalo se jak byl žádal.

Horymír ho zahrabal v dědině, a po dnešní den ukazují tam místo kamenem označené, kde věrný Šemík byl pochován. –

Lucká válka.

I.

Když kníže Křesomysl odešel na věčnost, nastolen na Vyšehradě Neklaň. Ten vládl všemu českému plemeni moudře a mírně. S Litoměřici a Lemuzi měl pokoj a lásku a jeho slovo a vůle mnoho vážily u jejich vojvod. Na půlnoc však a na západ měl zlého souseda, to Vlastislava vojvodu, jenž vládl v končinách hrdých Lučanů při Oharce a horní Mži. Neklaň byl mírný a rozšafný, Vlastislav divoký a vášnivý. Neklaň bázlivého srdce, Vlastislav bojechtivý. Nic nedbal dobré sousedské vůle, nic práva ani spravedlnosti a krev proléval bez milosrdenství. Své sousedy tiskl krutě a táhl nejednou po zemi Lemuzů, Litoměřiců i po zemi Čechů se svou divokou družinou a bral daň na všech krajinách.

Po veveřici bral i po černé kuně z rádla, a když se mu opřeli, musili platit daň nejen za sebe než i za, pobité. Daň bral a lidi též, nejvíce ženy a děti, a zajaté prodával do otroctví. A měl jich tolik, že je dával lacino franckým hostem i bradatým židům, kteří přicházeli pro otroky a otrokyně.

Když naposled vpadl do české země, soužil hůře nežli kdy jindy nebohé kraje. Kudy Lučané táhli, všude hořelo. Zapalovaliť příbytky, sruby, stodoly, stáje, a nebylo dědiny, kdež by nehořelo. Všechno splanulo ohněm, nepřítel dorážel mečem a odháněl celá stáda dobytka. I utíkali lidé z dědin ke hradům, za náspy a hradby; než ani ty jich neuchránily.

Hrad Dřevíc na pomezí neodolal síle Vlastislavově; i Slaný dobyt, pak Budeč lehl popelem; odtud se hnali Lučané jako zátopa rozlehlou plání k Levému Hradci poblíže Zalova, posvátného místa, tam, kde chmurný Řivnáč strmí nad Vltavou.

I sklíčili Levý Hradec, od něhož pak chtěli na sám Pražský hrad se obořiti, a nedali nikomu z hrádku vyjítí, aniž tam koho pustili s potravou. Veliký hlad nastal na hradě, když se obležení prodlilo, již tam všechen dobytek pobili a vzácná byla hrst mouky a dobrý každý hnát.

Toužebně vyhlíželi obležení s valů a srubů a zraky své ustavičně obraceli na „velkou cestu“, jež vedla do Levého Hradce přes Unětice

blíže Lysolají, přes dědinu Holíšoviců na Letenskou pláň ku Pražskému hradu; tam kníže nejraději bydlil. Dychtivě vyhlíželi jeho vojsko, jež je mělo vybavit.

Než marně. Pomoc z Pražského hradu nešla, „veliká cesta“ zůstávala prázdná a opuštěna. Tu pak zoufali na Levém Hradci a hladem mdlí, vpadlých tváří a chorobně lesklých očí kladli zbraň na zemi a říkali:

„Již musíme umřítí hladem, neb pomoc nejde. Vzdejme se raději Lučanům, ať již učiní cokoliv, ať nás pohubí nebo poživí.“

Již chtěli tak učiniti; než v tom postřehli, že se Lučané zvedají, že opouštějí ležení a že se dávají na pochod. Došla jich bezpečná zpráva, že Lemuzi, Litoměřici a s nimi Děčané táhnou Čechům na pomoc, a jim Lučanům zrovna v záda a v bok.

Vlastislav se rozlítl a těžkou přísahou se klel: Ať nemá pomoci od Peruna, ať bude otrokem po celý život budoucí, jestliže přehoví Děčanům, Lemuzům a Litoměřicům. A české plémě že pokoří, že pověsí svůj štít ve bráně Pražského hradu na známém vítězství.

I odtáhl od Levého Hradce, protože musil, aby jako zrno mezi dva žernovy se nedostal.

Záhy se však vymstil a to nejprve Litoměřicům tím, že na jejich půdě vystavěl silný hrad mezi dvěma vrchy Medvězí a Přípetí. Hrad ten nazval svým jménem Vlastislav a dal do něho posádku silných, surových mužů k oukladům proti sousedům, proto že pomáhali Čechům.

I zalekli se Lemuzi s Děčany; prosili o pokoj a slíbili Čechů nechatí a platiti stálou daň. Když o tom pražský kníže uslyšel, velmi se skormoutil. Jsa malé mysli, netroufal si sám bez spojenců a proto se ustanovil, že raději povolí, než aby došlo k válce.

I vybral poselstvo několika vladyků, kteří měli s vojvodou Lučanů jednati o mír a sousedskou vůli, a odevzdati mu vzácné dary: několik váčků ryziho zlata, dvě kovové přilbice, štítu krásné a deset výborných kom ušlechtilého chovu.

Vlastislav, sedě na vysoké, dřevěné stolici, řezané i malované, sám v sobolové, drahé čepici s volavčím peřím, ve vzácném plášti z cizozemské tkaniny tuhých přehybů a velikých spínadel, hleděl s vysoka, z pod přimhouřených víček na posly. Hrdě je přijal, a když oznámili vzkaz svého pána, hrdě k nim promluvil:

„Slyšel jsem, oč nás kníže prosí. Také jsem viděl dary, které mi poslal. A to neopatrně učinil. Jistě mně neposlal všechno zlato co má, ani všechny koně a bohatstvo. To, co poslal, jen na vnađu mně poslal. Jen si zase vezměte a knížeti vyřídíte, že mu za tu vnađu děkuju, ať si to všechno dobře schová a opatří. Přijduť si k němu pro všecko, co má, a spolu vezmu také to, co nyní vracím. A vy, rychle odtud I Abyste tu místo darů nenechali svých hlav!“

Vladykové se lekli, ihned se obrátili a co nejkvapněji se vraceli, aby již měli Lucko za zády. Když pak na Pražském hradě vše oznámili, zbledl kníže Neklaň a neutajil svého leknutí nad tím, že Vlastislav ve svém hrdopychu zadychtil, aby vládl nad celou českou zemí jako nad svou.

II.

Jak Lucký vojvoda tu pyšnou řeč ku pražským poslům promluvil, dal hned všude po všech pěti župách Lučanské země hlásiti, aby vstal každý k vojně.

Jel posel v čele družiny na bystrých koních. Jel maje meč po boku, a druhý, vojvodův, železný, v kožené pochvě před sebou hrotem vzhůru; druh pak, jemu po boku, nesl u pasu popruh z lýčí ukroucený, jako vítr se hnali posel i družina zbrojných mužů, plání i dolinou, lesem i luhem (bylo jarního času, kdy obilí vymetává), z dědiny do dědiny, od rodu k rodu, za bílého dne i před úsvitem a často i v pozdní soumrak.

Na návsích zaráželi a hned svolávali starostu i všechnu rodovou čeleď, všechny jonáky a muže. Jak se sběhli, posel vytrhl z pochvy vojvodův meč a mávnuv jím před sebe do výšky, oznamoval rozkaz, ať každý, kdokoli přesahuje výškou svého těla míru tohoto meče, ať vstane bez prodlení k vojně, ať vezme štít a chopí se zbraně, ať spěje k vojvodovu hradu, kde sbírá se pole proti Čechům.

V tom druh jeho, odvázav od pasu lýčený popruh, povznesl ho nad hlavou, posel pak ukazuje na to lýčené oko hlásal vojvodovu strašlivou hrozbu, že každý, kdož by vytáhl do pole později nežli udáno, že každý bude takovýmto popruhem oběšen, ať každý to ví, ať není pak výmluvy žádné.

A dále volal posel, ať každý, kdo má sokola krvestřeba, nebo raroha, krahuje nebo káně bělozora, ať vezme je s sebou do pole, ať

nikdo těch dravců doma nenechá. Kdo by tak neučinil, kdo by se poli vyhnul, ten že pohyne, ten že bude tímto mečem popraven.

I zamával zase vojvodovým mečem, až zasvítíl na slunci prudkými záblesky. Pak měřili tím mečem po všem rodě, muže a jonáky; všechny měřili a pak na vrubech počítali, aby mohli vojvodovi oznámit, co vojínů dá každý rod, kolik jich do pole vypraví.

A již opět na koně vsedali, v slabiny je bodali a dál hnali se k sousednímu rodu, a dál a dál. Pověšť letěla před nimi, a všude čekali vojvodův válečný meč. Pastevci s občin s úžasem hleděli na divé jezdce; v dědinách je mužové hlučně vítali, ženy starostně. Všude způsobili neklid a ruch, i starostí dost ženám i dívkám. –

Tak projeli od vojvodova hradu lukami první župou, překrásnou na pohled. Všude úrodnou rovinou požehnaný lán, samá luka, moře květů, barevné pruhy do zlata i růžové barvy bujnou zelení, a zase lán a lán, luka a sady, vše v záplavě jarního slunce. Tudy s válečným mečem objížděli, až pak všechny dědiny objevše na jih se dali, do druhé župy, v právo i v levo bystriny Brocnice. Ty končiny když do zbraně vyburcovali, obrátili se na půlnoc na Oharku, tam kde před nimi na obzoru táhl se modravý val Krušných Hor. Tam třetí župou jezdili, podkrajem řeky Úzké, na pravém, na levém břehu mečem muže svolávali, mečem měřili, na vruby počítali.

Odtud spěchali do čtvrté župy na západ slunce, do krajin při toku Hutné. I rozhlaholil se válečný hlahol podél té řeky i do těsného údolí Oharky, hřměl hlubokou její prorvou mezi stráněmi, ve skalách, kde hučely, šuměly peřeje.

Odtud dále se nesl, chvatně a prudce jako jarní bouře k horátů, k horní Mži, kde mezi lesy černými, v kopcích i při černých slatinách a širých blatech skrývaly se dědiny Chlumčanska, páté župy v Lučanské zemi. Jak tam zaslechli vojvodův rozkaz, jak posel tam blýskal jeho mečem, vstávali chutě, v divé radosti, všichni, každinký muž. Míry meče nedbali, ani jí nechtěli: že půjde každý, kdo může pro starost, pro mladost.

I chystal se osmahlý, divoký lid divokého zálesí, hned nechal role i lesa, a silné, upracované ruce chápaly se toporů, těžkých mlatů a snímaly veliké štíty, dobře žilované, tuho potažené zčernalými kožemi, i brali s bidel sokoly krvestřeby, raroxy, krahujce a na svory

ve smečky poutali zuřivé psy vlčího plemene, uvyklé na krev a zápas s litými dravci hlubokých hvozdů.

III.

V nejzazším Chlumčansku stála mezi vrchy za rozlehlou slatinou, plnou ostríce a zardělého hnědého mechu, poblíže dlouhého lesa, v lipách a v javorech malá dědina zčernalých plotů i tmavých, roubených stěn. Na slehlé slámě střech bujel už zelený mech, netřesk i bejlí.

Zalanů nečetný rod tu již od stará sídlél. Straba, muž mladý a statný, byl toho času jeho hospodářem. Neměl bratří ani sester a ženu jednu, a ta byla z plemene Čechů. Straba si ji přivedl z jejich končin jako nevolnici, když byli Lučané naposled ve zbrani a leželi před Levým Hradcem. Zajatá Čechyně se mu tak zalíbila, tak jeho mysl zajala, snad nějakým kouzlem, že jí řekl:

„Tys plenice, má nevolnice, ale buď mou ženou.“

Poslechla, stala se jeho ženou, ale ve svém srdci nebyla spokojena. Stýskalot se jí v odlehlé dědině, touha jí k domovu hnala, a hořko jí bylo, když vzpomněla si na hrůzy a zkázu, jež Lučané páchali v její vlasti. Než tajila žal a tajila hněv, a muž jí do mysli neviděl.

Dobře však jeho macecha, již zanechal zemřelý otec, žena vysoká zachmuřeně tváře a šedého, přísného zraku, ne mladá již, však také ne stařena. Ta znala kouzla a čáry, vědma a věštby.

Jakmile vojvodův rozkaz donesen v Žalanů samotu, chystal se hospodář na vojnu. Sňal se stěny štít, býčí prilbu s železnou obručí, nabrousil meč, upravil šípy, a dal novou tětívu pružnému luku. Mlat k sedlu přivěsil a vybral ve stáji nejlepšího z koní. Nebyl vzhledný ni velký, ne hladké a lesklé srsti, dost kostnatý, ale jako lašťovka rychlý a tuhý na všecku slotu, na horko i mráz, na hlad i žízeň.

Mladá žena Strabovi v přípravách mlčky pomáhala; snesla mu huni a plášť, kožky na lýtka a vláčné řemeny, krmi do mošny, chléb a sýr, aby měl na cestu, nežli by dojel k vojvodovu hradu.

Ten den před odjezdem řekla macecha Strabovi:

„Přijel večer do úvalu, ale neříkej o tom.“

Když nastával soumrak, šel mladý hospodář, jak macecha řekla.

Šel k lesu podél širé, tmavé již slatiny; v ní se černaly sem tam zakrslé olše i bahenní kleč, a mezi černými trsy ostrice rděly se kaluže odleskem nebe. Bylo červeno; a větrno bylo, že od lesa zněl daleko hukot přes tmící se bažinu. A hlasněji ještě Šerým oupadem. Na jeho bocích trčely v chudé trávě skály jako rozmetané. Nad nimi, mezi nimi, po různu rostly vysoké stromy, lípy, duby i prastarý jasan. Jich rozložitě koruny byly plny jmelí, a za jeseně, v zimě černaly se jím jejich holé haluze.

V šerém tom úvale pod dubem při ohni na skále planoucím seděla Strahova macecha. Vlasy měla rozpuštěné, jen přes čelo a přes uši pod bradu bělal se jí pruh roušky.

Jak shlédla pastorka, hodila divné koření do ohně čarujíc mocnými slovy, řekla pak:

„Mha přede mnou, mha za mnou! Ať nás nikdo nevidí, než běsi sami!“

Jen dořekla a hned se počal ouval plniti bělavou parou. Ulehla dolem, nesla se v kotoučích výše, po svahu, nad oupad, do korun stromů hlasno šumějících, a když Straba k ohni přistoupil, zahalila bělavá mlha všecken ouval tak, že bylo viděti stromy jen jako stíny. Plameny plály jasně; v plné jich záři stála macecha, hledíc šedýma očima upřeně na Strabu. A tu mu řekla:

„Nejsi mým synem, ale tvůj otec byl mi mužem. Proto jsem tě zavolala, abych ti dobrou radu dala, a sem, neb nikdo kromě tebe nesmí ji slyšeti.

Věz, že marně pro vás kouzla strojím. České kouzelnice mají mocnější čáry. Těmi přemohly naše. A že nás přemohly, budete i vy přemoženi. Vaši bídu dobře zřím. Ach běda! Vás ubohých! Bohové vás do bitvy doprovodí, ale na pomoc se obrátí k nepřátelům.

Do pole pojedete, ale víc odtud neodjedete. Lučané jsou Čechům dáni. I vojvoda tam zůstane a všichni. Jen tebe smrt' mine, jestliže učiníš, jak poradím. Slyš: Když začne boj, stůj tomu, kdo první na tě vrazí. Bodni ho oštěpem, života však nenič, ale obě uši mu uřezej, je uschovej a vsedna na kůň, obrať záda. Třeskotu a ryku za sebou nedbej, nic se zpátky neohlížej a jen pospíchej útekem. Tak sám jediný se zachráníš.“ - - -

Červeno po nebi zhaslo, rozlehlá bažina zčernala, a zakrslé olše trčely z ní jak černé stíny. Jen ztrouchnivělé dřevo bezkoré vrby

svítilo na břehu tichým, tajemným svitem.

Kolem šel Straba, domů z ouvalu. Zamyšlen, v neklidu kráčel rychlými kroky. Před ním dvorec jeho mezi velkými stromy byl temný v hlubokém stínu. Oheň již uhasl, ani svit louče se tam nereděl. Tma bylo a ticho; ale jak vešel do vrat, zaslechl zpěv.

To jeho žena zpívala, a podivný, jemu neznámý zpěv. Rázem umlkla však, jak ze šera vykročil, a neodpověděla, když se jí tázal, co že to zpívá a proč zrovna té chvíle. –

IV.

Strach padl na pražského knížete, když uslyšel, co se po Lucku děje, že tam Vlastislav sbírá vojsko. Neklaň se bál a nezmužil se ani, když mu ohlášeno, že všichni rodové, všude po všem plemeni jsou popuzeni zpupností Lučanů, že všechna země je vzhůru a chystá se do boje.

Již zařinčela zbraň ve hradě a kolem na Letenské pláni. Odevšad rozléhal se řehot válečných koní i hluk vojinů a zpěvy. Ale kníže Neklaň se choulil na hradě v nejzazší jizbě, všeho se lekaje. Nemohl se vzchopiti, nevěřil, že by mohl nad Vlastislavem zvítěziti. Marně mu přátelé domlouvali. Na nemoc se vymlouval, že běsové oslabili jeho tělo i kosti. Teprve když Čestmír, jeho příbuzný, junák urostlý, krásného těla, mu trpko vytýkal, že nejedná mužsky, že všichni jsou již do vojny uchystáni, že jenom na něj čekají a bez něho že pozbudou myslí, řekl Neklaň: „Nepůjdu, nemohu. Ale jdi za mne. Vezmi mou zbraň a zbroj i koně mého a vede je, ať věří, že vede je kníže.“

I vzal Čestmír knížecí zbroj, kroužkovou brni a kovovou přilbu cizího díla, pod ní kroužkovou kuklu přes uši a tváře, část, přes bradu a hrdlo, i veliký štít kovem se lesknoucí, vzal na se knížecí plášť, vsedl na Neklanová bujného vrance a vyjel, provázen předními lechy, na Leten pláň, kde sešlo se vojsko.

Všichni jásalí a zbrani řinčeli, když shlédli knížete; hned počali se stavěti v šiky, pěši i jízdní, v býčích přilbách nebo v kosmatých čepicích, s oštěpy v rukou, s praky, s luky a toulci plnými šípů s dobrými nálepy.

Zářícím vzduchem se míhaly blesky od lesklých hrotů i tasených mečů; i náušnice v uších přemnohých bojovníků se zaleskly na

slunci míhavým třpytem. Čestmír na vraném koni přehlížel vojsko, když byl za všechny vzdal oběť bohům.

Jak mečem ku předu mávl a zkríkl junáckým hlasem, vykročili. Země duněla pádnými kroky i dusotem kom a povětrí se chvělo bojovným křikem i zpěvem. Houf za houfem táhl před Čestmírem, muži všeho plemene, dle rodů i počtu i síly své.

I byly zástupy z mužů kolika rodů, byly i zástupy z jednoho rodu ve zbrani mocného, i počtem hlav silnějšího, jenž táhl sám pod znamením svého rodu.

Tak Netvořici a Tuřané, tak Čjaradiců rod i Drahelčiců, jimž říkali Holonohy, tak Běchovici, Úhonic, tak Buděhostici i Nahorubů rod, tak Žiňané a Munici a starého Těpty rod.

I táhlo vojsko „velikou cestou“ na Lysolaje a dál přes Kozí Hřbety tmavých skal, a nechavše Levý Hradec v právo, brali se chvatně proti Lučanům, aby stavili jejich žádavy a zhouby.

Ale když došli na Tursko, širou pláň, zastavil je Čestmír neb doslechl, že se Lučané již blíží. V čas osadil nevelké návrší, odkud viděli nepřátelské vojsko, ano se blížilo jako černý mrak, veliké, silné, silnější nežli bylo pražské. Vůdce však Pražanů nelekal se tohoto počtu. Stojí na vyvýšeném místě poblíže starého dubu, jenž o samotě tu rostl, promluvil ke svému vojsku. A vojsko naslouchalo, domnívajíc se, že slyší svého knížete.

„Hle, Lučanů pyšné plémě!“ mluvil Čestmír. „Co nám již mužů pobili, co dědin vyžehli, co žen a dětí odvedli. A zase již vypalují, zase nás hubí! Vyhladit nás chtějí a zotročiti. Chtíce, nechtíce, musíme se jim opřít, abychom uhájili rodin, abychom nezhanobili České země. My pro svobodu, pro poslední svoji spásu bojujeme. Raději tu kosti své složíme, neb hanby mítí nebudeme, jako kdybychom utekli.“

Nebudem utíkat, zůstanem, a já půjdu před vámi. Padne-li má hlava, nic se nelekejte, v před se žeňte, až zvítězíte. A zvítězíte, mne tu pak, v těchto místech, kdybych padl, pochovejte.“

I zkríkl vojsko v nadšení a po všech houfích volali:

„Kde padne tvá hlava, i své hlavy složíme!“

„Zvítězíme!“

„Lučany pobijeme!“ –

Zatím se přivalilo na Tursko Lučanů vojsko, jízdní, pěší, všichni

dobře vyzbrojení, se štíty pevně žilovanými, mnozí v brních neb alespoň ve lněných prošivanicích, vše lid bojovný, zvláště Trnovanů rod i Žlutičů i Radoniců, též Úhašťané, Chraberci a Trebčici a všech nejdívější ze zálesí Chlumčané v huních a kožešinách, v kostnatých čepicích, s hrubými oštěpy a těžkými mlaty. A mnoho psů vedli na svorách, vlčí, zlé ovčácké i hrubé vlkodavy. Jiní nesli na ruce, na rameni dravé ptáky, sokoly krvestřeby, raroxy, káňata bělozory. Tak postavili se Šikem po širé pláni tváří na poledne proti Čechům, kteří levým křídlem svého šiku osadili návrší k západu, pravým pak se opírali o lesnatá návrší nad Chejnovskou dědinou.

I šel ohromný hluk ze všeho Luckého šiku jako hřímání z mračen; přerůzné hlasy zuřivých zvířat, psí štěkot a lidský křik, ržání koňů a troubení rohů, že hřmot ten se rozléhal daleko po Tursku poli.

Všem v čele jel hrdý Vlastislav v kovové přilbě v plátkové brni, maje nahý meč v ruce. Jakmile shlédl Pražany, a že neprchají, že stojí, zastavil své vojsko a se třmenů k němu promluvil hlasem dalekozvučným:

„Vizte ty bázlivce zbabělé! Vršků se chytají. Ale nic jim neprospějí, neboť jsou slabí, slabší nežli my a bázlivé jsou mysli. Vidíte, jak se nás bojí! Tu v rovině se nám nepostavili, toho se bojí. Hned se dají na útěk, jakmile se na ně oboříte. Žeňte na ně úprkem, prudce, aby byli zdrceni pod vašimi nohami jako osení krupobitím. A psy vypusťte, ať se nachlemtají jejich krve, a ptactvo pusťte, na postrach, rozplašte je jako holuby!“

Jako vystřelené šipky vyrazily smečky psů ze svor, vyrazily s divým štěkáním a letěly různobarevné, v strakatém proudu v před. V ten okamžik zašuměl nad Lučany mrak divokých ptáků. Pout sproštění vznesli se do výše a v divé směsici letěli vzhůru v zmateném hemžení jako v sněhovém chumlu; a bylo slyšeti perutí šum a štěkot, hýkání, křik.

Stín padl na Lucké od živého mraku; padl, ale již dále se nes po pláni, polem, jak ohromná černava hnala se povětřím v před tam, kde stál Pražanů voj.

Na zemi dole zuřivý štěkot a láni, zběsilý hafanů běh; v povětří šum a nesčetné hlasy, vše v pusté směsici, až zaléhal sluch. A za smečkami a dravců mrakem Lučanů válečný křik a troubení rohů, až příval divých těch hlasů a zvuků zalehl po širém Tursku.

Lučané zběsilí v divokém nadšení, po krvi dychtiví hnali se plání, a v čele Vlastislav vojvoda na koni s vlající hřívou, křiče, v před mávaje mečem. Kolem a za ním vojínů roje všichni v zuřivém útoku hnali se zardělí, vyvalených očí, křičíce chraptivým hlasem.

V tom Čestmír jak balvan, když bleskem odražen s hory se valí a všecko na cestě drtí a boří, pustil se s přívrší Lučanům vstříc. A za ním vojsko. Rod předháněl rod, ale v čele všech pořád jen Čestmír v knížecí zbroji. A již se srazili, a již se bili, bodají, tepou, a Čestmír v nejhustším davu. Sekal a sekal jako makovice padaly Lučanské hlavy.

V tom Vlastislav vyrazil z davu náhle jako blesk a rovnou se obořil na vůdce Pražanů. V divokém chumli nastal jich zápas, krutý a dlouhý. Rána na ránu až pršely jiskry, až Luckému vojvodovi vypadlá uzda z ruky a z druhé meč. S koně se skácel, sletěl zalitý krví a mrtev dolů mezi padlé a raněných tlupy, jež deptala kopyta koní.

Křik hrůzy a vzteku, křik divé radosti zahřímal kolem krvavou vřavou. Pražané novou silou udeřili, ku předu se probíjeli, a Lučanů voj se již kolísal, couval. V ten okamžik padl Čestmírův kůň. Než jezdec sám vyskočiv na bystré nohy dále zas bodal a klestil si cestu, chráně se štítem.

Již ne jeden šíp mu vězel v kroužkové brni, již několik oštěpů trčelo v kožích černého štítu. A pořád litaly šípy a kopí a nové se zabodaly v štít prudkými ranami, až třásla se ratiště. Než i ruka silného hrdiny se třásla zemdlena tíhou. Čestmír již křičel na vojíny, aby mu podali jiný štít. Již chtěl svůj odhodit, v tom zabodl se těžký oštěp do jeho těla, a vůdce v ráz na zemi klesl se štítem na rameni, se zbraní v ruce, plný šípů a kopí vražedných uprostřed ukrutné seče.

Stalo se, jak před bitvou řekl. Jeho hlava padla, ale vojín jako zuřiví tou ztrátou hnali se divočeji v před a bili, nikoho neživili, až potřešli Lučany do jednoho. Dravé ptactvo se rozlétlo, zuřiví psi pobiti nebo se rozběhli, ale z Lučanů zůstali na krvavém poli všichni i vojvoda, až na Strabu, jak macecha v úvale věštila.

Zpupnost Lučanů zkrušena, jich síla zničena. Pražané jásali, ale jásání tichlo, jak pohlédli na mrtvého vůdce. Nesli jej ve zbroji a štít jeho plný oštěpů, nesli jej na chlomek, kde chtěl býti pochován. A tam, kde přilbu mu sňali a zbroj, hlasně zahořekovali, když poznali,

že to udatný Čestmír, a jak se obětoval.

I připravili hned hrob na chlumu pod starým dubem, a když tělo v noci po bitvě spalili a pochovali, nasypali na hrob velikou mohylu, a celé pak vojsko učinilo tryznu svému padlému vůdci.

Připravili medu mnoho, uvařili jej a potom sedli pít a pili na paměť. A přijel Neklaň z Pražského hradu a poplakal nad hrobem Čestmírovým. Když tryznu udělali a popili, vstalo všecko vojsko a vytrhlo do pole dál na Lučanské země.

V.

Na bystrém, nevzhledném koni uháněl Straba z krvavé bitvy. Hrot jeho oštěpu vlhký byl ještě krví, jak bodl hned na počátku boje prvního z Čechů, který naň vrazil. A dál se již Straba do boje nehnal. Uříznuv padlému uši vsedl zas na koně a nedbaje lomozu, křiku a troubení ujížděl pryč, jak by ho příšery štvaly.

Tak uháněl do večera; v noci pak sotva že koni oddechu popřál, již chvátal zase dál, v Chlumčanský kraj polem a ladami. Dědiny, sídla, vše mijel, aby nemusil říci, že utíká z boje. I minul den, minula druhá noc, a když bylo na úsvitě po té noci, dojel na znaveném koni sám znavený v samotu svého rodu.

Dědina v šeru ještě spala a tmavé ještě byly staré lípy, za nimiž prosvítoval bělavý pruh východu. Jak Straba vjížděl do dvorce, potkal ženy vycházející z jeho příbytku. Lekly se ho, když spatřily, a smutně pak řekly:

„V neblahou chvíli jsi přišel.“

Skočil s koně a hnál se do jizby, šeré ještě ranním soumrakem. Na loži u okénce leželo cosi pod bílou plachtou, dle obrysů stuhlé, mrtvé tělo. A okenice byla otevřena na volnou cestu duši. Sotva že dokročil k loži, strhl Straba plachtu. V bledém pruhu denního úsvitu, jenž chvěl se otevřeným okénkem, spatřil ssinalou tvář mladé své ženy. Oči zavřeny, vlasy v pramenech rozpuštěny a na prsou – ssedlá krev, hluboká rána!

Nevěřil svým zrakům, trnul; v tom macecha stanula za ním jako přízrak, v bílé rouše, šedýma očima přísně hledíc na mrtvou.

„Odhrň jí vlasy!“ řekla zachmuřeně.

Shrnul husté, krásné vlasy mladé své ženy nad pravým spánkem, polekán hrozným tušením. Shrnul vlasy a shlédl tam krvavou ránu.

A již chvatně odhrnul vlasy nad levým spánkem. A zase tam pahejl, krvavá rána.

Němý úžasem, rozčilen, chvatně otvíral brašnu a dychtivě vyňal z ní uši se zakrvácenými náušnicemi. Byly to ženiny uši, to nyní poznal; tak zvěděl že ona to byla, jež ho v boji napadla, že chtěla ho zabit a že ji zabil on sám. I mihlo se mu, jaká byla před jeho odjezdem, jak večer si zpívala tu divnou píseň.

„Tys to věděla!“ vzkřikl na macechu.

„Ale ty bys byl neuvěřil. Byls v jejím kouzlu. Byla Čechyně a měla k nám záští. Pojd', obětuj v ouvale bohům.“

A Straba poručiv, aby mrtvolu vynesli ven za dědinu, zamračen, jakoby v děsivém vidění, šel k šerému úvalu za macechou.-

Durynk a Neklan.

I.

Zármutek padl na Luckou zemi. Jako těžký, tmavý stín na ni uleh. Nebylo rodu, nebylo dědiny, kdež by neplakali několik mrtvých. Všude v hoři a v pláči jmenovali Tursko pole, kdež zhynuli nejsilnější, nejudatnější z Luckých mužů. Všude jich želeli, jejich smrti i toho, že těla jejich zůstala nespálena v poli na pospas dravcům.

Se žalem strach přikvačil. Rozneslať se letem novina, že Čechové vytrhli z Turska, že již přešli pomezí. Odtud šla hrůza po všech župách. Lidé prchali od hranic hloub do země ke hradům, k lesům a vyděšení vypovídali, jak se teď Čechové mstí po všech dědinách.

Řeč ta nebyla planá a nešla jen z ustrašení. To svědčily za dne černavé sloupy a husté mraky požárů, za noci zlověstné záplavy, jimiž se rděla nebesa. Dědiny hořely, než i nejeden lán obilí hojného spráhl v jezeře plamenů, a vítr roznášel dým z něho i čpavý zápach daleko krajinou.

A nebylo obrany. Silní zůstali na Tursku. Nepřítel rychle postupoval a zabíral župu za župou. I prosili všude o milost, žalostivě prosili a vzdávali se Pražskému knížeti. Ten všude bořil hrady a v požeh dával, a nejprve Vlastislav hrad, pak jiné i pevné sídlo Vlastislavovo nad Oharkou v Lukách. Syna však Vlastislavova tam nestihl. Ale přišli a vyradili, kde je, že se skrývá v chatrči u staré ženy, dále proti řece ve skalách. Ihned tam Neklaň poslal své zbrojné, a než uplynuly dva dni, spatřil jediného syna Vlastislavova, sirotka mladičkého.

Chlapeček zlatých, hebounkých kadeří, jež čekaly na slavnost postržin, byl pětiletý, dítě rozmilé. Když, netuše svého neštěstí i nebezpečství, stanul před otcovým nepřítelem, upřel na něho roztomile své oči jasného pohledu a poklonil se, tak jakž byl naučen.

I slitoval se Neklaň nad ním, nad jeho věkem, osudem i nad sličnou podobou. Ani vlásku mu nezkrřivil a nevzal ho ani s sebou v zajetí. Ve vlasti ho nechal, i v samé Lucké župě a hrad mu tam dal vystavěti, aby měl vojvodský synek důstojné sídlo. Dragůš slul ten hrad. Pevný však nebyl, neb schválně jej dal Neklaň vystavěti na

místě přístupném, nezištném, aby se nestal Lučanům oporou, kdyby se snad někdy spikli a chtěli se v odpor dáti.

Neklan se pak vrátil do Čech a slavně, s mnohou kořistí vjel na Pražský hrad. Tu obětoval hojně oběti, velebě bohy, že mu dali vítězství, že je potřen hrozný nepřítel, na nějž jen se strachem myslíval, jak se probudí za dne, i večer, když na lože ulehl, a jenž jako můra kazil mu poklid i spánek.

Lučanů hrdé plémě bylo pokořeno, a ten, jenž by nad nimi jednou byl panoval, Zdislav, synáček Vlastislavův, žil tiše, v ústraní, na hradě Dragúši. S ním tu přebýval jeho vychovatel, muž cizího rodu, Srbín, jménem Durynk, jemuž Vlastislav velmi byl důvěřoval.

I Neklaň mu věřil a svěřil opět Zdislava i Dragúš hrad. Minulo léto, přešla jeseň, nastala zima. První po Turské bitvě, první po smrti Vlastislavově. Dny se krátily a víc a více se zasmušovaly. A také mysl Durynkova. Neklidný chodil hradem, jako by nikde neměl stání.

Zlá myšlenka byla s ním všude jako stín a nedala mu pokoje. Ctižádost a lakota mu ji vnukly. Pořád se mu ozýval vnitřní hlas:

„Zbav se toho chlapce, zbav! Neklaň nemá jistě pokoje, dokud Vlastislavův syn žije. Ukliď toho synka, ulevíš knížeti, a kníže se ti odmění, a hojně, hojně. Tento hrad, jež spravuješ pro chlapce, bude tvůj vlastní a všechna krajina kolem. Budeš pánem a vladařem a ne jen správcem a sluhou. Učiníš pražskému knížeti vděk, zbavíš-li jej toho chlapce na dobro, na vždy –“

Tak mu šeptal bés, tak ho ta krvavá myšlenka mořila ustavičně, a nemohl ji zapuditi. Vracela se mu zas a zas, a nejvíce, když meškal o samotě. Než často, když i se Zbislavem seděl za zimních soumraků připlanoucím krbu, chytlo ho náhle zlé myšlení. Chlapec pak žasl, co se děje, že se Durynk tak zamyslí, nebo jinak na něj hledí jeho zelenavé oči z pod hustého obočí.

Hned se však chlapec upokojil, když vychovatel, vytrhnuv se z myšlení, pohladil ho po zlatých vlasech, když vlídně zas na něj promluvil.

Tak vlídně také vyzval jednou Zbislava, aby s ním šel dolů k řece, že budou rybičky chytat. I vyskočil radostně rozmilý chlapec a v čapce a v kožíšku vyběhl chutě ven. Durynk, maje zlý úmysl v srdci, vzal bradatici a řekl, tou že vysekají kus ledu, aby mohli na rybky.

Zbislav těše se, poskakoval vedle něho. Šli k řece stezkou ve sněhu vyšlapanou. Bylo pozdě odpoledne a bylo jasno a mrazivo.

Pusto krajinou, ticho u řeky. Nehnuté stály na březích staré vrby, kleny i tmavé, košaté olše holých ratolestí. Jen drobounké šišky se na nich černaly nebo dole na sněhu, jenž se mihotal kmitavým leskem jakoby plný křišťálů. I vysoká, uvadlá tráva po břehu i křoviny bělaly se a svítily blesky sněhových jehliček. Řeka mlčela. Na lesklém, zelenavém jejím ledu bělaly se chumáčky zmrzlého sněhu jako bílé květinčky vodní. Sem Zbislav bujně vběhl, chtěl ke druhému břehu, stanul však, když vychovatel mu řekl:

„Postoj, až vysekám díru.“

A sekal. Chlapec zvědavě hleděl na každé seknutí, jak se led roztříkoval, štípal a pukal, až se pak zamihla voda, až dobře bylo do ní viděti širokým otvorem. Tu Durynk lahodně pobídl:

„Ó, panáčku můj, podívej se, hle, jak plovou rybky pod vodou. Co jich je, jak se tam hemží!“

A chlapeček důvěřuje, nic netuše, po pacholetsku sklonil kolena a kleče díval se dychtivě do vody po rybách. A jak se nahnul, jak níže naklonil kadeřavou hlavičku, dostal sekerou do útlého krku.

Krev rozlila se po čistém ledu a bělostném sněhu. Durynk odhodil sekeru, vytrhl z mošny u pasu ostrý nůž a dokonal ohavné dílo. Pak chvátal pryč, odtud. –

V olších, ve stromech počalo se již tmíti, za kameny plál obzorem červený pruh po shaslém ohni. V tu chvíli teskného soumraku našli lidé na ledu chlapecké tělo bez hlavy. Po čapce, jež stranou sletěla, po kožíšku poznali, že to trup knížecího syna. Strnuli, zděsili se a hořce litovali nebohého chlapce. I odnesli jeho tělo na hrad.

Tam se však marně sháněli po Durynkovi. Řeklo se jim, že si před chvílí náhle dal osedlati koně a že na něm vyjel z hradu. Kam, nikomu neřekl, a nikdo nevěděl.

II.

Na Pražský hrad rovnou zamířil. Když sem přibyl, seděl kníže Neklaň právě v radě s lechy. Durynk, chtěje přede všemi svůj skutek oznámiti, nečekal a vstoupil. Vstoupiv pozdravil, a když kníže překvapen jeho příchodem jemu pokynul, promluvil hlasem přede všemi:

„Býval jsem Luckému vojvodovi věren, ale tobě, kněze, chci věren býti více. Věř tomu a věz, že jediným seknutím sekery toho jsem dovedl, abys ty, kněze, abyste vy všichni bezpečně spali na obě uši najednou. Pamatoval jsem, že kdo chce v domě škody zbyti, nedá jiskře ohněm býti. A tu jiskřičku jsem já předešel, uhasil, abych vás od budoucí zkázy zachránil.“

Rozbaliv uzlík, který pod paží měl, vyňal z bílé rouchy uťatou hlavu chlapcovu, zlatě kadeřavou; byla ještě jako živá, jediné že nemluvila. I položil ji na stůl před knížete a lechy a zvolal ukazuje na hlavu:

„Hle, mstitel krve otcovy, který by vás jednou hubil, leží poražen bez vaší krve! Ten, věřte, kdyby byl došel mužného věku, mnohý z vás a z vašich měl by krvavou hlavu.“

Zhrozil se kníže, odvrátil tvář, zhrozili se lechové. Hlasy hněvu, hrůzy, ošklivosti zvučely síní. Až kníže pak po vstav, hněvem zarudlý, jiskře očima, prudce k Durynkovi promluvil:

„Sklid' s našich očí svůj dar, nešlechtníče! Komu's chtěl posloužit? Mně? Což myslíš, že bych byl nedovedl učiniti to, cos ty spáchal? A já bych svého nepřítele zhubil, ale tys zabil svého pána. Syna svého dobrodince, nevďěčníku! Já ti ho zabiti nekázal, ale abys ho ctně choval. Tys ho měl stříci, a tys takto s ním udělal? A tys odměnu očekával? Nuž udělím ti ji a věru veliký dar tobě dávám. Věz: Ze tří smrtí sobě jednu zvol, kterou budeš chtít. Buď po hlavě skočíš s vysoké skály, buď sám se oběsíš na kterémkoli stromě, buď probodneš se vlastním svým mečem.“

Durynk jako sníh bledý vyslechl rozsudek rozhněvaného knížete, pak hlavu sklopiv i zraky, bral se ze síně, a třesa se povzdechl:

„Běda, toho jsem se nenadál. Běda!“

Ale nikdo ho nelitoval. I odešel Durynk z hradu a oběsil se na jedné vysoké olši, jež stála vedle cesty. Odtud té olši, pokud nebyla poražena, říkali „Durynkova olše“. –

III.

Za onoho času rozkládal se na „Skalkách“ proti Vyšehradu posvátný, starý háj. V šeré jeho hloubi pod krytem mocných stromů stála na omšném balvanu mračná modla Morany, strašlivé bohyně, jež vodila lidi k věčnému prahu. V šerém tom háji i kolem něho

volnou výšinou bylo pole její neúprosné vlády. Početné mohyly travou zelené zvedly se tu nad popely mrtvých.

Níže na svahu, opodál potoka Botiče, nad nímž se splétaly haluze košatých korun, byla menší „hrobka“; ale vzácnější popely skrývala.

Tu ve stínu šumějících stromů odpočívaly ve hrobech kameny obložených, pod nasýpanou mohylou vojvodové země. Moudrý Přemysl, jenž zemi dav zákony a řád, první byl sem uložen, a všichni, jak po něm se stolce knížecího zemi vládli: Nezamysl, Mnata, Vojen, Vnislav, Křesomysl. Tu pochovali také knížete Neklaná, když mu smrtí ztichlo srdce.

Pak sešli se lechové a starostové rodů v háji u Jezerky a zvolili sobě za knížete Hostivíta. Zvolivše vedli jej u hlučném průvodu na Vyšehrad, kdež jej posadili na knížecí stolec a knížecí, někdy Přemyslovu čepici na hlavu mu vstavili.

Když pak po letech sešel smrtí, uložili ho na dolejší hrobce vedle předků.

POVĚSTI DOBY KŘESŤANSKÉ

Umlká pověst o časích prvních let, zanikl pramen báječných zkazek z pohanských věků.

Nový čas nastal a s ním nové a divné příhody paměti hodné. Nový čas nastal, to jak přišli předchůdcové země křesťanské. Přišli jako záře denní před svitem, a vyjasnilo se po nich, neboť přinesli poznání jediného Boha.

Zpěv zazněl z hlubin tmavého hvozdu od moravské strany a rozléhal se z mrákavy lesů slovanským hlaholem:

„Zvolejme k Bohu a spasiteli našemu, předcházejme tvář jeho v hlásání –

Zazpívejte Hospodinu píseň novou, zazpívejte Hospodinu, zvěstujte v národech slávu jeho,„

A hle, z pomezného hvozdu u zemské brány, kudy se chodilo do Moravy přes Litomyšl hrad a Hrutov hrádek, Trstenickou cestou vyšli kněží jediného Boha, Methoděj biskup, a s ním druhové jeho a žáci. Ten již prve s bratrem svým Cyrillem, mužem svatým, probral rádem slova ouhor srdce pohanů v Moravské zemi a v Slovenské a sašival pšenici svatého učení a dobrých skutků.

Ten tedy přišel k Čechům od Moravanů, kteříž se Moravany nazývají od země své; řeč jejich však i Slováků řeč jedna byla, jakož i jest, tak jako v české zemi, neb jednoho národa byli a jsou.

A Methoděj arcibiskup ze slavného Velehradu přišed, požehnal České zemi na jejím prahu a začal hned s dílem Božím tu při mezích země, na Litomyšli hradě i v podhradí. Odtud pak šel s kněžími dále do kraje a všude hlásal a učil a vykládal slova knih i jejich rozum.

A byli rádi Čechové, že slyšeli veliké skutky Boží svým jazykem, a hrnuli se ke kazatelům a k Methoději, v němž hořela pravá láska Kristova a čisté milování, a poslouchali jej, když hlásal:

„Pokropím vás vodou čistou, a očistíte se od model svých i od hříchů svých, a jediný Bůh slituje se nad vámi a pohrouží hříchy vaše v hlubině –“

Líbila se jim jeho řeč a učení i zpěv jeho kněží, i dávali se křtít, jak byl již učinil kníže Bořivoj a manželka jeho Ludmila, dcera Slavibora, vojvody Pšovského, a shromaždovali se, když kněží

sloužili Bohu hlaholeni slovanským, neb měli v slovanském jazyce evangelie i žaltář a ostatní knihy.

A tu lidé zkroutěně se modlili a v srdečné pobožnosti zpívali, jak je kněží naučili: „Hospodi, pomiluj ny!“ a jiné písně.

Kdekoliv se sv. apoštol déle zdržel kázaje, všude zakládal kostelíky ke slávě Boží na paměť Klimenta svatého. Z těch první založil v Litomyšli na knížecím hradě, ten první ke cti sv. Klimenta vysvětil. Druhý pod tím jménem v Hradci nad Labem; třetí byl založen na Sadské, čtvrtý na Vyšehradě a pátý na Levém Hradci.

Svatá zář pronikla hustým, pomezným hvozdem a svític po vší zemi vnikala do šera pohanských, tajemných hájů. A ty hynuly. Přicházeliť lidé nové víry, poráželi je, káceli v nich modly, rubali posvátné stromy v poli a v úvalech a pálili je ohněm.

Hubili je a poroučeli, ať nikde nepozdvihují novorozených dětí nad zažehnutým ohněm a neobětují duchům ohnivým, ať jich neprosí, aby tomu dítěti byly nápomocny až do jeho smrti. A poroučeli, ať nikdo již neobětuje bésům a zlým duchům, ať nikdo nepochovává svých mrtvých v hájích a v poli a tryzny ať nikdo nekoná na rozcestí a trojcestích pro odpočinutí duší, ať nestrojí her v škraboškách nad mrtvými, a prázdných stínů ať nikdo nevolá. –

I skácena Perunova modla s Vyšehradu, přestala úcta strašné Morany; mračná její socha v háji „na Skalkách“ stržena, a káceny a ničeny modly mnohé.

Mizeli bohové lesní, vodní, větrní i temní; truchlili pro ně mnozí, kteří se jich nechtěli odříci ve vodě křestu. Nejvíce čaroději, hádači a kouzelnice. I utíkali se dále mezi lesy, do skrytých údolí, pod hory. Tam odnesli dědky a modly, tu se jim klaněli, oběti přinášeli a kleli nového Boha. Ale ten byl silný.

Mocně zněly hlaholy zvonů do širých krajů, dál a dále hlasněji zvučely zpěvy v posvátném, jímavém šeru božích církví a okrouhlých kostelů pod modravými oblaky vonného kadidla, před oltáři stkvělými malbou na zlaté půdě i bohatou řezbou v záři svéc.–

Nový svět nastal a s ním nové a divné příhody paměti hodné. A již také minuly, a staré jsou i o nich zprávy.

Ó, moji milí bratři a synové a dcery české země, slyšte je. Slyšte, co se sběhlo od těch čas, co u nás počalo dílo svatých bratří, jež velebí všecko české plémě a Slované všichni.

Slyšte o knížatech a králích moravské a české země, o hrdinách našeho rodu, o lidu, slyšte i o mateřském sídle, matičce zlaté Praze. Vězte, co letopisec zapsal pro vaši i budoucích pamět, i co přecházelo z pokolení na pokolení v živé knize, v paměti lidu.

Aj, počněme dávné ty zvěsti. –

O králi Svatoplukovi.

Lid v chrámě Velehradském po kázání dopěl; poslední zvuky pobožné písně vyzněly, zraky všech se obracely k oltáři. Nastala chvíle sv. mše, kterouž měl sloužiti sám arcibiskup Metoděj. A slavně sloužiti; bylť veliký svátek, zasvěcený den svatých apoštolů Petra a Pavla.

Již planuly svíce na oltáři, již chvíli hořely, ale Metoděj nešel. V kostele čekali a po tichu se modlili. Chvíle za chvílí ubíhala. Slunce již vysoko vystoupilo, již padly jeho paprsky do oken kopule, již zašlehly dolů zlatým proudem do lodi chrámové. Vše se rázem vyjasnilo, stěny, obrazy svatých na zlaté půdě, hlavy věřících, žen i zarostlých mužů i starců, i plavé prameny dívek a dětí.

V jasné té záplavě zemdlely zarudlé plameny svęc, které již hrubě ohořely. Již šepot zavanul kostelem, tlumené hlasy, již se tam ohlíželi, hlavy sestruovali, tiše mluvili a se ptali, co se děje, co se stalo. Tak šeptem se tázali, a šeptem spěla odpověď po všech prostorách svatyně: že arcibiskup čeká na krále, že král mu vzkázal, aby hrubé mše bez něho nesloužil, na něho čekal, až přijde.

„Kde je? Kde je král?“

„Proč nejde?“

Ptali se všude a všude pak žasli a trnuli, když kdosi oznámil, že na hon, dnes ráno, před svítáním že si král vyjel na hon s četnou družinou a lájí. Na hlučný hon v takový posvátný den!

Pak rázem umlkli, když se pojednou objevil velebný Method. Nastávalť již polední čas, a svaté mše déle již odkládati nebylo možná. S arcibiskupem vstoupili k oltáři kněží, diakoni, všichni v bohatých kostelních řízách. I začal arcibiskup bohoslužbu; diakoni a kněží přisluhovali, kadidlo zapálili, zpěvy zapěli a zpívali.

A lid kleče i stoje, maje sepiaté ruce, hleděl na krásu oltáře v plné záři svęc, v nichž také se třpytila kněžská roucha i řezby i obrazy, naslouchal modlitbám a kněžskému zpěvu, jak hlaholil pod klenbou sborem i různu. A všichni rozuměli čtení písma, modlitbám, zpěvům, každému slovu a jati vroucí, srdečnou zbožností jako u vytržení povznesli mysli své k Bohu. Na krále zapomněli.

V tom zalehl do chrámu ohlas pustého, temného ryku, zmatený

halas, divá směs zvuků a hlasů, jež kvapem letem se blížila, rostla jako lomoz vichřice. Ryk a divoký křik, troubení rohů, štěkot psů a řehotání koní. Již před samým chrámem ta bouře zahučela, již na prahu, již pod klenbou hřmí, již hrnou se strůjci této bouře chrámovou lodí, přímo k oltáři. V čele všech král Svatopluk s čapkou na hlavě a s mečem v ruce, za ním lovecká družina se psy.

Umlkli kněží, lid strnulý ustupoval, choulil se, tlačil se ke zdem a sloupům. Král však nedbaje nikoho mávaje nahým mečem, hnal se k oltáři a křičel divě na arcibiskupa, proč nečekal, proč šel k oltáři, proč nečekal.

Ale u stupňů oltáře zarazil prudký krok, a planoucím zrakem hleděl, když stanul tváří v tvář svatému muži.

Ten stoje proti němu, pravici vztáhl.

„Ni o krok dále!“ zvolal u svatém hněvu, „ať Bůh tě na místě neztrestá! Dáberskou pýchou jsi posedlý. Tvé libovůle mám býti více poslušen nežli zákona duchovního. A zneuctil's chrám Hospodinův! Proto zůstaneš v zlořečení, a Bůh tě poníží!“

Král rudý po líci, hrdle, hněvem již litý a slepý, řečí tou jako udeřen a pohledem, velebou přemožen, zarazil se, meč sklonil, váhal, pak obrátiv se, pádil z kostela ven a za ním hlučící lovci a láje.

Ale jak přišel do svého hradu, znovu ho posedly pýcha a vzdor. Nechtěl uznati svého provinění, a styděl se i hněval, že se dal slovem a pohledem biskupovým tak přemoci. I poslal hned k němu, a vzkázal mu, aby již před jeho oči nechodil. Svatý muž tak učinil a hned se vydal z Velehradu na apoštolskou cestu po krajinách, jichž byl duchovním správcem a vůdcem, a všude kázal, křesťanskou víru rozmnožoval a utvrzoval. A tak činil až do své smrti.

Ale král zůstal tvrdý proti němu po všechn čas a zapomněl nevděčně, co svatý ten muž pro moravskou říši učinil, že jí přinesl světlo pravé víry, že obětoval jeho lidu všechno své dílo, všechn svůj život. Ano ještě ho stíhal a rušil jeho řád slovanský na radu jeho nepřátel z Němec.

* * *

Svatopluk však bez trestu nezůstal; slova Methodějova se vyplnila. Opustiloť štěstí mocného krále, jenž zůstal v zlořečení; z kolika stran vojensky na něj táhli a na jeho lid: Uhři, Poláci, Němci a

také Čechové se bouřili a nechtěli mu býti poddáni. Všichni jeho zemi moravskou hanebně drancovali a hubili.

Král napínal všechny své síly, aby se ubránil tolikerým nepřátelům, aby odvrátil ty svízele od své říše. Než bouře za bouří šla, rána za ránou a zhouba ustavičná.

I prohlédl král a poznal, že již naň přišlo Boží dopuštění, a že všechno to neštěstí se děje zemi jeho jenom pro něj, pro jeho pýchu a zpupnost. A tu často mu přicházel na mysl biskup Metoděj, proti němuž se tak provinil. Vzpomínal na něj, a lítost ho pojímala.

Zasmušoval se v duchu, když slyšel, že nepřátelských spoust přibývá, že země víc a více hyne, když nárek poddaných ze všad se již rozléhal a svíral srdce. Proto povolal lechy a přední zemany, své rádce a ptal se všech, co má činiti. Než oni žádné rady proti dopuštění Božimu mu dáti neuměli.

Tu, když ta rada, již svolal ve svém vojenském lezem, na večer skončena, odebral se sám, zasmušilý a smuten do svého stanu. A více ho pak dvořane a nikdo již nespatrił. Okolo půl noci vyšel ze stanu, to stráž viděla, vsedl na koně u stanu přivázaného a jel tiše spícím tábořem. Nikdo si ho nevšiml, stráže pak, jež na kraji ležení stály, poznavše ho, nevzkřikly na něj; uctivé ho pustily, ač jim bylo divno, nač tak pozdní dobu vyjíždí.

Nikdo netušil, že již dlouho neměl klidu a spokojenost ve vši slávě a moci, jak ho svědomí tížilo, že se tak obořil na velebného dobrodince moravské země, že rušil jeho řád a obřad. V bezesných nocích zkroušeně přemítal na mysl, jak by se kál. Až do té chvíle se rozhodl, že se vzdá toho, co jej k té zpupnosti zavedlo, královské moci a slávy, že nechá všeho, vojska, dvoru a sluhů, pokladů i krásné zbraně, vši moci, kterou hřešil, že opustí vše, aby zbavena byla moravská země neštěstí a trapem, jichž pro něj zakoušela.

I vyjel pryč z ležení a jel pustou nocí, až dojel na jedno místo na stráni hory Záboru, kdež všude se černaly rozlehlé, neschůdné hvozdy, a kde před tím tři poustevníci vystavěli s jeho podporou kostel.

V tom černém lese, na odlehlém místě mezi stromy a houštím probodl mečem hrud' svého koně a pak zahrabal ten meč zardělý krví věrného zvířete. Bezbranný bral se pak dále tmavým hvozdem neúnavně, modle se, až za ranního svítání přišel k těm

poustevníkům.

Tentokráte nevěděli, kdo je, ani netušili, neboť ho nikdy před tím neviděli, a sám se jim poznati nedal. Než že chtěl jako kajicník odevzdati se službě Boží, postům a pobožnosti, přijali ho mezi sebe, a Svatopluk, někdy král moravské říše, byl pokorně poslušen Prostých poustevníků. V roubené chudé chýši, v drsném, řeholním rouše žil pán, jenž se kdysi odíval sobolinou a drahými sukny a bytoval v rozlehlých, nádherných síních královského Velehradu.

Pokud byl živ, zůstal nepoznán ode všech. Teprve když cítil, že se blíží hodina jeho, sám se mnichům vyznal a pověděl, kdo by byl a proč sem přišel. A hned umřel jest.

O králi Ječmínkovi.

I.

Když Svatopluk král tak beze stopy zmizel, pomýšleli na Moravě zvoliti sobě jiného panovníka. I hledali, kdož by vladařského stolce byl nejvhodnější.

Toho času žil v Přerovsku na hradě Chropíně zeman, pán rozlehlých statků, muž bohatý, u pánů a zemanů vážený, od poddaných milovaný. Vládl jim lidsky a maje dar ducha, soudil moudře a spravedlivě. A tak si řekli páni a zemané:

„Nač jinde vladaře hledati, když ho máme mezi sebou!“

I zvolili Chropínského pána všichni jednotejně, bez sporů a různic, a jejich volbu chválili po vší zemi a radovali se z nového krále.

Ten, aby poznal všechny končiny své moravské říše, objížděl zemi; všude ho vítali s mnohým plesáním a velikou slávou, ať jel na poledne končinami, kde réva zrála, ať požehnanou Hanou, ať na půlnoc i východ i západ dolinami mezi lesnatými kopci. Všude se mu chtěli zachovati; páni a zemané předháněli se o jeho přízeň, lahodili mu, lichotili, dary nosili, radovánky strojili a hlučné hody. Když se pak vrátil na Chropínský hrad, zastesklo se mu. Zdál se mu příliš tichý a jako pustý, nic ho netěšilo, ani oddaná přichylnost jeho něžné, líbezné paní. Toužil po hřmotné zábavě. Proto poručil dvořanům, aby vystrojili hody a pozvali k nim hojně a vzácné hosti.

Páni a zemané v bohatých sukních kožešinou lemovaných, s lesklými šavlemi a meči u nádherných pasů, v drahých čapkách s volavčím peřím sjížděli se do Chropína na pěkných koních v krumplovaných pokrovech. Sjížděli se ze všech končin země, že jim sotva stačil hrad, a že čeledi jejich a koňstva bylo plné městečko. I byly na hradě hody, bylo veliké veselí, a ne jednou, ne dvakrát. Přes tu chvíli se panstvo sjíždělo po vůli pánově, besedovali, zábavy strojili, nákladná sedání a pokaždé dlouho hodovali a pili a pili.

Když se dělný lid na večer z pole vracel, hřmělo na chropínském hradě veselí; zvučely cíše, struny a zpěvy při záři pochodní a svící. A když lid, pospav po lopotné práci, záhy z rána se bral zase na pole, bylo na hradě ještě hlučno.

I hleděli vážně k panskému sídlu, starostně mluvíce, jaká to správa a co z toho bude. A pokaždé vzpomněli předobré paní králové. Litovali jí z duše a povídali si, co zkouší, jak dobrá ta paní všechno to nese a jak těžce se straní radovánek, hodů, jež se jí oškliví.

Lid se nadarmo nestaral. Králi již nestačilo ani jeho vlastní, ani královské jmění na takové hospodářství. Proto se jal ukládati veliké daně, nové a nové, větší a větší, a ukládal berníkům, ať žádnému nic nepřehoví, ať třeba i tisknou, kdyžby poddaní nechtěli platit.

Již nehleděl lid ku Chropínskému hradu vážně a s obavou, ale s hněvem a záštitím, a již pronařikali krále a kleli mu. Jen o králově se řeč neměnila. Ba ještě s větším pohnutím o ní mluvili, jak za lid u krále prosí, oroduje, aby ho neutahoval, netiskl.

To pravdu mluvili; žádný však neviděl slzí, jež králová o samotě, potají v hořkém pláči proplakala, nikdo neslyšel, jak králi z úzkosti o něho a z lásky, srdečně, mírně domlouvala, jak se král na ni osopoval, jak hrubě odbýval, jak se sklopenou hlavou, všechna se třesouc vycházela, a div že neklopýtla, jak se jí tmělo v očích hanbou a slzami. Až jednou král, když opět uložil novou berni a králová zase za lid prosila, tím popuzen, ve vzteku vytrhl meč a hnal se jím po své manželce tak prudce, že div uklouzla ze dveří ven.

V tom divokém hněvu poručil král, aby jí té chvíle hned vyvedli ze hradu, aby jí neměl ani na očích. A když vyhlédl oknem ku bráně, děje-li se po jeho rozkazu, a když spatřil ubohou paní, chytl ho na novo takový vztek, že výraziv z komnaty, hnal se za ní s dobytým mečem. Ale králová ho zahlédla v čas.

Než nikde neměla zastání, nikde ochrany. Ve smrtelné úzkosti hleděla kol; nikde však útočiště. Jen lán dozrávajícího ječmene stál u cesty, lán širý a požehnaný, jenž svítil se na slunci krásně bělavý v ourodě bohatých klasů, v záblescích nesčítných vousin.

V ráz pohnula se tichá hladina širého lánu. Klasy se rozhoupaly a nad nimi se míhaly zlaté královniny vlasy. Prchala ječmenem, až pojednou v něm zmizela, zapadla jako ve zlaté tůni. A hned se zase stišily vlny po lánu, hladina ječmene se zavřela, byla tichá jako v bezvětří; král doběhnuv, darmo se ohlížel, kam zmizela jeho paní.

Ji našly pak vesnické ženy a vedle ní děťátko, jež se jí tu narodilo. Odesly je do vsi, tam je pečlivě ošetřovaly, a královu synáčku daly jméno Ječmínek na památku toho, že se narodil v ječmenu. Král se

však o tom útulku dověděl a nemaje lítosti ani se svým dítětem, dal manželku i syna pryč odvésti. Žoldnéři je zavezli do odlehle končiny nějaké. Kam, nikdo nevěděl. Ale králi pak nešlo z mysli, co se stalo. Často vídal usouzenou tvář své líbezné paní, a často vzpomněl na jediného synka svého. To nejčastěji, když nabaživ se hostí, kvasů a pusté rozkoše, hledal samotu.

A pak ho pojalo takové teskno, že poslal posléze pro manželku a dítě, aby se vrátili k němu na Chropínský hrad. Poslové přišli, ale sami a vyděšení, a král ustrnul, když uslyšel, že paní králová i králevic zmizeli z toho úkrytu, a že nikdo, nikdo neví, kam by se poděli.

Král ihned poručil ztracených hledati. První se na hledání vydali Chropínští a z Přerovska všeho, a všichni ochotně, rádi, neboť šli pro milou královnu. Také král vyjel s družinou pátrat po své rodině. I jel tam, onam, neminul žádné končiny své říše, projížděl krajem, projížděl horami, po dědinách se sháněl, po hradech, po lesích hledal i slujích, až dojel do širého, tmavého hvozdu na hoře Záboru.

Tam zahlédl u černé jeskyně starého poustevníka, zarostlého bílými vousy. I ptal se zbožného starce, neví-li o jeho paní králové a synu Ječmínkovi. Vstal poustevník a stanov proti Chropínskému pánu, přísně na něj hleděl jako soudce, a prorocky k němu promluvil:

„Pro své hříchy a viny nejsi hoden své ušlechtilé manželky a svého syna. Ten napraví, co jsi pokazil. Jako ty jsi zkázou moravské země, bude on jejím požehnáním a spásou. Jako tobě klnou, jemu budou žehnati. Věz, že ho nenajdeš, ani neuvidíš. Zjeví se a přijde, až vlast moravská bude nejhůře sklíčena svými nepřáteli. Až se bude zdáti, že nastává zhouba jejímu lidu, tenkrát přijde Ječmínek s velikou mocí, zažene nepřátele a osvobodí Moravu od cizího jářma. Ale ty jdi a čiň pokání!“

Zdrcen na mysli vrátil se král na svůj hrad. Poznal svou vinu, svědomí ho soužilo a touha po manželce a dítěti ho mučila. Jako mrak chodil Chropínským hradem; lidem se vyhýbal, samotu hledal, až pojednou si sezval zase dvořany, hosti a hýřil. Než veselý tyk cizích hostí ho neutěšil. Naráz nechával tabule, nechával hosti a bez klidu těkal za noci síněmi, nádvořím, až jednou zoufaje, skočil v bezednou studni hradskou.

II.

Věštba poustevníková o synu Chropínského pána letem se roznesla moravskou zemí a lid neprestal čekat na krále Ječmínka. V Chropínském zámku měli pro něj stůl stále prostřený a pokoje uchystány, jako by měl každé chvíle přijít.

Čekali krále Ječmínka, čekali i hledali ho, Chropinští, z Přerova města, Žalkovští a jiní po všem Přerovsku. Každým rokem se shromažďovali po městech a dědinách, i zástupem táhli se zbraní v ruce krajinou, dědinami, poli a lesem, hledat žádaného, touženého krále Ječmínka, naději lepší budoucnosti.

A když bylo hůř a hůře, když poddaný lid za pozdějších věků sténal v robotě, utěšoval se králem Ječmínkem, věštbou o lepší budoucnosti. Když pak za císaře Josefa poddaným značně uvolněno, počínali všude po dědinách věřit, že přišel zaslíbený král Ječmínek, že nastává toužená doba, kdy bude roboty úplně zrušena a plná svoboda všem dána. Proto také lid ani neuvěřil, když došla novina, že císař Josef umřel.

Ze je živ, takové přesvědčení se v lidu ujalo, a že se jen ukryl před pány, kteří nepřáli uvolnění selského lidu, že císař mešká v přestrojení mezi lidem, a obchází dědiny. A říkali mu zase Ječmínek.

To byl nový král Ječmínek.

Ale vrchnostem se nelíbil. Páni se ho báli a tušili, že v jeho jménu obchází dědinami nespokojenci, kteří lid štvou a pobuřují. Proto ho stíhali; za starodávna konalo se hledání tajemného toho krále ve všech obcích celého panství, a to v noci, všude v stejnou chvíli.

Vše, co bylo v panských službách, myslivci, hajní, myslivečtí mládenci, písaři z kanceláře, vrátný, mušketýři, všichni se rozešli se zbraní po osadách a prohlíželi dům od domu. Rychtář a konšelé musili jim býti nápomocni. A když v každém stavení vše bedlivě prohlédli, v jizbě, v komorách, ve sklepě, na půdě, a když tak celou vesnici obešli, zastavili se v hospodě, aby se posilnili na panské útraty.

Toho však, kterého stíhali, Ječmínka, nikdy nestihli. Ten chodil tajně mezi lidmi dál, tak věřil lid a utěšoval, že roboty přestanou, že bude všem dobře. V každé obci měl svého známého souseda nebo dva. K těm chodíval na besedu a to vždy v noci, když čeled' už spala. Přišel z nenadání (byl prostředního věku a postavy dosti

vysoké), v plášti z modravého sukna, s čepicí na hlavě, v dlouhém kabátě, máje modravé nohavice do bot. A ty se svítily vždycky jako zrcadlo, třeba že pršelo, jen se lilo. A sám byl za deště také suchý, na plášti, na čepici ani krůpěje. To ho ten plášť tak chránil, že nezmokl a také jinak: že nemusil spát, ani jisti ani pít, a že žádný ho neviděl, leda ten, kterého chtěl, aby ho viděl.

Za tmy se zjevil, přišel zavřenými dveřmi, usedl za stůl pohovořil, přeptal se svého známého souseda na všelicos, a nejvíce na to, jak se nakládá s lidem na robotách. Pověděl, že přijdou ještě hrubé platy na sedláky, že se bude platit daň ze všeho, i z koštěte. Ale že to bude to poslední, pak že ty nekřesťanské platy přestanou; i roboty že vezmou za své.

Tak pohovořil, poseděl, chleba však neukrojil, náhle vstal a zas odešel jak přišel zavřenými dveřmi, a nikdy neřekl kam jde. A nikdy také nezůstal u nikoho na noc. A zase putoval sám tmavou nocí zahalen čarovným pláštěm, těšitel lidu, putoval mokřinou, blátem, cestou, necestou, klidný a jistý, nelekuje se svých pronásledovatelů.

Nejednou je potkal, když šli se zbraní chytat ho a vázat. A on šel vedle nich svou cestou dále, král Ječmínek, všech utiskovaných živá útěcha, všech věrných vtělená naděje a víra v lepší budoucnost moravské vlasti, naděje a víra, jež přetrvala bouře věků, jež se nedá udusiti, neutuchne a bohdá nezklame!

Praporec sv. Václava.

I.

V létě zima byla.

To léta od narození syna Božího po tisíci, po stu po dvacet pátého, kdy června měsíce po slavnosti sv. Ducha napadlo sněhu v české zemi a lité mrazy uhodily, tak že na mnohých místech stromoví vyhynulo a v horách potoky přemrzly a ne tenko, ale tlustým ledem. A věc divnější: když pak nastala pravá zima, když všecko bylo sněhem zaváto, letní bouře děsily lidi. To téhož léta řečeného, již koncem jeho, kdy mnozí zaslechli hřímání a viděli znamení blesku před narozením Páně, v čas adventní, a jiní o štědrém večeru. Silně se pak blýskalo v noci dne sv. Štěpána prvomučedníka.

A jen se pak obloha opět zasmušila a visela nízko a těžko, sněhu plná, nad zimním krajem, a již zase ozářila se oslnivými blesky; to druhého dne po novém roce, zrovna při rozednívání. Tu se nebe zas otvíralo a ssinalé, rudé blesky míhaly se ráz na ráz, až přecházel zrak.

Lidé se křížovali, o zlých znameních, o vojně mluvili, žeť jistě bude. Jak by nebyla, když se v knížecím rodě krutě zase přeli. Šly noviny zavátým krajem, šly na hrady a hrádky, do podhradí, dědinami, po klášterích, že Olomoucký kníže Otík, jemuž říkali Černý, ujel do Bavor, do Řezná, k německému císaři, nepřeje bratrancí Soběslavovi knížecího stolce, na který byl Soběslav povýšen láskou národa.

Všude opakovali, všude vytýkali, že Ota, sám přirozený Čech, je hrubě nevěren svému jazyku, že dvoří císaři, že ho prosí o pomoc jeho i německých knížat, že jim slibuje vše, čeho by jen žádali, jen aby ti cizozemci vytrhli na Soběslava a Čechy. Všude čekali, že se tak stane, neboť věděli, že se nedají Němci dlouho zvátí, že se poženou do Čech za peníze a za poddanský Otíkův slib a též aby se kořistí obohatili. Všem se pak pohnula žluč, když slyšeli, že císař Lotar zpupnou řečí pohnal Soběslava na soud, aby se zodpověděl, jakým právem přijal knížecí důstojnost v Čechách, tu že jenom on, císař, má právo udíleti; ať tedy přijde a zodpoví se před německým

soudem, sice že ucítí moc a meč císaře svaté římské říše. –

Ale všem se v očích zajiskřilo, a v radostném souhlase pokřikovali, když zaslechli, co jejich kníže, co Soběslav vzkázal do Němec: že doufá v milosrdí Boží a v pomoc sv. Václava i Vojtěcha, že česká země nebude dána v moc cizinců,

„Nebude! Bohdá nebude!“ všude volali hlasem, rozhodně, a chystali se na vojnu. Pomýšleli, že vypukne až k jaru, až sejdou sněhy a povyschnou cesty.

Znamení blesků nesvítila nadarmo. Ale v tom, za jasné, mrazivé noci ukázala se pojednou na nebi zlověstná hvězda vlasatice. Tiše, hrozivě svítila mezi drobnými hvězdami, v neklidném, třpytivém jejich svitu. Zraky všech se k ní obracely, Všude se starostně tázali, co ta ještě přináší, co znamená. A nazejtří přiletěla zpráva od Krušných hor a udeřila jako hrom z čistá jasna: že Němci již pole sbírají, že císař nebude do jara čekat, že teď už se chystá do Čech.

Od Krušných Hor k Šumavě, po jihu země, dolů až k Vitorazi, na východ až k polským hranicím, jichž střežil hrad Kladský, na půlnoc k lesnému valu hor Krkonoší a dál až do Žitavska, až po Kámen nad Labem, po vši České zemi i po Moravě nastalo horečné pohnutí, válečný ruch, náhlé a kvapné přípravy. Nikdo nedbal mrazů i toho, že chumelice zavívají cesty. Nepřítel se chystal na vpád do země, bylo třeba jí hájiti. A kníže volal do boje, milý kníže Soběslav! Již táhl z Moravy, kde se ujal Otíkova podílu a všude volal do zbraně.

Slyšeli, jak u zemské brány v Litomyšli pod lesem, jak v Chrudimi, jak v Sadské a jinde, cestou i mimo cestu, v kostelích se modlil, jak s lidem se pomodliv k němu mluvil, aby se nebáli, aby se chystali mužsky, že Bůh nedá potlačiti dobrého práva, že on, kníže, císaři povoliti nemohl a nemůže to pro čest země a svou, a všude nadšeně opakovali, co řekl županům a zemanům na Pražském hradě: „Raději bych viděl zhoubu všeho svého rodu, nežli potupu a hanbu svého jazyka.“

A tak všude a rádi snímali se stěn zbraň a zbroj, meče, kopí, mlaty, luky a toulky i štíty, bohatší přilbice s nánoskem, kroužkové brně i kožené sukně lesklými plátky pošíté, a chvátali každý ke svému župnímu hradu pod korouhev župy. I přibýly houfy ze všech žup, z dalekých, blízkých, přibýly ku Praze, na koních, pěšky, v brni a v přilbách i v kožichách, krznech, v čepicích beráncích,

vlčích, rysích a jiných, nestejní v odění, stejně však mužného srdce a bitvy žádostiví. Když se tak shromáždilo vojsko českého lidu, poručil kníže Soběslav kněžím, aby přichystali kopí sv. Václava, jež chováno bylo v kostele svatovítském, aby je nazejtří, jak vojsko vytrhne, vzali s sebou do pole jako záštitu a ochranu proti nepřátelům. Ale když ráno zasvitlo, když kněží a župané, zemané, lid hrnuli se do kostela na hradě, kde měla býti sloužena mše sv., prve nežli by vojsko se dalo na pochod, jediný kníže sám prodléval.

Meškal té chvíli v komnatě se svým kaplanem Vítem, jež si dal náhle zavolati. Byl kněz Vít muž celý, muž pro svůj jazyk horlivý, zbožný a statečný, knížeti milý. Teď po ránu, oznamoval mu kníže, vzrušen a pohnut, podivnou věc.

„Slyš,“ pravil, „jaký jsem měl této noci sen. Zdálo se mi, že přistoupil k mému loži sv. Vojtěch a poručil mně, abych vzal do války praporec jeho otce, ten praporec že je uschován ve Vrbčanském kostele. Divné to bylo videm, a chci ho poslušen býti. Ale již není prodlení, všichni na mne čekají, a je čas, abychom vytrhli. Vypravíme se hned po mši. Ale ty, kněze milý, učiň mi po vůli; vsedni na kůň a pospěš do Vrbčan přesvědčit se. Vezmi zbrojné s sebou, ať ne jedeš sám. Najdeš-li ten Slavníkův praporec, vezmi jej ve jméno mé a rychle jed za námi, abys nás stihl ještě v čas.“

Statečný kaplan potěšen divným viděním, rozjařen nadějí v pomoc vyšší, ochotně, s radostí a bez meškání vyplnil vůli svého knížete. Nežli bylo po mši, nežli kníže za zpěvu všeho vojska vytrhl do pole, byl již z Pražského hradu. Dva dvorští zemane a několik zbrojných jelo s ním; na rychlých koních uháněli k Českému Brodu, odtud pak dále, mimo Chotouň, rodnou ves Prokopa svatého, jež zůstala v levo, a jeli dále k Vrbčanům vsi. Ta kdysi patřila k velkému panství mocného Slavníka. Nežli pohasl zimní den, vjížděli do tiché, v sněhu zapadlé dědiny.

Nad ní, na mírném návrší pnul se k zardělým nebesům okrouhlý kostel, hrazený vysokým náspem i zdi. Věž v popředí čněla, hájíc jediné brány v ochranné zdi. Tam plebán uvedl knížecí posly hledat skryše s korouhví sv. Vojtěcha a jeho rodu. Den zhasinal, a šero se kladlo tichou svatyní veskou.

Kněz Vít, družina i plebán klečíce před oltářem tiše se modlili, aby nadarmo nebyla cesta.

Pak rozžehli voskové svíce a hledali, až za oltářem ve zdi uhodili na skrytý výklenek a v tom výklenku na starou rouchu, na hedvábný pruh neširoký, od polovice rozdělený ve dva užší pruhy, s vyšitým znamením hvězdy.

I zaplesali všichni a pokleklí za knězem Vítem, jenž padnuv před oltářem na kolena, hlasem velebil Boha, že jim popřál toho známem a naděje vítězství do těžkého boje. –

Sotva že sobě a koním popřáli oddechu, již opět vsedli do sedel a chvátali zpět. Nic nedbali noci. Chvátaliť s pokladem, aby v čas dojeli vojska. Pádili tichou, mrazivou nocí, bez hluku v sypkém sněhu jako vidění, pádili pod jasným nebem, s něhož dosud tiše a hrozivě svítilo zlověstné znamení v mihavém, třpytivém svitu nesčetných hvězd. –

II.

Tak chvátali v noci i za dne, bez únavy, hnali se stopou českého vojska. A byla stopa patrná, z daleka znatelná, široká to cesta ve sněhu, zdupaná, plná nesčetných šlépějí, znamení podkov i lesklých na slunci pruhů po těžkých saních.

Tou cestou ujížděli bez rozpaků stále na sever. Před nimi se vznášel mrak bělavé páry, jak ji vyráželi pádící koně z rozšířených chřípí. Mráz byl, tváře se rděly, a stříbrným jíním stkvěly se kníry a brady vyzbrojených jezdců, a jíním zbělely vnitř uši vytrvalých klusáků i srst jejich, i hřívá.

Již se před jezdci obzorem zvedl pás Krušných Hor v bělostném hávu, již minuli Teplice; za nimi dojeli svého vojska. Kaplan Vít s koně skočil a rovnou se bral do knížecího stanu. I zaradoval se kníže Soběslav, Bohu děkoval, když vše uslyšel, a hned dal hlásiti po všem vojsku, co se jest sběhlo.

Radostná novina se větrem rozlétna po ležení, a kde kdo byl a mohl, chvátal na prostor ke knížecímu stanu, aby tam spatřil ten div. Tam stál sám kníže, statečný pán, v šubě vzácnou kožešinou lemované, stál na hrubých saních, aby byl ode všech vidin, a s ním kněz Vít. Kníže bez přílby, bez čapky, prostovlasý jako jeho kaplan, vznášel do výše praporec, volaje nadšeně, hlasem daleko zvučným: „Toť znamení milosti Boží! Tu kopí sv. Václava a na kopí, hle, ten praporec, kterýž nám sv. Vojtěch zjevil.“

A všichni, staří, mladí, zemane i obecný lid, smekali, klekali, žehnali se křížem, a hlasy úžasu, radosti, nadšení i díky nebesům zvučely kol saní a knížecího stanu.

Radostná novina spěla pak ležením dál, až k zásekám, kdež v sněhu číhali nad úvozy a úžinami vrchů, a dál až ku předním strážím. Ty nazejtří daly již zprávu o Němcích.

U veliké síle se blížil různý německý lid, Sasíků nejvíce a Durynků, Flandřanů, Frisů a Brabantů veliký houf, též Rýňané i ze Švábska a z Bavorské země. Nekonečná všech řada se černala cestou mezi zasněženými vrchy, vinula se jako obrovský had vzhůru, dolů a zase do vrchu. Namáhavě, těžko. Byloť neschůdno i koním i lidem. Sněhem se brodili, do závějí zapadali, smekali se, padali. Byl mráz a potom se nalévali, z koní se kouřilo. Těžká zbroj byla dvojnásob těžká na horských stezkách.

Nejeden rytíř, složiv se sebe odění, kráčel pěšky vedle svého koně. A pěší umdlávali, zastavovali se. Ale rytíř, jenž jel v předních řadách v kroužkové brni, statečný markrabí Albrecht, řečený Medvěd, a vedle něho pán smědého líce a černých vlasů, v plné zbroji, sám Otík Černý, jen ku předu kynuli a pobízeli.

Tak dospěli výše a již dolů se spouštěli klikatou, neschůdnou cestou, až přední houfy i valný voj se dostaly na dol. Tam v Chlumeckém oudolí stálo již české vojsko v úplném šiku. Nad houfy se třepetaly korouhve zářícím mrazivým vzduchem a nad ně nejvýše praporec sv. Václava, praporec všeho vojska. Kaplan Vít jej držel maje na sobě brnění a přilbu; s ním kolem praporce stálo dobře sto českých pánů s tasenou zbraní, a probošti, kaplane, všichni bedlivá stráž posvátného znamení.

Zraky všech Čechů před se hleděly, kde proti nim stál nepřehledný šik nepřátel. Konce jeho nedozírali, všecko údolí se jim hemžilo, a neschůdné blesky od zbraně a zbroje míhaly se nad tím ohromným, černavým mračnem. Nastala chvíle rozhodná; všem zabušilo srdce před těžkým, nerovným bojem.

V tom kdosi vykřikl, vzhůru ukázal, a hned všichni pohlédli k nebesům, kdež zářícím vzduchem plul veliký orel. Na mocných perutích, široko rozepiatých, nesl se nad českým vojskem a letěl v před, přímo k německým vojínům. Jak z úžasu stichl všeliký hlas a hluk, slyšeli všichni skřek velkého orla. Proti Němcům letěl, proti

nim křičel, jako by cítil svou kořist.

Ještě nezaniklo dobré to znamení, a slyš, mohutný zvuk se ozval nad českým vojskem. Zazvučel zvonu hlas a za ním se rozhučel zvonů velebný hlahol a nesl se nad hlavami všech.

Vše žaslo. Tajemný zvuků proud dojímal vše a všechny povznášel. Líce se rozjasnila, zrakové zářili, a mnozí se chvěli pohnutím. Kněz Vít u vytržení pobledl v tváři, a z očí mu vytryskly slze. Unesen pohnutím hleděl k nebesům a v tom zvolal do ticha plného posvátné hrůzy:

„Ó bratři! Pán Bůh je s námi. Ó budete stáli! Stáli! Vizte tam! Vidíte sv. Václava v nebeské záři, sedí na bílém koni, v bělostném rouše a drží kopí s tím praporcem, a bojuje za nás. Hled'te, vznáší se nad námi, přejasný Svatý Václave, dědici české země!“

Všichni žasli, oči, ruce k nebi obraceli, mnozí radostí ronili slze, všichni v tom jedním pomyšlením zapěli ze srdce, s pohnutou myslí: „Hospodine, pomiluj ny!“ Údolím daleko, do svahů zavátých strání zvučela velebná píseň, dědictví předků. A jak zahlaholila, kynul s koně kníže Soběslav mečem a všecko vojsko zpívajíc, nadšeno, dychtivo bitvy, vyrazilo proti nepříteli.

Zpěv zanikl v bitevní bouři. Bouřila údolím, kde se vojska srazila. Němci se statečně bili, ale nevydrželi. Nemohli. Jako příval vrazili na ně Čechové, z předu voj hlavní, pak do boků zálohy. Tepali, bili nepřísle, „červenou sukni“ mu stříhali, tiskli ho zpět do nvozu. Němci tam vraženi stáli jako zed a nemohli ni v před ni v zad. Padali v zuřivém boji. Sníh kolem se zbarvil do ruda, prolitá krev však stydla hned mrazem, stydla na šatech, na sněhu, na zbrani i na samých ranách.

I začali Němci prchati a zahazovati štíty. Prchal kdo mohl, nebo do sněhu meč zarážel, o milost, o život prosil a v zajetí se dával. Tak také Meziborský biskup i Halberštatský, tak hrabě z Lara, i sám markrabí Albrecht Medvěd. Ale ten, jenž byl původa té války, Ota Černý, ležel mezi zabitými. Počet jich byl veliký. Čechové sbili na pět set jmenovaných, ostatní nepočítajíc.

S hrůzou hleděl s vrchu císař Lotar na děsnou porážku svých; a pomoci jim nemohl. Již i na něj se valilo nebezpečství. Již i sám pomýšlel dáti se na ústup s těmi, kteří mu zůstali. Ale bylo již pozdě. Čechové založili mu všechny cesty, a probiti se nemohl,

nemaje sil. Bez vůle Čechů ani noha by neprošla. Císař byl obklíčen, zajat se všemi svými.

Nezbylo než žádati o mír. Jindřich Groyský musil k českému knížeti prosit, aby přišel k císaři. I šel tam Soběslav a jednal velkomyslně. Když císař jej uznal knížetem, když uznal i právo svobodné volby, směl volně odejiti. A tak smutně se vrátil do Němec s ostatkem vojska. S ním přikvačil smutek do Němec a nejmíc na Saskou zemi. Ta ztratila na české půdě nejmíce mužů a z tolika vznešených rodů.

Ale vítězně táhlo od Chlumce do Čech vítězné vojsko s přemnouhou kořistí. Radostné zprávy letěly před ním; všude s úžasem naslouchali o divné pomoci Boží, o znameních, o sv. Václavu a jeho praporci a mluvili, že ani otcové, ani dědové neměli jsou takové cti, jaké tou Chlumeckou bitvou Čechové dobyli. Nevýslovná radost byla po vsi zemi, a s velikou ctí a slávou vítali v Praze statečného knížete Soběslava a jeho vojsko.

Ta Chlumecká bitva slavně jest vybojována osmnáctého dne měsíce února léta od narození Páně tisícího stého dvacátého šestého, kteréhož léta také nejjasnější kníže Soběslav znovu vystavěl na hoře Řípu kapli sv. Jiří. A tu kapli pak vysvětil Zdik, kostela Olomouckého biskup, syn ctihodného letopisce našeho Kosmy.

III.

A ještě ať zvíte o jiném slavném vítězství našich předků, též o zázračné pomoci za toho boje a podivném vidění, jež při tom měl Jan, syn Svojslavův.

To bylo l. 1260., kdy český král Přemysl II. bojoval s Uhry, s jejich králi Belou a mladším Štěpánem. Dlouho proti sobě ležela obojí vojska na poli Moravském, dole v Rakouské zemi na březích Moravy řeky. Na pravém Čěši, na levém Uhři a jejich spolčena, Poláci, Rusové, Charváti a Srbové a Srbové z Bosenské země, Valaši, Sekelští Maďaři, i Tataři a divocí Kumáni, jimž také říkali Plavci, i Turci Chovaresemští. A všech bylo stočtyřicet tisíc a ještě více, síla veliká, zvláště jízdného lidu.

Český král měl jenom stotísíc mužů. Z těch sedm tisíc bylo českých jezdců od hlavy do paty v kroužkové a plátové brni na koních také železem krytých. A byli v Přemyslově vojsku Čechové,

Moravané, Slezáci a něco pomocných Němců z Rakous a Branibor a Němci a Slovinci z Korutanské země. A bylo při králi mnoho znamenitých pánů českých a moravských, pan Vok z Rožmberka, nejvyšší maršálek českého království, Jaroš z Poděhus, pražský purkrabí, ten opatroval zemskou korouhev na kopí sv. Václava, a Kounického rodu Heřman z Rychnova podkomoří, a nejvyšší komorník Bavor ze Strakonic, též Vilém z Poděbrad a Zdislav ze Šternberka, pak pana Záviše z Falkenštejna otec, Budivoj z Krumlova, a jiní Vítková a páni českých a moravských rodů. S nimi Pražský biskup a Olomoucký a také němečtí rytíři a knížata z říše.

Tak ležela obě vojska proti sobě, a řeka proudila mezi nimi.

Žádnému se nechtělo brodit se na druhý břeh před tváří druhého, aby nevzal od něho škodu. I míjel den po dni, a když týden již minul, smluvili se králové vzájemnou smlouvou, již stvrdili přísahou, aby Čechové v určitý den, jenž byl jedenáctý měsíce července, ustoupili dál od řeky a na zejtří, dne 12., aby Uhři volně a bez překážky přebředli na jejich břeh, pozejtří pak, 13., v den sv. Markéty, aby svedena byla rozhodná bitva.

Tak sjednáno, tak svatou přísahou stvrdili Uherští králové a jejich velmožové. Ale přísah svých nedbali a proti ujednám, když našli brody sobě příhodné, přeplavili se Uhři hned v noci na druhý břeh a tu pak s bezčíslným počtem dne dvanáctého a dne třináctého udeřili na Čechy.

Ti, spoléhající na smlouvu a přísahy, ničeho se nenadáli a na boj se ještě nechystali. Jich vojsko nebylo ani všechno pohromadě, neboť mnohé houfy se rozjely na pícování. A tak jakmile Uhři se na ně obořili, dostali se Čechové v nebezpečství velmi veliké. Uher je půlkruhem obklopil, sám silnější.

Nejprve padl strach na Čechy, když sálavým vzduchem zahřměl zběsilý pokřik Kumanů, když na koních hrnuli se jako nesmírné mračno kobylek, až se třásla země. Ale jak Čechové zazpívali „Hospodine, pomiluj ny –“, jak nejvyšší purkrabí v železných mužích pozdvihl zemskou korouhev, strach rázem spadl se všeho vojska a mužsky začali boj.

A kamkoliv se pak pan Jaroš z Poděhus s praporcem obrátil, všude nepřátelé ustupovali, couvali, obraceli se na útěk, a železní muži nedošli žádného ourazu ani jejich koně.

Když se ta zuřivá bitva začala, bylo odpoledne a dusno až mrtvo, viděli ti, již stáli za valným vojskem v záloze, úžasnou věc:

Nad zástupy českého vojska pěších a jízdných, nad spoustou helmic, nad praporci houfů, zjevil se pojednou veliký pták, nesa se na rozpiatých křídlech. Byl to orel, ale bělostný, barvy bělejší nežli sníh, a hlava mu zářila zlatem i hrdlo, a světlost byla kolem něho.

Vznášel se nad českým vojskem, a zrovna nad korouhví sv. Václava. Nad ní poletoval, kdekoliv v kolotání a víření vražedné bitvy se mihla a vlála nesená nejvyšším purkrabím.

A bělostný, zářivý pták, nastojte, počal růsti a rostl, peruti jeho se šířily šir a šir, až se rozpiály nad veškerým železným šikem. Z pod ohromných perutí padl na něj stín jakoby z mraku a halil jezdce i koně. Jen praporec sv. Václava zůstal jasný a světlý, a zlatý jeho hrot zářil a svítil za šera stínu sám jediný a hořel tajemným světlem jako blesk paprsku nad spoustou vojska. –

Pak rázem pohasl, bělostný orel v povětří zmizel, a žhavé slunce svítilo zase na všecko vojsko. To v hodinu nešporní, kdy moravským polem hřměl jásavý pokřik českého vojska, kdy ve mračnách prachu hnali se Uhři divokým útekem, ve zmatku nazpátek k řece, Kumáni-Plavci, Tataři, Madaři a všechno jejich vojsko, kdy v šíleném strachu skákali všichni do Moravy, aby se dostali na druhý břeh. Ale hynuli ve vlnách, v proudu, koně i lidé a tak, že stavili tok řeky, že přes houfy jejich mrtvol mohli Čechové snáze na druhý břeh, zmocnit se bohatého ležení a hojné kořisti uherské. –

* * *

Do té uherské války, když na jaře nastávala, chystal se také Jan, Svojslavův syn, statečný zeman. Ale když si koně, zbraň a zbroj všechnu připravil, upadl do těžké nemoci.

Tak nemohl do sedla, a musil na lože. Tu přeležel ne jeden týden. Ale nejvíce ho trudilo a proto teskný býval, že nemohl s králem svým na vojnu, a pak, že nešly z pole do jeho dvorce žádné noviny, jichž se nemohl dočkat.

Jednou, všečen dvůr odpočíval ještě v jitrním šeni, upadl v těžký záchvat, tak že přátelé u jeho lože mysli, že nastala jeho hodina. Ssinaloť mu líce, přivřené oko jakoby haslo a bolestnými

vzdechy zvedala se prsa.

Pak utichl, ležel, až líce se počalo měnit; oživilo barvou, rty se usmály a v tom otevřel oči, z plna a jasně, čile se vztyčil a sedě na loži promluvil hlasem radosti plným:

„Děkujte Bohu! Velebte ho, jakož já ho velebím. Děkujte a slyšte, co jsem té chvíle viděl. Pryč jsem byl na poli v boji, viděl jsem náš český lid, ale nedobře šikovaný proti Uhrům. A ti z nenadání na naše uhodili, a zle bylo... Až se mi srdce chvělo úzkostí. A v tom shlédl jsem, ó slyšte, v jasné záři svaté dědice: nejprve sv. Václava v lesknoucí se brti a přílbě na hlavě. Po boku měl meč ve zlaté pochvě plné perel, a v pravici nesl svůj praporec. A za ním sv. Vojtěch v biskupském rouše, pak sv. Prokop opat, ten měl berlu v ruce, a naposled kráčelo pět bratří mučenníků v řeholním rouše.

Sv. Václav se ohlédl na sv. Vojtěcha a Prokopa a na všechny, i řekl, zřetelně jsem slyšel:

„Naše vojsko mdlí, protože pojd'me jemu na pomoc.' Jak to pověděl, obrátil praporec proti nepřátelům, kteříž všichni se pak obrátili a prchali, když naši do nich statečně bili zpívající tu sladkou písničku: „Hospodine – “

Jan Svojslavův sepal ruce a všichni kolem jeho lože se divili a pravili:

„Jistě dal dnes Pán Bůh vítězství našemu králi!“

Pak, když došly zprávy z pole, a vojsko se vrátilo z vojny, ukázalo se na jisto, že Jan Svojslavův měl to vidění u vytržení mysli na úsvitě toho dne, kdy Čechové na Moravském poli dobyli slavného vítězství nad Maďary, a to dvanáctého dne měsíce července léta od narození Páně 1260, jak svrchu již psáno.

IV.

Praporec sv. Václava zmizel za bouří, jež stíhaly naši vlast, a není paměti, jak za své vzal, za které doby. Jen pověst těší, že nebyl zničen rouhavou rukou, že se nestal kořistí cizích, nýbrž že je ve vlasti a zase tam, kde býval a odkud byl před věky vzat v čas hrozného nebezpečnosti na záštitu a povzbuzení českého vojska: v hrazeném kostelíku Vrbčanském.

Tam však již neodpočívá v bývalé schráně, nýbrž v bezpečnější, ale také nedostupnější: v chlumku pod kostelem, v pevném sklepení

na mramorovém stole. Ticho tam; řinčení zbraně umlklo i hrdin hlas. Ale v šero té kobky, jímž svítí zlatý hrot svatého praporce jako naděje v temnotách protivenství, zaléhá shora ohlas bitevních zpěvů: „Hospodine, pomiluj“ a „Svatý Václave, vojvodo české země“ a svědčí, že potomci nezapomněli, že živa v nich odvaha a že neustanou zápasiti pro právo této země a pro jazyk otců. –

O Bruncvíkovi.

I.

Když zemřel kníže Žibřid, tehdy Bruncvík, jeho syn, uvázal se u vládu nad českou zemí. Mladý kníže byl šlechetný a ke všem spravedlivý. Ve své říši však dlouho nezůstal. Maje stále na mysli hrdinství nebožtíka svého otce, jeho čest a slavné jméno, rozhodl se v třetím roce svého panování, že se vypraví do světa hledat cti svému jazyku.

„Můj otec si dobyl znaku orla, já pak chci si lva dobytí.“ Tak řekl své manželce, když jí úmysl svůj oznamoval. Mladá paní se nad tím velice zarmoutila a prosila ho, aby nejezdil, aby se nevydával v nebezpečství.

Když Bruncvík jí nechtěl vyslyšeti, rozplakala se a plačíc jej objala a znovu žádala, aby jí tu samotné, v tesnotě a smutku nenechával. Než Bruncvík srdečně ji těšil, že nebude opuštěna, že vzkázal jejímu otci, aby tu s ní byl a jel u vládě zastal. A sňav svůj prsten pravil:

„Tuto ti dávám na svědomí svůj prsten a tvůj prsten s tvého prstu беру. Nevěř nikomu, ať slyšíš cokoliv, nevěř, leč sama uzříš tento prsten. Jestliže ho v sedmi letech neuvidíš, věz, že nejsem již na živu.“ Když pak její otec přijel, dal Bruncvík osedlati třicet koní a přichystav se s družinou, rozloučil se s Neomenií svou manželkou i s jejím otcem a vydal se do světa na dobrodružství jako pravý, statečný rytíř.

I jel do rozličných zemí, jel pořád dál a dál a rytíři jeho a zbrojní s ním, až pro vody nemohli dále. Dostaliť se až na břeh širého moře. Než ani tu se nezastavil, ani neobrátil. Opatřiv sobě koráb, vsedl na něj se svou družinou, i koně s sebou vzali, a pustili se sirým mořem do neznámých končin.

Když odráželi od břehu, vál příznivý vítr a vál pak za dlouhý čas. Až jedné noci, to již čtvrt léta na moři jezdili, náhle se obrátil. Za temné noci rozehrálo se moře. Bruncvíkův koráb potácel se v bouři, a divoké vlnobití metalo jej hned vysoko a hned zase dolů do vodních propastí. Plavci byli u velikém strachu, ale ještě více se pak polekali, když náhle spatřili ve tmách vlekou, žlutavou zář a když je všechny pojednou ovanula silná, pronikavá vůně.

Tu počali teprve naříkati a bědovati, neboť věděli, že ta zář i vůně jsou z jantarové hory a že ta hora noci zářící má tu moc, že všecko, ať lidi, ať zvířata, lodě, všecko co jest v padesáti mílích kolem ní se všech stran, k sobě živou mocí přitáhne, zrovna přitrhne, a kdo se na ni dostane, ten že při té jantarové hoře musí zůstatí a nikdy, nikdy více se z ní nedostane.

Proto se plavci tak lekali a bědovali, když viděli kam je víchř žene. Marně se modlili, marně i sliby činili, aby se vítr obrátil. Neobrátil se, hnal je dál a jak se již na padesát mil před tu horu víchřem dostali, letěla loď rovnou, přímo k jantarové hoře letěla v žluté její záři, jež stoupala vysoko do tmy a byla rozlita daleko po rozbouřených vlnách.

Loď pak se pojednou zarazila u břehu ostrova, prostřed něhož se ta jantarová hora vypínala. Na ten ostrov Bruncvík vystoupil i jeho družina a koně taní také z lodi vyvedli, jakmile se moře pojednou utišilo. To již svítalo, a v slunečné pak záři seznali, že je ten ostrov opuštěný, liduprázdný a že není na něm nic, čím by se mohli živiti.

Jak jej obcházelí, spatřili na pobřeží mnoho zetlelých, rozpadlých lodí a mnoho lidských kostí, bělajících se v písku na palčivém slunci. I zastesklo se z toho Bruncvíkovi i všem. Viděliť, že ti tu bídní zhyňuli, a tušili, jaký žalostný konec je samé čeká. Smutně se rozhlíželi kolem a široširokou mořskou plání, jejíž zelenavé vlny splývaly v nedozírné dáli s oblohou.

Když se pak poněkud vzpamatovali a sobě po té bouři odpočinuli, přece se o to pokusili, aby se odtud dostali. Vsedli zase na svou loď a odrazivše ji od břehu, rozpíali plachty, pak se vesel chopili a veslovat usilovně, bez únavy. Loď jela, od ostrova jela, a se počali těšiti, že zmohou kouzelnou moc jantarové hory. Jak ta naděje počala jim svítati, opřeli se tím více do vesel a pracovali až zrudli, až se jim po těle řinul pot.

A loď jela, rychle jela, až pojednou se zarazila a stála tiše jako na kotvách – opět u břehu ostrova pod jantarovou horou.

Bruncvík se tuze zarmoutil, a všickni byli na mysli hrubě sklíčení, vidouce, že již jim souzeno zůstatí na tom neblahém ostrově. Dokud měli potravu na lodi, nebylo zle. Za dobu, co tu meškali, ještě dvakráte se pokusili, aby se na lodi odtud dostali. Než pokaždé ocitli se zase zpátky u břehu jako po prvé.

Když pak došly všechny zásoby loďní, zabíjeli koně a živili se jejich masem. Ale když snědli posledního, Bruncvíkova koně, nastal krutý hlad a ten je hubil. Zoufale hledali, čím by ho ukonejšili; než po všem ostrově nenalezli ani zrna, ani ptáčka nespatriili, nic, čím by se mohli nasytiti. Při tom vždy ještě čekali smilování božího.

Ale když nabyli jistoty, že nadarmo, zmohla se jich zoufalost, až pak tupě oddavše se svému osudu, usedli nebo ulehli na břehu, u lodi a čekali smrti. A ta brala jednoho po druhém.

Již jenom Bruncvík a starý rytíř jeden, Balád jménem, zůstali ze všech pod jantarovou horou. Ten rytíř starý, když s Bruncvíkem sedě do širého moře hleděl, promluvil pojednou k mladému knížeti:

„Pane milý! Kdyby tak věděla tvá paní, kdyby tak věděli tvoji zemané o tvém neštěstí!“

Slyše to Bruncvík, byl velmi žalostiv. A tu mu Balád řekl:

„Nestýskej si, můj milý pane! Poslechněš-li mne, mohl bys se odtud dostat. Jen že nevím kam.“

„A což ty?“ vece Bruncvík.

„O mne se nestarej. Jsem stár a nedbám. Mně jest již zde ostati. Zachrániš-li se však a přijdeš-li kdy ke štěstí, rozpomeň se na mou věrnou službu.“

„A co bys mně radil?“ ptal se Bruncvík.

„Viděl's pane a kníže můj, že sem prvního roku za našeho pobytu přiletěl pták noh a druhého roku také jednou. A tohoto roku přiletí zajisté zas, jak se zdá, že jeho obyčej, že na každý rok jednou sem přiletí. Ten tě má vyvěsti, jestliže ráčíš.“

„A jak by mne vyvedl?!“ Bruncvík žasna se tázal.

Starý rytíř ukázal na koňskou koži, která u lodi ležela, a řekl Bruncvíkovi, aby si do ní lehl, ale aby meč svůj vzal s sebou. Když se tak stalo, zašil jej rytíř řemenem a vložil Bruncvíka v koži zašitého na jantarovou horu.

Nedlouho po té v povětří zašumnělo, a bylo cítit prudké vanutí větru jako před bouří. To bylo od letu ptáka noha, jak se blížil k jantarové hoře na ohromných perutích. Když se pak ukázal nad horou, to jako by nesmírný mrak se tam vznášel. Okamžik spočíval noh vysoko v povětří na rozpiatých křídlech, pak v ráz se dolů spustil a sebrav Bruncvíka, jako by zrnečko bylo, vznesl se do povětří a letěl pryč.

Na ostrově pod jantarovou horou bylo zase ticho a pusto. Smutně stály zetlelé, rozpadlé lodi, nehnuté ležely jejich stíny na písčitém pobřeží, kdež na slunci se bělaly kosti zhnulých.

Jediný živý tu byl: starý, věrný rytíř Balád, jenž hladem zmořen, vysílen, seděl v písku opíraje se o trosky vymřelého korábu a kalným zrakem teskně hleděl do výše, za ohromným ptákem nohem, jenž se již v dále trafil, unášeje jeho mladého knížete Bůh ví kam –

II.

Pták noh letěl s Bruncvíkem nad širým mořem, letěl prudkým letem tři dni a tři noci a uletěl za tu dobu sta a sta mil od té hory jantarové, až se snesl daleko na pustých horách a uvrhl Bruncvíka do hnízda mezi své mladé. Jak jej tam hodil, sám se zase vznesl a letěl za jinou kořistí. Hladová mláďata se vrhla na veliké to sousto a hněvivě křičíce trhala koži kolem Bruncvíka. Ten, jak se mu uvolnilo, vytrhl svůj meč a vztyčiv se, porubal všechny mladé nohy.

Když se tak vyprostil, prchal odtud, nepřeje si hrubě oddechu, ubíhal těmi nehostnými horami vzhůru, dolů pustou, holou strání i lesnatým úvalem, až se dostal na kraj hlubokého údolí.

Sotva že sem vkročil, divý řev a ryk dolehly k jeho sluchu. Chvilí naslouchal, nevěda co činiti. Zpět však již nesměl. Musil ku předu a tak Pánu Bohu se poručiv, dal se tím oudolím. I šel, až došel k vysoké skále a tu se zastavil, nebo předivnou věc uviděl, krutý zápas lité saně se lvem.

Zuřivě bojovali, na život a na smrt, a řvaní jejich a ryku byl plný úval, a trásly se stromy i skála.

„Nu, milý Bože, komuž pomoci?“ pomyslíl Bruncvík, jenž stanuv opodál hleděl na zápasící: „Pro lva jsem vyšel, pro znak lva tolik jsem zkusil; nelze jinak, nežli lvu pomoci. Děj se jak děj!“

Tak se rozhodl a vytasiv meč udeřil na zelenavou, kovově lesklou saň s devíti hlavami. Jak ji počal tepati a hlavy usekávati, upustil lev od boje a všechn krví zalit, udýchán, uštván zuřivým zápasem, ulehl, aby si odpočinul.

Tak zůstal Bruncvík v boji sám. Bil se mužsky, rány jeho meče se na netvora jen sypaly; ale saň byla nezdolná. Již počal Bruncvík umdlévati, již sám nedorážel, již se jen bránil. V tom lev, oddechnuv

si, vyskočil velkým skokem a jako bleskem zakouzl se do saně a roztrhl ji vejpůli. Bylo po nebezpečnosti.

Bruncvík se však lekal nového. Bátl se nyní lva. Než lev na něj neskočil, nýbrž lehl u jeho nohou. Bruncvík chtěl odtud. Ale jak vykročil, vstal lev a šel za ním. A šel pak dál a dál, jak se Bruncvík bral údolím, všude za ním na každý krok. Mladému knížeti nebylo to milo; nevěřili lvu, a proto by se ho byl rád zbavil.

I nasbíral si žaludů a bukvic a vylezl pak na vysoký dub. Tam usednuv na mocnou haluz, ukryl se v hustém listí starého stromu a čekal, až lev odejde. Čekal a čekal, chvíli, půl dne, a lev seděl pořád dole pod dubem a hleděl nahoru do husté koruny. Nastala noc; Bruncvík ji prodřímával na dubu. Jak ho ráno probudil chlad, jakmile otevřel oči, první bylo, že se podíval po lvu. A lev byl ještě pod dubem. Seděl tu jako věrný pes a vyseděl tak i druhý den, smutně hledě do koruny, vyseděl i druhou noc a s místa se nehnul.

Ale třetího dne, když Bruncvík s dubu neslízal, zařval zarmoucený lev tak silně, že se až dub zachvěl, a Bruncvík přívalem hrozného zvuku ohromen, pustil se haluze a spadl na zemi. Tak ležel hrubě potlučen a nemohl ani vstáti. Byl sláb a neměl co jisti; nezůstal však bez pomoci. Lev, jenž od něho odběhl, vrátil se za nedlouho nesa ulovenou srnu, a tu položil Bruncvíkovi k nohám.

Mladý kníže již viděl, že lvu křivdil a že netřeba se ho báti. Proto když lev přilehnuv, hlavu mu na klín dal, hladil ho po husté hřívě jako věrného psa. Od té chvíle počal ho mít rád, a lev zůstal mu oddán po všechen čas, co v těch divokých horách meškali. Tři léta Bruncvík bloudil pustinou, mezi lesy; a lev pořád s ním, všude a vždy, zvěř honě a pánu svému přinášeje.

Jednou za těch potulek dostal se Bruncvík na vrchol vysoké hory, odkudž zahlédl před sebou širé moře a v tom moři daleko hrad nějaký. I zaradoval se, že vidí zase lidské obydlí, neb do té chvíle žádného nenašel ani neviděl; i spíchal směrem k moři prose Pána Boha, aby mu dal tam dojíti.

Patnáct dní minulo, nežli pronikl pustými horami a dostal se na břeh mořský. A ten byl pustý, písčítý a kamenitý. Bruncvík, puzen nadějí a touhou po tom hradě, jal se hned mečem roubat stromky a proutí a nanosiv vše na pobřeží, zrobil si a spletl širokou lesu, kterouž pak spustil na vodu. To učinil ve chvíli, kdy lev odešel na

hon shánět potravu. Bruncvík tak schválně udělal, neb nechtěl ho s sebou, aby mu nepřekážel.

Právě když mladý kníže odrazil od břehu, vrátil se lev, nesa v tlamě ulovenou kořist. Než hned ji pustil a zařvav skočil do moře za svým pánem, skočil ohromným skokem a předníma nohama voru doskočil. Jimi se držel a plaval dobrou chvíli, až Bruncvík, pohnutí oddaností tou, pomohl mu z nesnáze na lésu. A tak plavali nyní spolu na chatrném člunu, na jednom konci Bruncvík, na druhém lev.

Devět dní a nocí plavali na lese; moře s nimi často hrálo, tak že nejednou byl Bruncvík ve vodě do pasu, do hrdla. A nebe nad nimi se tmělo i všecko povětří, až pak plouli ustavičným hustým šerem, nevědouce kam. Jen to viděl a pozoroval Bruncvík, jemuž v té tmě teskno bylo, že nejsou již na širém moři, neboť v právo a levo černaly se šerem obrusy hor.

Až se pak projasnilo, to když podplynuli pod Karbunkulovou horu. Ta hora velmi jasná svítila jim rudou září, až posléze z té tmy vyjeli. A tu před sebou shlédli hrad, an strměl na výspě v plném slunečném světle. Byl to ten, který byl Bruncvík shlédl s temene vysoké hory. Přistal ku břehu a provázen jsa svým druhem lvem vešel do hradu, v němž panoval král Olibrius. Divný byl, neobyčejný. Měl dvojí oči, jedny v obličejí, druhé v zadu hlavy. A divnější ještě bylo jeho dvořanstvo: mnozí o jednom oce, o jedné noze, mnozí rohatí. Jiní měli dvě hlavy nebo i psí hlavu, někteří byli jako lišky červení, jiní od polovice šediví, od polovice bílí. Mnozí se obrům podobali, jiní jako trpaslíci míhali se mezi nohama těchto velikánů.

Bruncvíkovi nebylo tu volno a chtěl opět zpět. Než Olibrius král ho zadržel a tázal se ho, jak sem přišel, z vůle-li či z nouze.

„Z vlasti jsem se vydal z vůle, sem přibyl jsem i nouze. Prosím, pomoz mi, abych se zas mohl vrátiti domů,“ tak Bruncvík žádal. Král pak mu odpověděl:

„Odtud můžeš jen železnými vraty. Těch ti však neotevru, těmi tě nepustím, dokavad neosvobodíš mé dcery, kterou mi unesl drak Bazilišek.“

Když Bruncvíkovi nezbylo, nežli aby zůstal mezi těmi obludami královými, nebo aby vysvobodil jeho dceru, odhodlal se, že se pokusí o draka Baziliška. Král Olibrius dal mu připravit korábec, a

na tom plul Bruncvík s věrným lvem k ostrovu a hradu přemocného draka.

III.

Až k ostrovu doplul bez nesnází; do hradu však se dostatí nebylo skoro možná, neb měl ten hrad trojí bránu, u každé pak brány zuřivé obludy za strážce. Bruncvík musil podstoupiti s nimi boj. Zápas ten byl tuhý, od brány ku bráně tužší a hroznější, a Bruncvík by si byl průchodu do hradu neproklestil, kdyby nebylo jeho věrného lva.

Ten pokaždé, když pán již v zápase umdlával, přiskočil a tak dlouho se s obludami potýkal, dokud si Bruncvík jak náleží neoddechl. Tak pronikli posléze do hradního paláce, a tu v nádherné síni zastal Bruncvík dceru Olibriovu, dívku spanilou, ale od paty do pasu hady otočenou.

Zašla, když rytíře shlédla, a nechtěla ani věřiti, že mocí se do hradu dostal; myslilať, že strašliví strážcové bran usnuli. Pak prosila Bruncvíka, aby se nevydával v nebezpečenství ještě větší, aby se vrátil, dokud je čas; jestliže strážce ve branách zahubil, draka Baziliška a jeho družiny že nepřemůže, aby tedy jen chvátal, žeť na velikém čase, protože touto chvílí Bazilišek, hrozný její teď pán, sem přicházívá. –

Bruncvík však zůstal a nelekl se, když se počala pojednou do síně valiti, hrnouti družina Baziliškova pištíc a syčíc; nejrůznější lesklí hadi, ještěři, hadové panenky a divné a jiné obludy, různou, v chumlech, v kotoučích, vše v hroznou směsici, v takové záplavě že veliká síň byla jimi za chvíli plna.

Bruncvík se dal s nimi hned a chutě v zápas posilněn prstenem, ježž mu panna dala a jímž nabyt síly za dvacet mužů, a ještě více posilněn touhou, aby nebohou pannu vysvobodil. A lev mu také vydatně pomáhal. Švihal ocasem do oblud, drtil je tlapami, trhal je zuby, rozškubával je na kusy, a tak všecka ta pištící, syčící havěť zničena jeho silou a Bruncvíkovým mečem. Již měl mladý rytíř vyhráno; v tom hrozný hluk, jako hřímání, otřásl síní, a již sám Bazilišek, drak s osmnácti ohony, kovové, měňavé barvy, ohnivě tlamy vrazil na své protivníky.

Tu teprve nastalo Bruncvíkovi hoře. Bránil se, zápasil, sekal do

draka, zranil ho kolikrát, ale sám už také krvácel. Kolik ran již utržil, několikrát již na zemi povalen. Ale pokaždé ho lev zastoupil. A když pak opět lev umdlával, sebral se Bruncvík a dal se v nový boj. Ten trval od nešporů, po celou noc a nazejtří ráno, až do samého poledne. Tu teprve padl Bazilišek, natáhl údy a zdechl. Lev hlasno zařval, Bruncvík však, posetý ranami, ležel na zemi jako bezduchý.

Tak nebohého ujala se dcera Olibria krále. Vymyla Bruncvíkovi rány, obvázala je, léčila jej a ošetřovala tak, že devátého dne zase vstal. I vzal vysvobozenou pannu, uvedl ji na loď a vrátil se s ní a se lvem na hrad jejího otce, těše se, že nyní budou otevřena železná vrata a že bude lze, aby se navrátil do vlasti. Král Olibrius ho s radostí uvítal, o železných však datech se ani nezmínil. A také nechtěl o nich ani slyšeti, řka, že tu Bruncvík musí zůstat, že si dcera Afrika statečného ochránce svého tak zamilovala, že ho chce za manželku.

Bruncvík zahořel hněvem na krále i na jeho dceru a trpce jí v duchu vyčítal nevděk. Ze však nebylo ani rady ani pomoci, musil povolit a pojal královu dceru za manželku. Ale mysl jeho byla ustavičně jinde, daleko ve vlasti, u Neomenie, a čím dále tím více po ní tesknil a toužil.

Smuten sedával na břehu a vyzíral na moře, do dále, nezjeví-li se nějaká loď, která by ho odtud vysvobodila. Než po širu daleku nikde se nezabělala plachta, žádný koráb nezčeřil zelených vln, jež na slunci hrály a v jejichž hukotu zanikaly teskné povzdechy mladého rytíře. Často také, když osaměl, bloudil hradem, jež v duchu proklínal, i jeho krále i dceru a jejich dvořanstvo netvorné.

Když se tak jednou hradem zamyšlen procházel, přišel do sklepení, jehož do té chvíle nikdy neviděl. V tom sklepení spatřil na kamenném stole starý meč bez jilce. Maně ho obnažil, a jak si ho prohlížel, seznal, že je z vybrané ocele, náramně ostrý. I zalíbil se mu tak, že sňal jilec se svého meče a vstrčil jej na ten starý meč, kterýž pak vrazil do pochvy svého meče. Svůj pak meč bez jilce položil ve staré pochvě na kamenný stůl a potom odešel.

Setkav se s Afrikou, neřekl jí, co učinil, ale optal se, jaký to meč v tom sklepení. Králova dcera se lekla a hned šla a zavřela sklepem na devět zámků.

Bruncvík se tím dychtivěji vyptával, jaký to meč, a proč ho tak

skrývají.

„Kdybys věděl, co ten meč mnoho moci má!“

Více však neřekla. Ale když Bruncvík naléhal a neustal prošiti, aby pověděla, že může, žeť má k tomu meči klíče, jeho že není, tu povolila.

„Když tedy chceš věděti, slyš. Ten meč má tyto moci: Když bys z pochvy ho vytrhl a řekl: Hlava jedna, dvaceti, třiceti, stotisíc hlav dolů! Hnedky by hlavy dolů skákaly.“

Bruncvík se tomu smál, jako by nevěřil; ale řeč ta mu utkvěla v mysli, a již uvažoval, jak by se přesvědčil. A tu, když jednou několik těch obludných dvořanů, ryšavých, šedých, hrbatých i o dvou hlavách a psí hlavě, vstoupilo k němu do komnatky, vytrhl meč a řekl:

„Nuž tímto mečem prvním potvorám hlavy dolů!“

Hned hlavy všech, co jich tu bylo, dolů skákaly, a on sebrav je, do moře je hodil. Po tom malém času, když král Olibrius s dcerou a se vším dvořanstvem seděl za stolem, vytrhl Bruncvík z nenadám svůj meč a vzkřikl:

„Nuž, milý můj meči! Těmto obludám i králi s dcerou, všem hlavy dolů skákejte!“

Tak se stalo. Bruncvík, pomstiv se za nevděčnost, nechal pobitých, vyšel rychle ven a chystal se hned na cestu. Otevřel železná vrata, nabral si potravu, zlata i drahého kamení, naložil vše na koráb a vzav milého lva, vydal se vesele na cestu. Loď šťastně vyplula a Bruncvík zamířil domů, do vlasti.

IV.

Vítr vál příznivý, a koráb plul šťastně poklidným mořem. Bruncvík nepotkal nikoho cestou, žádné lodi, také žádného ostrova nespatriil. Až teprve sedmého dne událo se mu mimo jeden ostrov plouti. Z daleka již utěšeně vypadal. Zelenal se, vysoké, košaté stromy strměly na břehu k modrému nebi, a stavení na div krásná, nevidaná jimi prokmitovala.

A s větrem vanuly od ostrova rozkošné zvuky. Lahodná hra se tam ozývala, také veselých fanfár trubení a bubnů rachocení. Pak líbezný zpěv mužských i ženských hlasů nesl se k němu čarovným ohlasem nad vlnami zářícím vzduchem. I zatoužil Bruncvík po

lidech, a srdce i lidský hlas hudby táhly ho k ostrovu.

Když tam přistal, užíval velké veselí, lidí mnoho, na koních, pěších, všechny v bohatém obleku, v sametu, v hedvábí veselých barev, zvláště urostlé paní a panny překrásných očí, vlasů a tváří. Všichni tam byli bez starosti, v bujném veselí. Tu na koních, v nádherné zbroji v okolu kláli, tam na volné prostoře tančili, jiní zpívali, hráli. – Jakmile vstoupil Bruncvík a počal se na ně dívat, hrnuli se k němu mládenci, panny a volali:

„Jak jsi k nám přišel? Ale ať jakkoliv, budeš tancovati.“

„A s námi zůstaneš!“

„Nepustíme tě! Zůstaneš na vždycky s námi!“

Krásné panny a paní podávaly mu ruce, muži ho obklopovali. Než Bruncvík pamatuje se poznal, že to sladké, lahodné nebezpečství, že v tom utěšení jest jeho záhuba. Proto vytrhnuv se, obnažil meč a zvolal:

„Nuž těm nejbližším hlavy dolů!“

A hned se tak stalo. Ostatní se však nezalekli a volali:

„Tím našim rukám neujdeš. Ty přece budeš s námi tancovati a na koních jezdit. Jsme Azmodeové, d'áblí sem zakletí, a máme tu moc –“

Slyše to Bruncvík, potrh meč a vzkřikl:

„Nuž těmto všem d'áblům hlavy dolů!“

A tu všem skákaly dolů, Bruncvík pak odkvapiv vsedl na loď a plul dále. Jel a jel a bloudil zase mnoho neděl, až posléze užíval překrásné město z daleka zafrčí. Zakotviv u něho, zamířil se lvem k němu. Kolem města neshlédl ani člověka, také v otevřené bráně bylo ticho i na ulicích a náměstí. Krásné to město jako by vymřelo. Všecky však domy byly otevřeny a bohatě opatřeny. Všude našel kryté stoly a jídla dost i vzácného vína.

Jak tak Bruncvík chodil dům od domu, zaslechl náhle trubače a bubeníky, a ti troubili a bubnovali náramně velmi. Vojsko táhlo do města; to byli Astriolové, před nimiž jel na vraném koni jejich král Astriolus.

Bruncvík znamená, že mu s nimi nebude dobře, obtátil se a chtěl z města. Ale v tom ho shlédlí, a uskočivše ho, tázali se, jak se dostal sem.

„Ať jsem přišel sem jakkoliv,“ odvětil Bruncvík, „ale to vězte, že se“

vás nebojím.“

Tu oni, uchytivše ho, vedli ho před krále Astriola, a ten mu řekl:

„Buď nám slib, že tu zůstaneš s námi věčně, nebo tě dám vsadit na ohnivého koně.“

„Tvé hrozby se nebojím. Doufám v svého Boha, poněvadž mně již z velkých strachů a nebezpečností pomohl, že mi odtud také pomůže.“

I kázal Astriolus přivést ohnivého koně. Bruncvík však, když ho čtyři chlapi začali trhati, aby ho na toho koně dovedli, vytrhl meč a vece:

„Nuž těm čtyřem hlavy dolů!“

A hned hlavy skákaly, a lev přiskočiv na ráz je roztrhal. Astriolus tím rozlícen, zkríkl na houf vojska. Přitrhli s velkým hlukem a troubením, kolik tisíc jich bylo, a hned obklíčili Bruncvíka. Ten však neboje se, netřesa se, stoje prostřed nich, blýskl svým mečem a zvolal:

„Nuž dvaceti mužům, nuž třiceti, nuž sto, nuž tisíce hlavy dolů!“

A hned se hlavy koulely a trupy se kácely v takovém množství, že se až země zatřásla. Hrůza padla na všechny kolem i na krále, děsili se a křičeli, král pak volal:

„Pamatuj se, Bruncvíče! Pamatuj se pro svého Boha a schovej meč! Slibuji ti, že tě dovedu do tvé vlasti, jen nevráždi již více!“

Když pak na Bruncvíkovu žádost svatě slíbil, že to vše splní, že ho se všim, co má, i se lvem beze všeho úrazu do české země dopraví, zarazil Bruncvík meč. I stalo se, jak Astriolus slíbil. Bylo ve čtvrtek v první soumrak, když vysadil Bruncvíka na hranicích své říše. Odtud se bral Bruncvík dál, až se dostal beze všech nesnází do své říše.

V.

Když stanul před Prahou, vzal na se poustevnické roucho a šel se lvem na svůj hrad. Tam bylo hlučno a veselo, neboť zrovna v ty časy vdávala se Neomenia, jeho manželka. Minuloť více nežli sedm let, co Bruncvík odešel z Prahy do světa. Poněvadž Neomenia po tu dobu jeho prstenu neshlédla, poslechla rady svého otce a přijala nabídnutí vzácného knížete, jenž ji chtěl za manželku. Když Bruncvík v poustevnickém rouše na hradě uslyšel, co se děje, velmi

se zarmoutil.

Neřekl však žádnému nic, aniž se dal poznati. Jen k číšníkovi, nosícímu na stůl číše stříbrné a zlaté, se přibochil a pustil do číše, ze které Neomenia pila, prsten, který do té chvíle sám na prstě nosil. Pak se hned obrátil a vyšel z hradu. Když branou vycházel, napsal na vrata:

„Ten, který před sedmi lety vyšel, je tu.“

Z toho povstal nemalý poplach a shon. Zatím Neomenia, jak dopíjela ze zlaté číše, shlédla na dně prsten a hned jej také poznala. V srdečném pohnutí neutajila, čím je, i to, že se Bruncvík jistě navrátil. Toho se lekl její ženich. Vyskočil, dal ihned osedlati koně, aby dohonil svého soka, aby ho zničil. S třiceti jezdci hnal se za ním, až jej uhonil a jal.

Bruncvík vida, že běží o jeho hrdlo, vytasil meč a zvolal:

„Nuž tomuto ženichovi hlavu dolů i jeho služebníkům.“ Skákaly hlavy dolů, padala bezhlavá těla s kom, a koně volní běželi zpátky do města.

Po tom se odebral Bruncvík na jeden z knížecích hradů a svolal tam pány a zemany, kteří ho uvítali s velikou radostí, a hned s ním do Prahy jeli. Když se již k městu blížili, potkali Neomenii, jejího otce s velikou družinou. Braliť se všichni hledat Bruncvíka. I radovali se všichni z toho shledám, a nejvíce Neomenia, jež ve své blaženosti slze ronila.

Všichni se vrátili do Prahy a tam pak všecko obyvatelstvo, staří i mladí, vítalo Bruncvíka s velikou radostí a mnohým plesáním. Těšiliť se, že se jim kníže navrátil i že jim lva přinesl. Veškeré zemi se stala radost, když kníže dal po všech městech volatí a lva na branách malovati, též na zemské korouhvi, to lva bílého v červeném poli. –

Odtud žil Bruncvík spokojeně s Neomenii a panoval šťastně ještě dobrých čtyřicet let. Věrný lev byl pořád s ním a u něho. Když pak Bruncvík u vysokém věku zemřel, zanechav jediného syna Ladislava, nechtěl lev bez svého pána živ býti. Tesknil a chřádl, až naposled zařvav v té tesknosti u Bruncvíkova hrobu zemřel.

* * *

A zázračný Bruncvíkův meč?

Ten je pevně a hluboko zazděn v Karlově mostě do pilíře, tam, kde stojí socha Bruncvíkova, mající u nohou podobu lva. Tam dal Bruncvík před svou smrtí meč tajně zazdít, tam odpočívá ta čarovná zbraň již staletí a objeví se teprve, až bude v českém království nejhůře. Když naše vlast bude nejvíce sklíčena, přitrhnou od Blaníka svatováclavští rytíři na pomoc, a sám svatý dědic české země je povede.

A tu jak pojedete po Karlově mostě, zakopne jeho brůna (bělouš) a vyrýpne kopytem z kamení Bruncvíkův meč. Toho se sv. Václav chopí, a v tuhé seči pak jím nad hlavou zatočí a zvolá:

„Všem nepřítelům země české hlavy dolů!“

Tak se stane, a bude svatý pokoj v naší vlasti. –

Opatovický poklad.

I.

Mladý klerik řádu a zákona sv. Benedikta v Opatovickém klášteře přišel před samým polednem opatu svému oznámit, že té chvíle přijel z nenadání host, pán jakýsi, patrně urozený, s dvěma jízdnými služebníky, že u brány v předním dvoře slezli, a ten pán že zašel rovnou do kostela.

Opat, kněz vážné postavy, se ptal, odkud přijel.

„Z Hradce.“

„Co říkal?“

„Nic, a jeho lidé také ne.“

„Jak vypadá?“

„Je prostřední postavy, čtyřicetiletý a má černou bradu. Pán vážný, pěkně oděný, ale sukni má tmavou, a bez ozdob, ani proužku na ní –“

Opat se okamžik zamyslel, pak vstal a vyšed ze své jizby bral se dlouhou chodbou z konventu, dolů po schodech na ambít objímající kolkolem tichý „rajský dvůr“. Ten se té chvíle vyjasňoval v proudu slunečních paprsků, jež sem počaly padati. I do ambitu vnikala jejich zlatá zář, malujíc na dlážky i na stěnu stíny románského sloupoví. Parno srpnového dne nebylo zde ještě tak cítit, neb od rána skoro až do té chvíle všude tu spočíval chladivý stín.

A ticho, prázdno bylo mezi starými budovami. Mniši všichni meškali tou dobou ve svých cellách.

Teď se tu opat mihl světlem a stínem, pak zabočil i chladu na druhé, přední a prostorné nádvoří, do parna a plného světla, kdež zářícím vzduchem jasně se odrážely od modré, bez mraku oblohy budovy kolem, zvláště dvě chrámové věže i veliký chrám, vše románské stavby.

Opat zamířil k portálu plnému nádherných pásů kamenných, zdobených bohatou řezbou lupenů, listů a podivné zvěře. V tom ze dveří, jimiž vanul z kostela příjemný chlad, vycházel cizí ten pán. Měl ještě smeknuto; smědý byl, černovlasý, lysého čela, široké tváře a šel poněkud ohnutě. Jak se mu opat podíval do velkých, tmavých očí, jak cizinec promluvil, poznal, že to není všední šlechtic. Mile

děkoval za uvítání a rád přijal, když jej opat pozval k obědu. Šli spolu zpět do ambitu, kol „rajského dvora“ rovnou do refektáře, neboť hlubokým poledním tichem ozval se kláš term zvon, hlásaje dědině i lidem na polích polední klidu čas.

V dlouhé, klenuté síni, prostřed níž se táhla řada dubových stolů, s cínovým, mdle se lesknoucím náčiním, a řady stolic a sedadel, čekali již mniši, staří, mladí. Když obvyklá pobožnost vykonána, zasedli všichni. Nejvýše opat se svým hostem v řezaných, dubových křeslech.

Po všechnu dobu host mile hovořil, o klášteře, o kostele, jak je krásného díla zrovna jakoby vlašského, zvláště ten portál. A když opat řekl, že ne, že to domácí dílo, že to kostel přestavěný z původního malého, ale první mnichové, hned při založení že byli Vlachové, z Monte Kassina, rozhovořil se pán o mateřském klášteře, že jej zná. I vypravoval o něm, Vlaších, o Římu tak, že kdo blíže seděli, zapomínali na jídlo.

Než čím dále host hovořil, tím více se neklid zmáhal opata. Již prve, když slyšel, že přijel pán z Hradce, pomyslnil, žeť to někdo ode dvora, protože ráno zvěděl, že včera přibyl do Hradce císař s komonstvem. A hned také, když klerik oznámil, že ten pán vešel nejprve do kostela, vzpomněl si opat, co slychal o císaři Karlu: že pokaždé, jakmile do nějakého místa přijede, vejde nejprve do kostela.

Pak všechna ta líbezná řeč a znalost světa a všechno jednání, jež budily úctu a obdiv Sotva že host odložil nůž a umyl si ruce v lesklé mēděnici, již prosil jej opat, jak stanuli sami v okenním výklenku, aby mu za zlé neměl a jemu oznámil, které jest jeho jméno.

Host slíbil, že poví, ale žádal dříve, aby šli do kostela, tam aby vzal opat také dva nejstarší mnichy z konventu. Opat ochotně tak učinil a zavedl hostě chodbou zrovna do kostela. Byl vysoký, klenutý, o třech lodích, oddělených okrouhlými sloupy, jež nesly mohutné půlkruhové oblouky. Celou rozlehlou prostorou nečetných oken nesla se mha tajemného šera, v němž se tratily hojné malby po stěnách.

Všichni tu poklekli před hlavním oltářem; když pak cizí pán vstal, řekl:

„Kněze opate, chtěls věděti mé jméno. Oznamuji ti a bratřím zde,

že jsem Karel, Římský císař a Český král, pán váš.“

Opat se snažně omlouval, že ho tak málo poctivě přijali, ačkoliv, jak doznal, že tušil, jaká čest se stala jejich domu, ale že sám sobě nevěřil. Císař však vlídně se usmál a pravil, že právě tak dobře, že nechtěl, aby ho kdo poznal, proto také že nechal dvořany v Hradci a že nikomu neřekl, kam jede.

„To jsem proto učinil,“ pokračoval, „abych mohl s vámi volněji promluvit. Otče opate, tito-li bratři jsou nejstarší a nejvěrnější v tvém klášteře?“

„Ti jsou.“

I řekl císař:

„Milí otcové, již vám tuto na božím místě oznámím, proč jsem k vám přijel. Slyšel jsem, že máte při tomto klášteře veliký poklad. Je-li tomu tak, doufám, že ho přede mnou nezatajíte. A já vám slibuji, že vám nic z toho nechci vzít, ani sám, ani skrze žádného jiného. Jen bych rád na ten poklad pohleděl, nic více.“

Opat i kněží se lekli a stáli mlčky, až opat císaře poprosil, aby jim popřál se na to maličko poradit. Císař svolil a když mniši tak učinili, oznámil opat: „Rač Velebnost tvá věděti, že ten poklad jest. Ale žádný z bratří řeholních, a jest jich tu na ten čas padesát a pět, o něm neví. Jenom já a tito dva bratři máme o něm vědomost a žádný jiný. Kdyby někoho z nás Pán Bůh neuchoval, jinému o tom pokladu povíme, tak aby vždycky tři, opat a dva nejstarší bratři o něm věděli. Ale rač také věděti, že jsme těžkými závazky zavázáni a nesmíme nic o tom pokladu pověděti ani slovem ani znamením. Nad je to přístup k němu velmi nesnadný a Tvé Milosti nenáležitý.“

Císař však přes to žádal, aby mu pověděli, on že bude také mlčeti a nikomu o pokladu nepoví. Tu se kněží opět radili, až opat prohlásil, že není náležité, aby pověděli, ale také že není náležité, aby oslyšeli žádost svého krále.

„Protož,“ pravil opat, „jedno z dvojího učiníme. Buď Tvé Velebnosti o tom místě povíme, ale pokladu neukážeme, nebo poklad ukážeme, ale nezjevíme, kde jest.“

„Raději ať poklad uvidím,“ rozhodl se císař.

I prosili ho, aby učinil, jak požádají. A on slíbil. Tu ho zavedli z kostela do sakristie, odtud sestoupili do nějakého sklepení cihlami dlážděného, velmi šerého. Jeden z mnichů zakřesal a rozžehl dvě

voskové svíce. Ale jen se jejich plameny v temnu zamíhaly, již přistoupil druhý mnich a stáhl císaři přes hlavu kuklu a to obráceně, tak že císař nic neviděl. Jen slyšel, že zdvívají, odklízají cihly.

Pak ho zavedli k nějaké díře a žádali ho, aby opatrně sestupoval, že polezou po žebříku. I lezl za nimi hloub a hloub do čiré tmy velmi hluboko a když stanuli na dně, obrátili císaře a vedli ho několikrát sem i tam, aby si nepamatoval směr a cesty. Po té kráčeli nějakou dlouhou tmavou chodbou. Bylo zde cítiti zavlhlý vzduch, stuchlinou páchla všecka ta štola a duněla jejich kroky. Císaři se zdálo, že je nekonečna. Pojednou stanuli, a v tom, jak mu kuklu sňali, viděl se v dušném sklepení, jehož prostorem mdlé se míhala zář voskovic. A v té záři zatřpytilo se v železných truhlicích, jak opat víka pozdvihl, stříbro, spousta stříbra kol kolem, v kruhy litého i celé bochánky.

Odtud vedli mniši císaře do vedlejšího sklepení. V tom spatřil množství kruhů a silných prutů ryzího zlata, celé kusy, těžké, nezpracované. Císař se divil; ve třetím však sklepení zmlkl úžasem. Tuť byl největší poklad; ohromné množství drahého kovu, zlato stříbro, ale vše umělou prací zdělané: překrásné řetězy, číše a kalichy, kříže a pacifikály, vše svítilo zlatem a ještě více měňavými, duhovými blesky drahého kamení, až z toho zrak přecházel.

Jak se tak císař na všecku tu krásu, na všechno to nesmírné bohatství zahleděl, řekl mu opat:

„Pane náš, ty poklady se tobě i tvým budoucím chovají. Protož vezmi, co se koliv tobě líbí.“

Císař však nechtěl, a tu opat řka, že by se neslušelo, aby odtud odešel a něco si na památku nevzal, podal mu drahocenný prsten, v němž byl světlý, nad míru vzácný diamant. Císař ho přijal s povděkem.

Pak se obrátili, a jak prošli zase tím trojím sklepením, vstřčili císaři zase tu kuklu na hlavu, vodili jej zase sem tam, posléze k tomu žebříku, po kterém vylezli do sklepení. Když otvor zase zadělali, shasili svíce, a sňavše císaři kuklu vedli ho do sakristie a do kostela, kdež se pomodlil před velkým oltářem.

Po té děkoval mnichům a doložil:

„Milí otcové, ještě ať to zvím: smím-li já svým přátelům, ale jen některým oznámiti, že jsem viděl ve svém království pod zemí

takový znamenitý a vzácný poklad? Ovšem, že nepovím, kde a kterými místy.“

Opat a mniši svolili. Císař pak již na odchodu pravil hledě na darovaný prsten:

„Tento váš dar bude u mne v takové vážnosti, že nikdy nesejde s mého prstu a že půjde se mnou do hrobu.“

Byl nešporní čas, když se vrátili z kostela. Císař se již dlouho neomeškal. Rozžehnav se s opatem a bratřími, vsedl na kůň a provázen svými dvěma komorníky zamířil zpět po Labi vzhůru lukami ku Hradci.

Tam vyzvídali dvořané na komornících, kde byli. Když uslyšeli, vyptávali se, co císař v klášteře dělal.

„Byl tam na obědě, po obědě vešel s opatem a se dvěma mnichy starými do kostela a dlouho se tam s nimi modlil.“

Více neřekli, a více také nevěděli, a víc také nikdo nezvěděl, neb císař tajemství zachoval. Teprve před svou smrtí pověděl některým svým radám, aby mu ten prsten na ruce nechali do hrobu, žeť to památka z pokladu v klášteře Opatovickém, kterýž poklad mu tam před mnohými lety ukázali.

A tak se i stalo.

II.

Léta letoucí minula po smrti Karla IV., blahé paměti. Na sklonku panování jeho syna Václava IV., a to r. 1415., přijel do Opatovického kláštera nenadálý host: pan Jan Městečky z Opočna s dvěma jízdnými pacholky. Bylo to v listopadu, zrovna na Všechny svaté, pozdě odpoledne, když se již smrákalo, když pustá kol luka i holé již stromy u Labe černaly v časném soumraku. A mrazivý vítr vál.

Nebylo divu, že rytíř zajel do kláštera a požádal o nocleh, vyloživ, že chtěl dojeti do Hradce, ale že je taková slotka venku, vítr že řeže i šubu proniká, a že bude hrubě tmavá noc.

Opat Petr Lazur, starý a ctihodný kněz, vlídně přijal rytíře a poručil, aby také oběma jízdným dána řádná večeře, jim i třem jejich druhům, kteří, jak pan Městečky oznámil, se cestou omeškali a kteří ještě sem dojedou. A dojeli, samý již večer, zardělí od větru a chladu. Tou dobou seděl jejich pán s opatem a mnichy v refektáři ozářeném voskovicemi na stolech, poblíže ohromných, zelených

kamen, jež příjemné teplo vydávala.

Rytíř vypravoval, měl mnohé noviny, o koncilu v Kostnici, o mistru Janovi z Husince, nejvíce však o Praze, že je stížena klatbou pro mistra Jana z Jeseně, stoupence Husova, že jsou všeliké služby Boží v Praze staveny. I dorážel slovy zle na novotná učení a na Pražany, že se bouří proti kněžím, i na krále, že to všecko trpí.

V tom nový host vstoupil: pan Otto z Bergova. Pověděl, že ho necesta a hrozné povětrí dohnaly, aby se utekl pod pohostinnou střechu starého kláštera, a žádal o nocleh pro sebe a pro svých pět pacholků jízdných. Divil se také, že tu shledává pana Městeckého, ale těšil se z toho, že bude míti na zítřek společníka na cestu do Hradce.

Opat i pana z Bergova vlídně přijal a seděl s rytíři, i když bratři řádoví se po večěři rozešli do svých cel. Páni seděli při víně poblíže kamen, kdež bylo tím příjemněji, jak venku černou nocí burácel vichr, až se okenice trásly a rachotily. Pan Městečky vypravoval, pán z Bergova nebyl také bez novin. Oba také statečně pili a často dolévali poháry zlatým, červeným vínem, až se jim rděly tváře a svítily oči.

Na ráz však oba umkli a vstali, když venku tmou se náhle ozval hlas válečné trouby. Vzezvučel ostře, pronikaje i větrný hluk. A v tom chytili oba rytíři opata za ruce a pan Městečky z ostrá a chmurně poroučel:

„Kněze opate, slyšels to troubení. To jest nám znamení, že naši zbrojní pacholci mají bránu již ve své moci, a že pustili ostatní, třicet jich, slyš; ti číhali venku ve tmách. Teď jsou již v šichni v klášteře. Ty a všichni tu jste v naší moci.“

Opat omráčen leknutím, stěží vyrazil:

„Co chcete?“

„Poklad, váš klášterní poklad. Nic se ti nestane, povíš-li, kde je. Víme, že ho máte pod zemí. Pověz, kde je!“ dorážel pan z Bergova.

„Nevím!“

Na chodbě strhl se hluk, křičeli tam, řinčela zbraň.

„Neckej pomoci!“ hrozil pan Městečky. „Slyšíš, to je náš lid. Mluv, kde je poklad.“

„Nepovím!“ chvěje se, ale pevně odpovídal starý opat.

„Zmučíme tě!“

„Děj se po vůli Boží. Ale já nesmím, já nepovím.“

Pan z Bergova vyrazil z večeradla, a hned po té vešli tam čtyři pacholci po zuby ozbrojení. Těm vydal pan Městečky starého opata. Tmou listopadové noci ozval se zvon bijící na poplach. Některý z mnichů k němu doběhl a zvonil, volaje blízkou dědinu na pomoc. A jen začal zvoniti, již vrazili na něj žoldnéři a smrtelnou ranou splatili smělému zvoníku.

Rudá záře se míhala klášteřem, kostelní okna zapářila; i po celách, tmavými ambity a dvory, všude se kmitala světla, pochodně, planoucí louče, všude se míhaly postavy prchajících mnichů, loupežných žoldnéřů, kteří je stíhali, kde co vybijeli a snášeli kořist. Jen opat zůstal v klášteře, ale svázán, v námořním sklepení, kdež ho pacholci pana Městeckého Při záři smolnic bili a natahovali na žebřík, a kde pan ústecký nebo zase pan z Bergova na něj křičeli:

„Kde je poklad? Kde, mluv, nebo propadneš hrdlo!“

Ale opat snášeje mužsky všechna ta muka mlčel, a nepověděl ani pak, když mu vypálili svícemi bok. –

Když se probudil mlhavy, nevlídný den, bylo v Opatovickém klášteře ticho a pusto. Byl vyloupen. Všecko skvostné náčiní, hotové peníze, všechny klenoty ať kostelní, ať jiné, vše odnesli páni Městečky a z Bergova Otto. Když vesničané přišli do kláštera, našli raněné mnichy, opata pak na smrt zmučeného.

Škody po všem klášteře byly veliké, ale ohromný podzemní poklad byl zachráněn opatovým utrpením a– jeho smrtí. Zemřel Petr Lazur za nedlouho.

* * *

Po pěti letech přijel pan Městečky z Opočna, jenž pro svůj zločin s druhem svým za bouří a zmatků tehda obecných ušel zaslouženému trestu, zase do Opatovického kláštera, ale ne již jako lupič, nýbrž jako jeho ochránce. Přivedl tam posádku, valný houf žoldnéřů císaře Zikmunda, v jehož služby se dal proti svým krajanům.

Tím lidem obsadil klášter proti Hradeckým husitským měšťanům a bratřím Orebským. Tenkrát se již nesháněl po velkém pokladu v zemi ukrytém. Záhy zas musil odtud, do pole, posádka však tu zůstala a dvakrát svedla vítězný boj s Hradeckými: v prosinci toho roku 1420. u samého kláštera a v březnu příštího roku

nedaleko, u vesnice Podolšan, kde padl i vůdce Hradeckých Lukáš. Ale již v dubnu odtáhli císařovi žoldnéři z Opatovic ze strachu před velkým vojskem Pražanů, Orebských i Hradeckými, kteří se zmocnili Kutné Hory.

Zikmundovi žoldnéři jen odtáhli, a již přitřhl pan Diviš Bořek z Miletína s bratrstvem Orebským a s Hradeckými, kteří se zle vymstili Opatovicům za dvojí porážku a za mnohé porážky. Starý, výstavný klášter byl vypálen.

Vyhořel konvent a stavení všecka; v lučinaté rovině u Labe, nad jejíž zelení a spoustou květů svítily se zlacené kříže klášterních věží a nádherného kostela, černaly se rozvaliny, rozmetané ambity kol „rajského dvora“ pustě zarostlého, a mrtvé ticho bylo tam, kde mniši kdysi hodinky pěli.

Klášter v tom spustošení zůstal. A hluboko pod jeho rozvalinami zůstal i ohromný poklad drahých kovů, drahého kamení i umělé práce, zůstal netknutý tam, kde věky již v úkrytu ležel. A to místo tajemstvím zůstalo. Jen pověst o něm šla po mnohá pokolení a zůstávala, i když rozvaliny starého kláštera hynuly a se rozpadávaly.

III.

Rozpadly se a zmizely, když pak jim voda dodala. Kdysi, dávno, za veliké povodně Labe je zalilo, stopilo, a jak během času změnilo v těch místech svůj tok, zůstala část rozvalin pod vodou, na jeho dně. Tak Labe, jež kdysi teklo vedle kláštera, proudilo přes něj, a když byla nízká a jasná voda, chodili se lidé dívat na zbytky trosek pod její hladinou.

Jen část rozvalin zůstala na suchu. V těch místech pak, u řeky vystavěli mlýn, a tam, kde stával prý hlavní oltář, vyrostla lípa, jež přečkala věky. Mleči a chasa často sedali za letních večerů před mlýnem a mluvili o císaři Karlovi, o pokladě, kde asi je, kterými místy, kdyby tak mohli pod vodu k němu, jak by si pomohli.

Často se také ohlédli dál, po staré lípě, jejíž ohromná koruna vysoko šerem se černala a od níž větrík zanášel k nim šumot a silný, líbezný dech jejích květů jako šepot modlení a vůni oběti od Božího oltáře. A v půlnoční čas počal se koš staré lípy vyjasňovati, jako by jim prosvítovala zář vycházejícího měsíce. Pak vzplanula v koruně

světla a zářila po všech haluzích, a zář světél stoupala k nočnímu nebi. Kdo ten div spatřil, žasna se křížoval. Domácí klekali a modlili se jako před oltářem; ne jeden z nich zaslechl v takové chvíli zbožný zpěv, jenž tlumeně, jako by zdaleka, kolem lípy se nesl a vanul s větrem dál, k řece, kdež zmíral a tichl. –

Než i za bílého dne naplnilo tajemné místo úžasem lid, zvláště pak „pana otce“ ze mlýna, chasu i mléče. Kdysi za krále Maxmiliána, otce Rudolfa II., zarazil se kola Opatovického mlýna sama na ráz, o pravém polední.

Vše vyběhlo ven k řece a tu div divoucí! Kola stála, protože na ně voda netekla, a ta netekla, protože j se výše nade mlýnem ztrácela prostřed řečiště padajíc tam hučivým hřímavým proudem do nějaké prohlubně či propasti.

Tak proudila a padala tam dobré půl hodiny; a po ten čas neteklo na kola nic, tak že mlýn stál jako zakletý. Po půl hodině však dala se voda zase svým během a proudila dál jako dříve ke mlýnu a roztočila jeho kola. U místa, kde voda tak zapadala, stál pan otec, chasa, mleči a lidé ze vsi a jednali o divné příhodě, až se na tom snesli, že tam bylo nějaké klášterní sklepem, že se jeho klení prve sřítilo a řeka že proudila do sklepa a hloub do chodeb a že jistě zalila i štolu ve; doucí k pokladu; teď že je po všem, že by bylo marno se pokoušet, aby se kdo k němu dostal.

* * *

A přece to zkusili. Ne domácí, ale cizozemci.

Bylo to smutného času po Bělohorské bitvě; tenkrát přijeli do Opatovic čtyři Vlaši. Řekli, že jsou potápěči z Vlašských Benátek, že sám císař Ferdinand je sem poslal, aby našli ten zapadlý poklad. Nikdo jim nebránil, a tak, když se připravili, potopit se do Labe v těch místech, kde bývalo vídati klášterní trosky. Tam chtěli nejprve ohledati půdu a zbytky staveb. Dlouho tam však nevydrželi. Dva z nich ihned zase vyplavali na povrch. Dva tam déle ostali. Druhé na ně čekali, ale nedočkali se jich.

Ti dva se již nevrátili. Snad je strhl proud, snad zbloudili pod vodou v rozvalinách starého kláštera. Ani mrtvol jejich nenašli.

Druhé jejich se za pokladem do řeky již neodvážili. Vsedli na koně a odejeli s nepořízenou. –

**A tak poklad Opatovického kláštera leží podnes hluboko v zemi
a Labe, proudíc přes něj, dobře ho střeží. –**

- - - Praha!
*To jméno samo zpěv. Ten pouhý zvuk
úchvatně do strun české duše sahá a srdce rozechvívá - - -*

Svatopluk Čech.

O Staré Praze.

I.

Karel IV. pozval sobě kdysi na Pražském hradě arcibiskupa Arnošta z Pardubic, nejvyššího kancléře, purkrabí českého království a jiné znamenité pány české a dvořany, též některé mistry učeností slovutné, mezi nimi také svého hvězdáře. Seděl s nimi v nádherné síni, jejíž dřevěný strop byl vyzdoben řezbami, malbou i zlacením, jejíž stěny byly pokryty vzácnými čalouny francouzské práce, za stolem, na němž v záři hojných voskovic lesklo se a blyštělo daté a stříbrné náčiní, talíře, číše a konvice překrásných tvarů a ozdob.

Když povečeřeli a v síni počínalo býti dusno, vstal císař a vyzval své hosti, aby s ním vyšli ochladit se na čerstvé povětrí. I šel napřed s arcibiskupem na balkon, na nějž se vystupovalo přímo z toho večeradla: šli za nimi páni a mistři v živém hovor. Ale jak vystoupili na prostorný balkon, umlkl císař jeho rádce a stichli také všichni ostatní. Umlkli překvapeni krásou královského města pod nimi.

Praha dřímala za letní noci v rozlitém svitu plného bésíce i v hlubokých stínech. V čarovném osvětlení zvedaly se štíty a střechy vysokých domů, kostelů, věží, blyštěla se okna stavem, arkýřů, a košaté koruny stromů po hojných zahradách i na ostrovech splývaly v tom zásvitu měkkými obrysy.

A vše v hlubokém klidu. Jen jezy z dola hučivě šuměly. Král i dvořané, veškerou krásou uvábeni, hleděli světlem i šerem, zrak jejich tál po svazích Petřína v modravém šeru, po Menším městě zrovna pod nimi, hleděli na jeho ozářené prostranství, na arcibiskupův palác u řeky, kdež leskla se zlacená střecha branné jeho věže, přes chatrný most, po řece, jež svítila jako rozlité stříbro, dál po ostatní Praze, po Židovském, Starém městě, zavřeném hradbami a baštami, nad nimiž trčely k nočnímu nebi věže a chrámy. Tam tměly se ulice, podsíně domů, tam tonulo všecko ve

svitu i v stínech a hlubokém šeru.

Ale dále za Starým Městem, dále táhlou výšinou širým prostranstvím, kde se bělal kostel sv. Lazara, kde volně stál a ne ve spoustě domů kostel sv. Petra na Zderazském vršku, kde dřímaly Opatovice ves a kde výše v bledém zásvitu strměl kostel sv. Štěpána ve vsi Rybníku a dále kostel sv. Jana na Bojišti, proudilo volně světlo měsíce po zahradách, sadech a lánech zralého obilí, tu i dál až po obzor, až po výšiny plné vinogradů, zamžené bělavou mlhou.

Všichni mlčky hleděli na čarovný obraz před nimi rozložený, až král, dojat tou krásou, promluvil: „Krásná je tato má země, v ní je mé největší zálibem, a mám ji jako vyvolený, vzácnější sad mezi ostatními poli Ale v tom sadě nejutěšenější místečko– hle – Praha! Je-li co krásnějšího?“ Oči královny zazářily.

„Překrásné město,“ promluvil Arnošt z Pardubic, „a přešťastné, jak je kronikář nazývá, že bylo svatým vojvodou povzneseno. A teď tvou láskou je a bude ozdobeno. Již se naplňuje proroctví pramateře tvé Velebnosti. Rosteť Praha u velikosti a slávě. Knížata se jí kloní, má čest a chválu po světě a bude ještě slavnější.“

„Rád bych ji s pomocí Boží zvelebil,“ upřímě pravil král. „A doufám –“ Náhle však se obrátil po starém mistru hvězdáři, jenž vážně před se hleděl.

„Nu, mistře astronome, že je krásná a veliká budoucnost tohoto města. Ty se mračíš? Mluv!“

„Velebnosti královská, nechtěj právě této chvíle, abych oznámil, co věštila nebeská znamení.“

„Jen pověz,“ vybízel král. „Chci slyšeti, cos četl ve hvězdách.“

„Je to smutné, milostivý králi.“

„Chci slyšeti. Mluv!“

A zasmušilý mistr oznámil králi a panstvu dychtivě k němu přistoupivšímu:

„Vyrozuměl jsem z nebeských znamení, že Menší město bude zničeno, ohněm, velikým požárem, a ostatní– Staré město – zajde hroznou povodní. Vše bude zhubeno, všecko, a tak, že nezůstane kámen na kameni.“

Všichni kolem se lekli a pohlédli na krále, jenž zaražen stál patrně zarmoucený. Pojednou se však obrátil k městu, mávl v tu stranu rukou a zvolal:

„A nezajde Praha! Zůstane, bude! A kdyby i Menší město i Staré jednou za své vzaly, bude tu jiné. Tam vystavím nové město, tam, hle; bude nová, veliká Praha!“

Ukazoval za Staré město, vzhůru širokou výšinou, k polím a sadům, ke vsím Rybníku a Opatovicům. Všem se uvolnilo, všem se vyjasnilo líce, a moudrý arcibiskup vyslovil, co čeští páni a dvořané té chvíle cítili a z té duše přáli svému králi:

„Bůh žehnej tvé Velebnosti.“

* * *

Jak se Karel IV. rozhodl, tak učinil. Hned jal se konati všechny přípravy k založení nového města; sám vymezil jeho prostor, směr jeho hradeb, sám k nim základ položil, sám byl při rozměrování ulic, sám určil místa tržišť a náměstí. Se staviteli často rozmlouval a se radil, často se přicházel podívat, jak přibývá staveb, a pokaždé oslovil tu zedníka, tu nádeníka, vyptal se ho, pohovořil, darem obdařil, těše se, že dílo zdárně pokračuje.

Jen jednou se pohněl a to, když vrátiv se z cesty do německé říše, přišel se hned podívat na Nové město a shledal, že měřičové přidělali za jeho nepřítomnosti novou ulici. Vedla ke kostelu sv. Jindřicha, a již u ní domy stavěli.

Jak ji císař shlédl, stanul překvapen a schmuřiv líce ptal se ostře, kdo kázal tu ulici založit a vyměřiti?

„Nikdo nekázal, královská Milosti,“ odvětil stavitel polekán. „Myslili jsme, že bude vhod. Ráčíš-li však, aby byla zastavena –“

„Ať tedy zůstane!“ rozhodl se císař, „ale ať se jmenuje na věčné časy Nekázalka, poněvadž jsem nekázal, aby byla založena.“

Tak rostlo Nové město; stavení přibývalo jako hub po dešti. Ale nestavěli jenom noví měšťané, stavěl i sám český panovník. A ten nejnákladněji: kláštery, kostely s věžemi. Tak také založil kostel sv. Jeronýma a při něm klášter mnichů Benediktinských v těch místech na Skalkách, kde před věky se zelenal háj bohyně Morany. I stavěl ten kostel nákladem velikým. Zvláštní cihly byly prý na tu stavbu páleny, zrovna jako na Karlštejnský hrad, ze šedivé hlíny, po vrchu leštěné a kostelní krov zřízen tak důkladně a uměle, že spotřebovali na něj kmeny z celého lesa.

Přes dvacet let stavěli kostel a klášter a byla to drahá stavba; stáť

prý ten kostel jenom o halěr méně nežli sám kamenný most.

Když byl dobudován, když první bohoslužba v něm konána, zapěli kněží u oltáře slovansky a četli mši svatou dávným obřadem ze slovanských knih poprvé zase po staletích v českém kostele.

I radoval se zbožný, český král, jenž ty slovanské mnichy sem uvedl z dalmatských krajín, radoval se s ním všecken lid.

A klášteru i kostelu říkali „na Slovanech“ a říkají podnes.

* * *

Ještě nepracovali plná tři léta na stavbě Slovanského kostela, a již založil Karel IV. nový kostel, a to na nejvyšším místě Nového města naproti Vyšehradu. Návrh na tuto stavbu podal mladý jeden stavitel Pražský. Císař uviděv narýsovaný plán, nemálo se podivil, jak krásně, ale i směle všecko tu myšleno.

Divil se, i znalci se divili, zkušeni, osvědčení stavitelé a tvrdili, že mladý druh jejich nevyvede toho chrámu, že nedokoná ohromné té klenby, jak ji navrhl. Než král přece svěřil dílo mladému umělci, a ten dychtě po tom, aby vyvedl stavbu, jaké po tu dobu Praha neviděla, dal se chutě, pln nadšení do díla.

Stavěl a stavěl a chrám v osmistranu založený počal očividně růsti. Již se zvedaly zdi, již v nich byla dvojdílná i trojdílná okna překrásných kružeb, již stál portál bohatých pásů, hojnými lupeny, soškami a křížovou kyticí ozdobený, již počali dle plánu mladého mistra přepínati chrámovou prostoru nevidaným, smělým klenutím hvězdovitým v podobě bání.

Ještě všecko klenutí bylo pozakryto lešením, ještě nebylo zřejmo pro les trámů, břeven a množství prken, a již znalci se mu divili. Ale teď tím určitěji každý tvrdil, že mladý stavitel toho díla nedodělá, že klenutí nevydrží, poněvadž to nemožná, nebývalá věc, a že jak budou v nejlepším, všecka ta smělá bání že povolí, pukne, že se na jisto shroutí.

Řeči ty účinkovaly. Důvěra mladého mistra otrásla se v základech. Počal se lekati a zmije pochybnosti a nedůvěry počala ho mučiti. Již nespěchal na stanoviště s takovou jistotou a radostí jako jindy. A doma, o samotě neměl klidu a pokoje. Počítal, kreslil, vydržel-li klenba, přemítal, uvažoval ve dne v noci.

Starost, neklid zaplašily od něho spánek. Dlouho do noci sedal ve

své dílně, a když ulehl, uvažoval ještě, nebo si připomínal řeči druhů stavitelů, mladých i starých, jejich výtky, jejich obavy, jejich určitá tvrzení, že toto klenutí není možná dodělati. I jejich úsměšky se mu vracely na mysl, a když uvažoval, co by bylo, kdyby klenutí nedokončil, nebo kdyby se sřítlo, co by místo pochvaly a cti měl smíchu a hany, tu se chytal za rozpálenou hlavu nebo vzdychaje přecházel svojí komorou. Jednou za takové noci vyběhl ven a chvátal vzhůru na Nové město.

Tam v šeru černalo se jeho dílo, nedostavěný kostel v trámoví ještě a v lešeních. Ruch kladiv teď nezněl, budova byla ticha, opuštěna. Jen její tvůrce ji obcházel, prohlíží je ji, zraky obraceje do výše, tam kde se počalo zvedati klenutí. Pak vplížil se do vnitř, do budoucího prostoru chrámové, kde měly zníti zbožný zpěv a modlitby.

Okny ještě nezasklenými hledělo sem hvězdnaté nebe a linula zář měsíce. V tom zásvitu rozhlédl se zasmušilý, rozháraný umělec prostorem, ale hned vzhůru upíal zrak ke klenutí, jež se šerilo a černalo v trámoví.

Ale stavitel je viděl a té chvíli již hotové, směle přepiaté, jeho žebra, tvořící velkou osmipaprskovou hvězdu a v ní dvě menší, viděl klenbu ozdobenou barvou, zlatem, viděl chrám již v plné slunečné záři, stkvící se ozdobou. A vcházel král a dvořané, lid, a všichni hleděli do stropu, k ohromnému klenutí, divili se, žasli.

Když se vytrhl ze svého snění a připadlo mu, že to vše nemá býti, že nebude, že klenutí spadne, vzkypěl v jeho duši vzdor.

Odcházejce zařekl se, že stavbu přece vyvede, že klenutí dokoná, dokonati musí, a když ne sám, třeba i s pomocí samého ďábla. Tak se i stalo. Vyzval je, a když mu svou duši zapsal, slíbil mu ďábel, že Karlovský kostel dostaví. A dostavěl ho. Co stavitelé den co den čekali, že klenutí sletí, nestalo se. Svorník byl zasazen, všecka ohromná, nevídaná klenba zůstala. Zbývalo ještě odkliditi lešení, jež ji podpíralo, aby bylo zjevno slavné dílo.

Ale nikdo ani ze zedníků ani z dělníků nechtěl lešení strhnouti. Každý se bál, že klenba spadne, jak se jen lešení pohne. Marně vybízel mladý stavitel své lidi, marně jim odměnu slíboval. Pak chtěl sám to vykonati, ale starší a druhové mu nedali a nepustili ho k lešení.

„Tedy je zapálím!“ rozhodl se, jak mu sám ďábel našeptal.

Husté davy lidu stály kolem nové stavby a čekaly dychtivě, co bude, a rokovaly o tom, že klení na jisto sletí, až je mladý mistr podpálí. Již ho shlédli, an všechen rozčilen vyšel z kostela. Jen vykročil a jako by zahřmělo; ohromný rachot, jako by kostel se bořil, zatřásl povětřím. Lidé vykřikli zděšením a ve zmatku počali se obracet, utíkat, a křičeli, že klení spadlo.

Nikdo té chvíle nevzpomněl na stavitele. Ten ohlušující ranou ohromen stál jak bez sebe, ssinalý, hledě zoufale na kostel, jehož okny vyvalily se kotouče prachu.

„Dábel tě podvedl!“ mihlo se mu hlavou. „Trest Boží!“ a již nečekaje, nechťje zničeného svého díla viděti, dal se na útěk a pádil odtud jako štvaný.

Kotouče prachu se rozešly, rozplynuly, a když se pak po chvíli lidé zase ku kostelu odvážili i do něho, ta vykřikli zas, ale úžasem. Prkna a trámy, vše leželo v pusté směsi na zemi, ale nad nimi, nad chrámovou prostorou přepínalo se podivuhodné, nevidané klení. Spatřili je v plném, odpoledním světle celé a neostřené, plné uměle vedených žeber, a žasli a radovi se všichni.

Teď vzpomněli na mladého stavitele. Volali ho, shá něli se po něm, hledali ho, až ho našli v jeho bytě mrtvého. Sám si v zoufalosti života ukrátil.

Co za oné noci, za které v pochybnostech se do kostela rozběhl, v duchu viděl, o čem sníval, splnilo se. Chrám byl dokončen, vyzdoben, a každý král, i dvořané a každý, kdo po prvé vešel, obrátil především zraky své k mocnému klení, tak směle nad posvátnou prostorou rozpiatému, a každý si vzpomněl na nešťastného mladého stavitele, jenž dílo své zaplatil životem.

Na Hradčanech, na hradě českých králů, rostla tou dobou velikolepá stavba Karlova, nový chrám sv. Víta, za řekou pak na širém návrší přibývalo vůčihledě Nového města. A mezi ty dva slavné pomníky své zbožnosti, své lásky k umění a k nejmilejšímu svému městu počal Karel budovati třetí veliké dílo, kamenný most.

Ten věky přetrval, sláva i ponížení našeho národa po něm chodily. Mnoho se v Čechách od jeho založení změnilo a měnilo, spory a boje dělily a rozešťvaly lid jedné krve, jednoho jazyka. Jen

on zůstal milý všem po všechny věky, za všech bouří a v dobách ponížení a mdloby vydržel on, tvrdý a silný, pamětník lepších časů a slávy, z níž pocházel, a jež byla potěchou, posilou slabých. Ze všech mostů je Karlův nejpevnější, tak vypravují, protože při jeho stavbě měli vápno vejci rozdělané. I bylo jich potřeba nepočítaných kop na šestnácte jeho mohutných oblouků, na tolik pilířů, na tolik ohromného zdiva.

V Praze tolik vajec ani nesehnali, okolí jich tolik nemělo, co jich bylo třeba. Proto nařídil Karel IV. všem městům v českém království, aby každé poslalo určitý počet kop vajec na stavbu Pražského mostu. Posílali je, vůz za vozem přijížděl, se všech stran skládali vejce a rozbíjeli do vápna.

Také z Velvar jich poslali na celý vůz, ochotně, rádi, a mysli, jak se zachovají. Když zedníci první, druhé, třetí vejce z Velvarského vozu roztloukli, nechtěli očím věřit. Ale když čtvrté, páté, pak celou kopu rozbili, dali se do smíchu. Smáli se zedníci, stavitel, všichni při stavbě, smála se celá Praha, a všude si vesele vypravovali, že Velvarští přivezli na stavbu celý vůz vajec na tvrdo uvařených.

Když kamenný most byl dostavěn, neměl žádných soch. Jen dřevěný kříž byl vztyčen ve výstupku, kde nyní stojí kovový a zlacený. V těch místech prý bývaly za starodávna i popravy konány, a člověk hrdla odsouzený vykonával u toho kříže poslední svou modlitbu.

Na zdi, která spojuje mosteckou věž s klášteřem Křížovníků, viděti na straně k řece vytesanou, bradatou hlavu. Toť Bradáč. Je to prý podoba prvního stavitele, jenž na věčnou paměť dal kamennou svou podobiznu zazditi do mostního pilíře.

Jda kamenným mostem ke hradu našich králů viz na levo na Petříně dlouhou, zubatou zed. Bělá se bujnou želem stromů po hřbetě vrchu a níží se s jeho prudkým svahe dolů k bývalé Újezdské bráně. Ta zed', toť dílo „rodiny“ Karla IV.

Velká drahota uhodila, chudý lid hlady zmíral, neboť nebylo práce, nebylo výdělků. Za těch zlých časů shromáždilo se v Praze na dva tisíce chudých a ti, když se ubíral král Karel z kostela, předstoupili před něj a s pláčem prosili, aby je živností opatřil, že by rádi dělali třeba beze mzdy, jen ke stravě, a že budou maličko jisti, jen aby hladem nezemřeli. Král dojat jejich bídou poručil, aby se

nazejtří na tom místě a v tu hodinu zase sešli. Když se tak stalo, dal je svými lidmi zavěsti na vrch Petřín, a sám na koni za nimi příjev, rozkázal, ti aby kámen lámali, ti základy kopali, jiní aby zed stavěli od Vltavy přes Petřín až ke Strahovskému klášteru.

Dělníci peněz nedostávali, ale chleba a jiného jídla do sytosti, též obuv a oděvy. Když o tom jiní uslyšeli, kteří hladověli, houfem běželi k tomu dílu a pilně pracovali. Král Karel často k nim na Petřín dojížděl, často sám je poděloval, říkáje, že ten pracovní lid jest jeho rodina. Tisíce lidí mu žehvalo, a vstávajíc, lehajíc za něj se modlilo.

Z toho kamení, jež svázeli, tesali, z něhož stavěli, rostl jim chléb. Proto říkali té zdi „chlebová“, také „hladová“, protože zaháněla hlad a nouzi. A zubatá je, poněvadž ji král Karel IV. dal proto stavětí, aby zuby hladového lidu měly co kousati. –

* * *

Tenkrátě žil v Praze bohatý měšťan jménem Jan Rotlev. Ten si zakoupil v Jilovém opuštěný důl, jsa přesvědčen, že tam je zlata ještě dost a že se ho najisto dokopá. Najal mnoho havířů a kopal, doloval neúnavně, vytrvale, nelekaje se žádného nákladu. A bylo ho mnoho třeba. Než zlata se nemohl dokopati.

Šterkem a jalovým kamením vedla štola, nikde se nemihlo ani zrněčka zlata, nikde nezasvitla žíla ryzího kovu. Sta a sta kop tu již Rotlev pochoval. Peníze mu došly, a již počal dělati dluhy, jen aby práce nestála. Známí a přátelé ho varovali, sráželi ho, ať raději všeho nechá, zlata že nenajde, za to že tam pochová, co ještě má. Než Rotlev byl přesvědčen, že na zlato jistě uhodí. V té umíněnosti nedbal rad a prodával svůj majetek, kus po kuse, aby měl do Jilovského dolu. Tak přišel o všechno, a neměl, čím by horníkům platil. Byl nešťasten, zoufalý. Ne proto, že pohřbil své jmění, ale že nemohl dále kopati. Tvrdil, opakoval, teď že by co nevidět již přišli na zlato, jen kdyby ještě kratinkou dobu mohl dolovati.

Odbývali jej úsměšky, a nikdo mu nevěřil. Jen jeho žena nepochybovala o tom, co tvrdil. A líto jí bylo manžela. Než pomoci mu nemohla. Co měla, šperky a skvosty, vše mu již před tím dala. Jen drahý, zlatem tkaný šlojř si zachovala ze všeho bohatství a to pro památku mladých let. Bylť jí ten závoj zvláště milý, neboť jí ho daroval její muž, když byla nevěstou. Než i s tím závojem se

rozloučila. Rotlev ho vzal a chvátal s ním ke kupci; ještě více pak pospíchal se strženými penězi do Jílového, práci obnovit.

A jen se dali do díla, hned prvního dne, uhodili na bohatou žilu ryzího zlata. Byla tak mocná a vydatná, že si za krátkou dobu nahradil všechn svůj náklad, co do dolu dal, a pak těžil a těžil, až vytěžil ohromné bohatství zlata.

Ten důl, jenž mu přinesl štěstí, nazval z vděčnosti „Šlojír“. V Praze pak si vystavěl na Starém Městě proti sv. Havlu nákladný dům, jeden z největších a nejkrásnějších po celé Praze. Tři brány vedly do jeho nádvoří, podsíně měl v přízemí, na hoře vížky i krásně tesané arkýře. Rotlev v něm bydlil v jizbách a komorách bohatě upravených, až je pak všecky i prostorné síně postoupil Karlovu učení. Ze zlatého dolu vzešel ten nádherný dům, sám pak se stal dolem, z něhož těžili zlato učenosti a vzdělání mnohá pokolení rodu domácího i cizího.

* * *

Na podzim roku 1378. bylo ticho a smutno na Karlštejně, slavném hradě. Svodité mosty se nespouštěly, král a jeho dvořané nepřijížděli, jak v ten čas bývalo, na hlučné hony. Komnaty královny zavřeny a to časných soumraků nezplála okna jeho paláce zatdělou září. Ticho bylo na hradě, a jen podzimní, studený vítr roznášel hlasy bedlivých strážců ze čtyř hlásek kol veliké věže, z páté před hradní studní a ze šesté pod palácem královým.

„Dále, od hradu dále!“ ozývalo se z nich každé hodiny noční a znělo táhle a smutně nevlídnou, sychravou nocí. A když se rozednilo, když v slunečné záři zastkvělo se kolem po lesích rudé a zlaté listí, nebylo veseleji.

Hlas loveckých rohů nezalehl do jejich ticha, smečky psů nezaštěkaly a hlahol lovců nezahlučel ni úvalem, ni živě zbarvenou strání. Starý dub v lese, kudy se chodí z Karlštejna k sv. Janu pod skalou, stál opuštěn, Nepřicházelt dobrý král Karel IV., aby pod jeho rozložitou korunou na vyvstalých, omšných kořenech jako na sedátku si pohověl, jak činíval každého roku.

Venkované šli kolem a smutně se ohlíželi po dubu, po „králově lavičce“, kdež ho vídali, an sobě odpočívá. Byla prázdná, a „královu studánku“ opodál, u níž se Karel vždycky zastavil a z níž se napil,

zaválo žluté a zardělé listí javorů, buků a habrů.

Smutek šel hvozdem i po Karlštejně.

Král stonal, na Pražském hradě ležel soužen horečkou, a již mluvili, že více nevstane. On sám to věděl a očekával smrt. U lože meškali arcibiskup, synové královi, všechna rodina. Král napomínal svého dědice v českém království, Václava, ať vládne moudře a spravedlivě, a žehnal mu usláblou rukou.

V tom zazvučel zvon na věži svatovítské, ráz, dva, po třetí, a hned po těch hučivých ranách ozval se umíráček a zněl žalostivě.

Všichni kolem lože se lekli, jen královou tváří rozlil se svít svatého klidu, a tichým, mírným hlasem promluvil: „Slyšíte! Pán mne volá. Bůh budiž s vámi na věky!“ V ten okamžik chvátal svatovítský zvoník žasna ku věži. Byla zavřena, klíče měl u sebe, a umíráček zvonil! Chvatně otevřel, hnal se po schodech vzhůru. Tam ustrnul, jako přimražen stál a hleděl.

Umíráček zvonil sám, a té chvíle také všechny ostatní, hrubé zvony. Houपालy se samy od sebe a zvonily, hlaholily. Tak bylo na věži svatovítské, tak bylo na všech věžích. Příval zvonových hlasů zaléval všechnu zarmoucenou Prahu, a za toho trudně velebného hlaholu nesla se duše dobrého, slavného krále, otce vlasti, do věčné slávy, „kde nebeské je dvorstvo krásné“.

II.

Žito kouzelník.

Za prvních let panování Karlova syna bylo všechno království spokojeno, a dlouho o tom šla pověst, že za dnů krále Václava mohl každý se zlatem na hlavě jíti nebo jeti za každé doby, ve dne i v noci, i nikdo že ho nezastavil.

Král dbal velmi spravedlnosti, aby se dála od bohatých chudým, a sám k tomu přihlédal. Nejednou se přestrojil za dělníka, za chudého řemeslníka nebo za studenta, a šel mezi pekařky chleba kupovat. Byl-li chléb hodný, spravedlivé váhy, zaplatil jej a odešel. Shledal-li však, že je špatný a malé váhy, dal se poznati a pobrav v krámě všechen chléb, kázal ho dáti chudým neb rozdati do škol potřebným žákům. Pekaře pak ztrestal pokutou na statku nebo ho dal v koši zmáchati ve Vltavě.

Tak činil řezníkům a jiným řemeslníkům. Jednou také šel přestrojen za dělníka kopat na vinici, aby i tam shlédl, jak se lidem děje. I kopal na vinici celý den a když seznal, jaká to krušná a perná práce, nařídil, aby měli dělníci v poledne delší odpočinek a na večer aby mohli dříve z díla.

Také v noci se rád Prahou potuloval, přestrojen, po krčmách, zkoušeje, mají-li spravedlivou míru. Ale také aby slyšel, co se děje, co lid mluví, jak smýšlí. „U modré štiky“ na Starém Městě býval nejčastěji a tam i jinde stropil i nejednu švandu se svými kumpány veselými.

I kejkle měl rád a všeliké podivné kousky. Ty mu nejvíce strožil jeho kouzelník Zito, chlapík dovedný, čarovný, jenž uměl přimraziti koho chtěl, a zvláště svou podobu měniti, často i tvář. Ke králi šel třeba v soukenném šatě, hrubě sešlém, v úzkých nohavicích s podešvy. Když stanul před králem, byl pojednou v hedvábné sukni, v pestrých nohavicích, a mosazné zobáky na střevících se mu jen blyštěly jako nějakému kasalickému švihákovi. Tak před králem stanul a když odcházel, změnil se přede všemi, aniž se převlékl, a měl hned na sobě řásný, poutnický plášť –

A při tabulích králových jaké čertoviny někdy spískal! Nejhorší královi šaškovi. Ten jednou při obědech sahal po rybách v šalši. Ale jen rybu vzal, a již mu vypadla. Šašek vykřikl a vyjeveně hleděl na ruku, jež mu na ráz tuhla a tuhla, v roh se měnila, až z ní bylo kopyto, koňské kopyto! A ze druhé také.

Ztrnulý šašek šklebil se a prohlížel si zoufale svá kopyta tak, že král i páni se dali nahlas do smíchu a smáli se, až jim slze po lících kanuly.

Když král posléze poručil, aby šašek těch kopyt byl sproštěn, dělal Zito nad nimi různé kruhy a kříže a mumlal divná slova. Kopyta mizela, ale– nastojte– volské paznehty se z nich staly, a nezmezely, až když Žito hnut šaškovým pláčem a skřekem je odčaroval.

Jednou si chtěl král Václav z hradu vyjeti. Na nádvoří stál již malovaný jeho vůz s polštáři pod stříškou na čtyřech sloupích. Čtyři krásní bělouši v lesklém řemení byli do toho vozu zapraženi. Kolem již čekala na koních vystrojená králova družina i šašek na strakaté kobyle. Jen Žito scházel, ač měl nařízeno, aby byl také v průvodu.

Král již přicházel a Žita nikde. Král vsedaje ptal se po něm a když uslyšel, že ho tu není, velmi se zachmuřil.

V tom ozvalo se z vedlejšího nádvoří kokrhání, hrozné kokrhání, jako by kolik kohoutů zpívalo o závod. A již z toho nádvoří zahrčel průjezdem vůz, vozík, dvoukolý vozíček s troj spřežením černých kohoutů. První pár nejmenší, druhý větší, třetí největší. Černé peří se kovově zeleně lesklo, rudé hřebený hořely... Každý kohout měl u zobáku řemínek, a všechny řemínky se sbíhaly v Žitově ruce. Kejklíř stál na voze a řídil podivná spřežení.

Král se smál a pravil, že má Žito o spřežení více nežli on, ať jede za ním. A jel král s bělouši, Žito za s černými kohouty, a kudy hrčel ten neobyčejný povoz, všude byl shon lidí. Tak po té častěji jezdil, a lidé se pokaždé sbíhali, když slyšeli, že Žito jede, nebo již před hradem na něho čekali. Až pak zase něco jiného vyvedl, o čem šla řeč po celé Praze i dalekém okolí.

Žito si udělal třicet víchů ze slámy a z těch třiceti víchů vyčaroval třicet prasat znamenitě tlustých, jako dobře krmených. Stádo to pak vyhnal sám na pastvu u řeky, kde se pásli vepři bohatého, ale lakotného pekaře Míchala. Ten si prohlížel se zalíbením Žitův dobytek, a když uslyšel, že je lacino na prodej, shodl se s kejklířem, koupil vepře a hned peníze vyplatil. Když si uhodili, napomenul ho Žito: „Jen to ti pravím, dobrá prasátka, vidíš sám, a vykrmená, ale vody nesnesou. To si pamatuj!“

Než pekař nepamatoval, nedbal, a vyhnal koupené vepře do brodu. Jak vběhli do řeky, hned se potopili, a místo nich vyplavalo na povrch třicet slaměných víchů. Pekař čekal na vepře, až vyplavou; ale nevyplavali, a víchy z ničemné slámy nesly se dál a dále. Lakotný pekař běhal po břehu, křičel a lál, hned na vepře volal, hned na víchy ukazoval, že uplavou, aby je chytili, že uplavou. A uplavaly. Pekař rozzuřen, že přišel o tolik peněz, o tolik vepřů, rozběhl se na Žita. V králově dvoře ho nezastal. Hledal ho, vyptával se po něm, až ho v krčmě našel. Tam seděl králův kouzelník v klenuté jizbě ve výklenku tlusté zdi u okna; nohy měl před se nataženy, záda o pažení opřená. Číše stála před ním dopitá a on dřímá.

Pekař zlostí sezelenal, jak jej shlédł. Hned ve dveřích začal mu lát a spílaje hnal se k němu. Žito však klidně spal, jako by křiku nebylo,

jako by jen moucha zabzučela. Pekař už lýtý, chytl ho za nohu, třásl jím, pak, když oči neotvíral, škulbl jeho nohou. V tom zbledl jako stěna.

Noha padla bez vlády, z kloubů vytržena, a Žito jako uštknut vytrhl se ze spaní a křičel, a chytl pekaře, na smrt uděšeného, za hrdlo. A na soud s ním. Co zbylo? Uraz byl zjevný, krčmář a hosté svědčili, že to pekař spáchal. Co dělati? Nic jiného, nežli pěkně pokorně poprositi za odpuštění a zaplatit nad to značnou náhradu.

Žito se tím usmířil a peníze shrábl do váčku. Pak se dotekl vytržené nohy, spravil ji na ráz, tak že bez berle, čiperně, pevným pružným krokem vycházel jako vítěz ze soudní síně. A lakomý pekař měl nad to ještě hojně smíchu. Všude si o něm posměšky povídali, jak pořídil. Až pořekadlo z toho bylo: „Vyděláš jako Míchal na prasatech.“

* * *

Nedlouho po té měl Žito několik mrzutých dní. Ke králi Václavovi přijel návštěvou bavorský vévoda. S ním přijelo několik kejklířů německých na vozích, plných divných přístrojů. Sám vévoda je vypravil, aby králi způsobil kratochvíli.

Ti kejklíři byli povedené kopy, lidé světem protřelí a svého umění znamenitě znalí. Král se jim divil, než na svého Žita také dal. I musil Žito vévodovi ukázati, co umí. Cokoli však udělal, udělali Němci po něm. Nebylo nic, čeho by nedokázali, a nemohl jich přemistrovati. To Žito mrzelo a proto jim něco vyvedl, s čím si opravdu rady nevěděli.

Bylo zrovna za oběda, po kterém ti Švábové měli veřejně na lesem, na hradním nádvoří před králem a jeho hostem, u přítomnosti dvora a Pražanů prováděti své nejumělejší kousky. Za toho oběda tedy v královské síni, kde seděli král s vévodou a předními dvořany sami na povýšeném místě, níže pak u zvláštního stolu šaškové, Žito a dva z kejklířů vévodových, strhl se pod okny křik a německé volání. Tu ti dva Němci, jak seděli u okna, vstali a ven se nahýbali, podívat se, co je, co se dole děje. A již byli v pasti.

Nic nebylo, jen jalový pokřik. Němci chtěli zas usednout, ale nemohli. Nemohliť hlavou zpátky do síně. Okna jim nestačila a to proto, že jim v ten okamžik, co se ven vychýlili, narostly parohy,

veliké, rozložitě parohy. I vrtěli se, trhali sebou, hlavami škubali, divně se kroutili, parohy narážely až cvakaly.

A za nimi smích, hlučný obecný smích. Král Václav byl obzvláště potěšen. Smál se kejkliřům a byl rád, že se Žitovi tak vydařilo.

Ale pak, odpoledne, když ti Švábové na rozkaz králův zbaveni parohů, vyváděli zrovna divy veřejně na lesem na nádvoří hradském před králem a tisíci lidí! Všichni žasli, jaké kousky zázračné, čertovské uměli. A Žito nikde. Ani se neukázal. Tak si v zástu pech povídali; a jinde zas, že tu byl, ale že se ztratil, poněvadž se stydí, poněvadž viděl, že by takových věcí nedovedl. Utekl, schoval se, aby neslyšel té hromové pochvaly kolem, nebo aby ho král snad nevyzval v zápas s těmi Němci.

A pojednou se Žito ozval. Jak na okamžik zástupy utichly, pronikl od brány jeho hlas. Znali ho, a hned nastalo v lidu pohnutí. Všude ustupovali, všude osmahlého, černovlasého Žita v červené sukničce propouštěli, až se dostal na lešení toho bavorského divadla, on a dva sluhové s ním. Jak stanul uprostřed, vyhrnul si rukávy a začal si pak roztahovati ústa a tahal je, šířil, až byla nesmírně veliká. Bavorští kejkliři tušili, co bude. Již počali ustupovati, již se krčili.

Ale v tom Žitovi sluhové toho nejznamenitějšího z nich chytli a podali ho svému pánu. A ten, prve než se kdo nadál, Němce nevelkého a drobného si urovnal, ruce k bokům mu přitiskl a zkroutiv a svinuv ho, jak potřeboval, otevřel obrovská ústa jako pec a jal se tam Němečka cpáti a soukati, třebaže nožkama mrskal, až ho tam vecpal a sesoukal až na škorně. Ty Žito vyplil.

Kolem vše tleskalo, jávalo, div že se netřásla po hradě okna. V tom přitáhli Žitovi sluhové kád plnou vody, kterou měli bavorští kejkliři na podiu. Žito jako by tím těžkým soustem zmožen, postavil se nad džber a vyvrhl Švába, jenž ho patrně tlačil. Bavor žbluňkl do vody, až vysoko vystříklá, hrabal se v ní, pak všechnen umáčen jako myš, lezl a drápal se z kádě ven.

Lidé kol křičeli, tleskali, jávali, všichni se smáli, chechtali, až se prohýbali, za břicha popadali. Od smíchu rudí, slzíci ukazovali si na Bavora, z něhož voda jen crčela, jak na konci pod plachtu vklouzl a se schoval.

Bavori dále již nic nedělali.

Nikdo si jich nevsímal. Každý jen na Žita hleděl. Musil před krále

a král ho přede všemi pochválil. Jak po té mocný kouzelník s lešení sestupoval, vítali ho zástupové nekonečným jásáním, až se po všem králově hradě rozléhalo.

* * *

To byl nejslavnější Žitův kus. Ale pak, na konec života, přece prohrál a podlehl. To samému satanaši, jemuž se byl zapsal, a jenž si jej odnesl s tělem i s duší.

III.

O králi Václavovi IV.

Po letech pokojné vlády počaly řád a právo v Čechách velmi trpěti, když se král Václav nepohodl s pány zemskými. Nedbal na ně a neužíval jejich rady, důvěruje více milostníkům svým stavu zemanského i městského. Proto žalovali páni na krále, že běře zemské úřady, jež zastávali, v lehkost a jejich hlas že nic neváží.

Když pak se jim nestalo po vůli, spikli se proti němu s Uherským králem, jeho bratrem: tak po dlouhých, klidných a požehnaných časích strhly se bouřky a války. Došlo tak daleko, že páni přepadli svého krále, když jel z hradu Žebráka do Prahy, a že jej jatého zavezli na staroměstskou radnici. Tu jej chovali ve vězení, jež slulo Špinka.

V tom vězení byl držán přes patnácte neděl a proto pak byl již velmi teskliv.

Za parného léta, při čase sv. Bartoloměje, poslal svého strážce k Pražanům, žádaje, aby mu dovolili do lázně, kteráž by byla nejbliže od radnice. Páni konšelé dlouho se radili, až pak přece králi po vůli učinili. Tak se dostal král Václav opět u volnost, třeba jen na krátko, a ne jako král, nýbrž jako Pražský měšténin. Směť jen v měšťanském rouše vyjítí, nad to pak ho střežili čtyři sluhové.

Jimi provázen vkročil do lázně, která byla nejbližší, zrovna u kamenného mostu. Aby nikterak odtud nemohl ujítí, zůstal jeden ze sluhů u síně, v domovních dveřích, druhý při šatech králových; dva pak šli s králem do lázně a koupali se s ním, Po chvíli, když se král vykoupal, požádal svých strážců, aby se směl na čerstvém povětří ochladit. Byloť parno, až dusno.

Sluhové mu povolili, neboť neměl svého oděvu a prchnouti nemohl. Tak vyšel král, zahalen plachtou z lázeňské komory na pavláčku u samé řeky. Ta leskla se a šuměla. Za řekou zelenaly se břehy křovím a stromy, zelenal se Petrín, za ním dále na vrchu trpytily se zlatené střechy na věžích královského hradu. Všude volno, milo pod jasným nebem, všechno tak krásné v záplavě Božího slunce.

I zatoužil tu král po svobodě víc nežli ve vězení. Opodál u břehu pod starou vrbou odpočíval člun, tiše, nehnuté a veslo leželo na něm. V tom vešla na pavláčku žena, kteráž v lázních posluhovala. Jen ji král zočil, již jí kynul a rychle se jí zeptal, umí-li veslovati. Když přisvědčila, řekl jí:

„Převez mne na druhou stranu, odměním se ti hojně, nebudeš litovati. Ale honem, nežli ti tu v komoře vyjdou z myšle.“

Sběhl po schůdkách s pavlače, lazebnice za ním; král do loďky, ona za ním, a již loďku rychle odvázávši, odrazila od břehu, a veslovala na přič k druhému břehu. Veslovala prudce, vší silou a dovedně; nežli strážcové vyšli z komoty, přirazil člun ve tmavém stínu pod košatými stromy ke druhému břehu. Jen na břeh vyskočili, a již dále utíkali ve stínu těch stromů a křovinami, podél houští na břehu, pořád vzhůru proti Vodě, až se dostali poblíže vesnice Chuchle.

Tu našli u břehu prázdný člun, do něhož ihned usedli, a Zuzana, tak slula ta lazebnice, veslovala zase na druhý břeh. A šťastně se tam dostali. Král byl zachráněn. Vešlití do lesů a les a šero je chránily; sami pak nebloudili, ač nastal již večer, neboť král Václav znal předobře všecku tu krajinu, kde často honíval. Nežli dvě hodiny minuly, stanuli na kraji Kunratického lesa u potoka pod návrším, na kterém strměl králův nový hrad. Svítili tam a záře světél padala do tmy. Na tom hradě měl král posádku věrně oddanou. Purkrabí nechtěl strážní ani uvěřiti, když hlásila, že před branou stojí Jeho Milost, sám král. Když se purkrabí přesvědčil, přijal svého pána poctivě, hned mu dal přinésti královský oblek, a připraviti znamenitou večeři. Král pozval k té večeři také Zuzanu lazebnici, a když povečeřeli, kázal jí přinésti sto zlatých českých, kteréž jí dal před purkrabím a řekl: „Tu je, co jsem od přívozu slíbil. Za ostatní pomoc se ti ještě odměním.“

I radoval se purkrabí a všichni a nemálo, že král jejich je opět na svobodě. –

Král Václav po té na Zuzanu nezapomněl. Když se pět ujal vlády a s pány učinil narovnáni, dal starou lázeň u mostu zbořiti, a jinou, velikou, nákladnou vystavěti. Jakmile ten dům vystavěli, a na lázeňský zařídili, povolal král Zuzanu a daroval jí tu lázeň i dvacet kop ročního platu, řka, že to vše jí dává za prokázanou věrnost, že ho z vězení vysvobodila.

Nad to dal všem lazebníkům a jejich řemeslu listinu velmi milostivou, neboť je tím listem učinil rovné všem jiným řemeslníkům. Při tom jim dovolil, aby užívali za znamení v zlatém poli modré točenice uzlem svázané, prostřed níž stojí zelený papoušek.

Od těch časů až po dnešní den se ta lázeň u kamenného mostu „královou“ jmenuje. Na statečnou pak Zuzanu připomíná obraz na klenutí mostecké staroměstské věže, jenž spodobuje lazebnici v bílém podkrytí držící v levé ruce zavěšenou džbernici, v pravé pak ruce zelený věník. –

* * *

Mysl krále Václava, jindy tak jasná a veselá, zachmuřovala se víc a více. Dožil se mnohého klamání a nevděku. Nedůvěřoval lidem, zvláště od té chvíle, co jeho protivníci chtěli jej otrávit. Již jedu nevěda požil, ale v čas pomohl si protijedem.

Zůstal na živu, hrozná však palčivost zůstala mu v útrokách po tom jedu. Aby se jí zbavil, aby ji alespoň stišil, hasil ji pitím; když pak více pil, a krev vínem rozpálená vstoupila mu do hlavy, zahořel vždy divokým, slepým hněvem a dopouštěl se i ukrutností.

Chmurno bylo v duši. Zasmušile s obavou, teskně pomýšlel na budoucnost; lekal se jí víc a více. Obával sa pánův, uherského krále, svého bratra, pánů spojení, lekal se tuhých sporů o víru, co z nich bude, jak vše to skončí, jak jeho vláda, jak i on sám.

Tak jednou nemoha pro starosti spáti, sklíčen takovými úzkostmi, dal si zavolati svého hvězdáře, učeného mistra. Zasmušilý král seděl ve své ložnici u okna, odkudž bylo viděti na volné nádvoří královského hradu, na nedostavěný chrám sv. Víta, na jeho honná lešení.

Dvorní hvězdář, učený mistr, ve tmavé sukni, přistoupil k oknu, jak mu král pokynul.

„Vidíš-li do budoucnosti,“ řekl zachmuřeně, „pověz, co mne čeká, jak se mnou bude –“

Starý mistr okamžik mlčel, pak vztáhl pravici a ukázav jí ven, tam kde nad nedokončenou kostelní stavbou černě strměla její věž k nočním nebesům, řekl:

„Té se rač chrániti, té věže tam chraň se Tvá Milost.“

„Proč?!“ zvolal král žasna.

„Jeť v hvězdách psáno a věčnou vůlí určeno, že zahyneš před touto svatovítskou věží.“

„A jak zhynu? Spadne na mne, nebo sletí s ní kámen, a zabije mne? Mluví“

Hvězdář však nevěděl. Toho se ve hvězdách nedočel. Popudlivý král tím podrážděn, vzkypěl hněvem a vzkřikl:

„A což, dám-li tu věž sbořiti, co pak?“

„O tom nic není psáno, milostivý pane.“

„Tak věz, učený mistře,“ a král se prudce zasmál. „Dám-li tu věž sbořiti, bude pryč, zmizí, a já před ní nezhygnu.“

Té chvíle ještě dal si povolati mistra stavby a neduje úžasu jeho, zármutku i proseb, poručil mu, aby sbořili Svatovítskou věž, hned, aby hned po ránu se dali do práce. Král sám pak hned na úsvitě dal si koně osedlat a ujel s několika dvořany z Hradčan na Nový hrad u Kunratic. –

Zedníci smutně se dali do uložené práce; neradi, nechutě začali bořiti krásnou věž. Díla jim po málu ubývalo, ale přece ubývalo a s ním i věže.

Zatím meškal král Václav na Kunratickém hrádku. Den po dni mijel trudně; již ani honba ho netěšila. A vážné zprávy docházely do jeho zátíší, o velikém pohnutí myslí po veškerém království, o schůzích na horách, o velkém, obecném rozčilení v Praze, že z něho strach veliké bouře.

Pak uhodilo. V neděli okolo hodiny nešporní přihrarcoval z Prahy jízdný posel na Nový hrad a oznamoval králi, že dopoledne bylo procesí všech podobojí, v jeho čele že nesl kněz Jan Želivský tělo Páně. Když procesí přišlo z kostela sv. Štěpána, kterého se násilím zmocnilo, před Novoměstskou radnicí, že žádali, aby byli

propuštění všichni, kteří poslední dobou tu byli zavřeni pro náboženské nepokoje; konšelé však že jejich žádost oslyšeli a v radnici se zavřeli. Tu že lid se na radnici obořil, konšely že smetali dolů s vysokých oken, dolů do zástupů a tam že chytali padající na sudlice, oštěpy, na meče a že všechny konšely zabili na místě. –

Král Václav sesínal, oči mu zahořely. Zlost jim zalomcovala, a třásl se na celém těle. Nemohl promluvit, hlas uvázl, ale pojednou vyrazil mu z hrdla křik jako lví řvaní a v tom již klesl mrtvicí poražen. A za nedlouho skončil.

Zemřel, jak starý hvězdář mu prorokoval, před Svatovítskou věží, to jest před jejím rozbořením. Vzal dříve za své nežli ona, zhynul před ní. Králova smrt ji zachránila. Zedníci hned ustali v bořivém díle. Ale část byla zničena, a teprve později byl svršek nově zbudován, jak na pohled je patrno.

* * *

Král Václav neměl ani po smrti pokoje. Minulo několik let, nežli klidně spočinul v kostele Svatovítském poblíže svého šťastnějšího otce. Ticho bylo v královské hrobce a ticho nad ní, v kostele a kolem. Kladiva již neklepala, nepřitloukala, nebušily rány tesařských seker na lešeních, v kamenické huti bylo prázdno, hlomozem nepronikal skřípot vozů s kacením a pískem, neozývalo se volám dělníků ani dole ani nahoře. Stavba velebného kostela, již začal Karel, v níž pokračoval syn Václav, uvázla na dobro.

Slavné sídlo Matěje z Arrasu, Petra Parlěře a jeho syna Jana, chrám sv. Víta, stál nedokončen a zůstal tak na celé věky.

Lid však věřil, že tak nezůstane, že bude dostavěn v té velikosti a krásě, jak jej chtěl mít sám Karel IV., a že stavbu tu dokoná mocný slavný panovník. Pak, až kostel sv. Víta dostaví, že vyžene Turky z Evropy na věčné časy, že dobude Cařihradu a obnoví zase křesťanskou bohoslužbu v kostele sv. Sofie.

Leopold L, římský císař a český král, dověděl se o tomto starém proroctví, a poněvadž bylo jeho touhou vypuditi Turky z Evropy, chtěl dostavěti chrám sv. Víta, aby bylo, jak pravila věštba. Již položil základ k dokončení díla Karlova, již konány různé přípravy ke stavbě, v tom se obořili Turci na Uhry, a císař, aby jejich nebezpečný útok odrazil, musil peníze na stavbu Svatovítského

chrámu uchystané dáti na vojenské potřeby. A tak zůstal kostel sv. Víta zase nedostavěn a Turek v Evropě.

IV.

Staroměstský orloj.

Ani sněm zemanů a měst nebyl položen do staroměstské radnice, ani valná obec nebyla tam svolána, aniž důležitý soud nějaký tam konán, a přece valem se hrnuli lidé k radnici, a ne chvíli, ale od božího rána, po celý den. A kdo sem přišel, tomu se nechtělo odtud; stál tu a čekal dlouhou chvíli, hodinu i více a ne volně a v pohodlí, nýbrž v hrozné tísní zástupů.

Tlačiloť se všechno k věži radnice, kdež byl ten div divoucí, nový orloj, o němž šly takové řeči. Povídalot se o něm po všech Pražských městech, ve dvoře králově, v panských domech i v sousedských jizbách, v krčmách i na ulici, všude, že ten nový staroměstský orloj jest ne jako jiný orloj, ale že je tak divný a znamenitý, že jistě je nad jiné všechny orloje na světě.

Měšťané, remeslníci, ženy staré, mladé, studenti v pláštích, všichni se před radní věží tlačili, na špičky vystupovali, hrdla natahovali, oči vyvalovali na veliký ciferník čtyři a dvacíti hodin, plný zlatých kruhů a čar, čísel a divných znamení, na kulatou tabuli pod ním s malovanými obrazy dvanácti nebeských známem, na sošky v právo v levo v tesaném lupení, a nejvíce na smrt a divného Turka, na lakomce s měšcem peněz. Kol radnice šuměla, hlučela směsice hlasů, neúnavná, ustavičná jako hučivý proud.

Než umlkala hned a tichla, jak shora, s nového orloje ozval se hlas zvonce. Jen tu tam se výkřik ozval, tu tam se ruce zvedaly ukazující na smrt, jak lermo zvoní, jak tahá za zvonec. A v tom, na úžas všech, otevřela se dvě okénka nad orlojem, a v nich se ukazovali apoštolově. Sel jeden za druhým, všech dvanácte, od západu k východu, každý se k lidu obrátil, posléze sám Kristus žehnaje zástupu. Mnozí smekali, mnozí se křížovali, jiní na smrt ukazovali, jak sanice otvírá, na Jidáše či lakomce, že sebou vrtí, a ten staroch vedle smrti že hlavou kroučí, že se mu jako ještě nechce, ať kostlivec nezvoní. Ale jak výše, nad okénky kohout zakokrhal, šlo davem nové, veselé pohnutí. Smáli se, pokřikovali. A zase šuměla,

hlučela směsice hlasů, neúnavná, ustavičná jako hučivý proud. Všude v zástupu mluvili o mistru toho orloje, jak je zvláštním darem božím a vtípem nad jiné obdařen, všude jmenovali mistra Hanuše, jenž dílo vtípně a divně udělal.

Také mistři a doktoři ve tmavých pláštích a tabardech, kteří stáli poblíže věže a orloj si prohlíželi, chválili jeho původce. Stáli tu vážně, hubení, otlí, mluvili latinsky, česky a pořád jen o kruzích a znameních orloje. Kohoutu, figurám, smrti, starci a jiným se jen usmáli, a jeden z nich vyslovil se pohrdlivě před bakaláři a studenty, když smrt lermo zvonila a kohout kokrhal, že tyto tatrmany a podobné aparáty jsou udělány jen k podivení a k divadlu obecnímu lidu.

A již jim vykládal, že ten orloj je všem učeným lidem a zvláště astronomům divný a vzácný bez těch tatrmanů, neboť že ukazuje, jak slunce svým během od západu k východu po zodiaku jde nebo postupuje, a na kterém znamení, na kolikém stupni každý den z rok do roka stojí, v kolik hodin kdy vychází, v kterou hodinu na poledni stojí, kde zapadá, jak vysoko od východu supra orizontem a kterak blízko k linii polední a jak nízko k západu, také kde po západu sub orizonte totiž v noci pod zemí je, také to jak od nás jdouc v ubývání dne na zimu se oddaluje a zase v přibývání dne na léto k nám se přibližuje.

Učený mistr náhle umkl, jak z radnice zdobeným portálem vycházeli koňšelé a rada Starého města v šubách, birytech i čepicích. Mířili k orloji. Všechno kol ustupovalo, všichni, lid i učení mistři, bakaláři studenti obraceli k nim zraky, ale nejvíce na staršího již muže v tmavém hábitě misterském. Kráčel zrovna vedle primatora, byl vážně přibledlé tváře a tmavých vlasů.

Hlasy se zástupem rozšuměly, všude bylo pohnutí, každý se tlačil, do předu strkal, hrdlo napínal, aby dobře viděl na tohoto muže. Rozlétloť se, že to mistr Hanuš, otec a mistr nového orloje.

Všichni ho uctivě pozdravovali i mistři z kolleje; on pak skromně děkoval a hned jak primátor a koňšelé stanuli před orlojem, jal se jim vykládati po jejich přání všeka znamení i kruhy.

Mluvil o hvězdách, o slunci; pak o měsíci vykládal, co o něm orloj ukazuje, kdy nastává, kdy první čtvrt, kdy plný též a kdy je poslední čtvrt, jak ho přibývá a ubývá. Také o dvanácti znameních, kdy

kterých šest nad zemí, a kterých šest pod zemí.

A dál také vysvětloval mistr Hanuš, že orloj ještě ukazuje svátky přes celý rok, že je tu napsán celý kalendář obecní s dvanácti měsíci obyčejnými a se zlatým počtem.

Všichni kolem poslouchali, i lid v zástupu stichl: mistři a doktoři hleděli učeně a příkyvovali hlavou.

Když pak mistr Hanuš skončil, rozlehla se kolem hlučná chvála. On však jako by nebyla jemu, vybízela pány starší, aby šli s ním do věže, podívat se na stroje, váhy a kola, že budou hodiny hned tepati, aby to tedy viděli, zvláště kola, jak nezmýlí učiniti, což jim uloženo.

I šli, a jak ve věži jen pohlédli na všečen umělý stroj, na kola a kolečka, páky a váhy, divili se všichni, jak vše to mohla vymyslet lidská hlava, jak vše to srovnati a v paměti zachovati, každému kolu a kolečku, každému jeho ozubci úkol uložiti.

Žasli pak čím dále tím více, jak mistr Hanuš ukazoval a vysvětloval čtyři strany či části orloje, z nichž každá měla svou váhu, svůj zvláštní stroj a svá kola, jimiž zvláštní své dílo vykonává. Všichni obdivovali se nejvíce straně čtvrté, nejsložitější, nejunělejší, a hlavnímu jejimu, kalendářovému kolu, které ve svém kraji mělo tři sta šedesát pět vroubků neb zubů a jež, jak mistr vyložil, do roka jednou se otočí, každého dne o jeden vroubek či zub.

A všečen složitý stroj šel dobře a právě, jakoby rozum a duši měl. Vtip mistrův v něm byl a řídil vše, a jen mistr Hanuš rozuměl celému stroji, žádný jiný. Jeden z konšelů, Jan, hodinář, upřímně, přede všemi se tu vyznal a nezapřel, že tomu všemu nerozumí, že toto vše se stalo jistě zvláštním vnuknutím božím; on že je starý mistr hodinářský, ale tohoto stroje na správu a řízení že by nechtěl, ani na opatrování, že by se z toho jistě zbláznil.

Jeden pak z mistrů Karlovy kolleje na tuto řeč doložil, že byl ve Vlaších i ve Francouzích, že tam viděl velké a znamenité orloje, ale takového že nikde.

„A nevím a nedržím,“ dodal, „že by mohli nad tento mistrnější a divnější orlojové kde v kterých krajinách světa býti nalezeni. Leč by tu mistr Hanuš ještě jinde takový orloj zhotovil.“

Primator se zarazil, bezděky na starší pohlédli, ti na něj, všichni v týž okamžik. Lekliť se, že by se něco takového mohlo státi. A již se na mistra Hanuše obrátili. Ten usmívaje se mýnil, že je rád, že toto

složité dílo mohl dokonati, z toho že Pánu Bohu děkuje.

Primator nevracel se od stroje tak spokojen jako k němu stoupal. Starostná myšlenka ulehla mu na mysl, jemu i některým starším: že by mistr Hanuš ještě jinam takový orloj zhotovil, že by také jiná města mohla mít takové dílo všeho podivení hodné. –

Pověst o Pražském orloji rozlétna se po všech zemích české koruny a dál za její hranice, do cizích krajin. Každý, kdo do Prahy přijel, spěchal podívat se na orloj, a každý pak nesl jeho chválu dále do svých končin.

Již přišli také poslové z různých měst, domácích i z cizozemská, požádat mistra Hanuše, aby jim zhotovil podobné hodiny. Tu již strach padl na primatora a staroměstské konšely. Žádnému na světě nechtěli dopřátí té chlouby, jen Praha samo jediná měla mít slavné to dílo, její orloj měl zůstatí jediným na světě.

I sešli se v tajné schůzi, radili se, uvažovali to, ono, až uznali všichni, že by mistr Hanuš přece snad se dal cizími zlákatí, jejich sliby a zlatem, a že snad už o novém orloji pracuje, třeba snad ještě o lepším, znamenitějším, protože je pořád ve své dílně a něco tam robí a zkouší. Aby měli jistotu, odhodlali se k hroznému činu.

Mistr Hanuš seděl ve své dílně u velkého stolu a rýsoval na rozloženém velkém archu nějaký složitý stroj. Dvě svíce hořely na stole; okenice byly zavřeny, v krbu planul oheň. Byla noc, na ulicích tma a pusto. Po domě klid a ticho, nic se nehnulo.

Mistr byl do své práce tak zabrán, tak se nad ní zamyslí, že nezaslechl, jak pojednou venku zavrzly schody, že někdo po nich stoupá. Neobrátil se, až když se dvěře jeho jizby rázem otevřely, když do ní vkročili tři muži v pláštích a kuklách hluboko do čela a do tváří stažených. Mistr se zarazil, chtěl se zeptatí, co chtějí, ale již dva z nich na něj skočili, třetí shasil svíce a již ho vlekli, ústa mu; ucpavše, k planoucímu krbu.

V domě spali a nezaslechlí prudkých kročejů nahoře, v jizbě mistra Hanuše, jakož nikdo z domu také nevěděl, že tři zakuklenci pakličem si dvířka do dvorku otevřeli, tudy že do domu a tudy za drahnou chvílí zase z domu se dostali. Kmitli se jako stíny a zmizeli, zapadli v nočních tmách.

Teprve ráno shledali jejich stopu a jejich hrozné dílo. Nalezli mistra Hanuše na loži jako bez sebe. Horečka jím lomcovala a oči měl zavázané. S hrůzou vyslechli sousedé, co se mu v noci stalo, jak ho ti zakuklenci přepadli, a že ho oslepili. Oči mu sami zavázali. O tom již ani nevěděl, neboť omdlel za jejich strašného díla.

Zvěst o tom zločinu poplašila všecku Prahu. S rozhořčením mluvili o těchto zlosynech; marně však je hledali a stíhali. Jako by do země zapadli. Leckdes již o tom divně šeptali a vypravovali si, co řekl mistr Hanuš, když se trochu vzpamatoval, jen ať zločinců těch nehledají, že jich nenajdou, třeba že byli tak blízko.

Víc neřekl; tušili však, že by mohl více pověděti, ale nepověděl, a mlčky, smuten jako slepý pták v koutku klece seděl v koutě své jizby, kde tolik pracoval. Tiše stály jeho přístroje, nehnuté visely jeho pilky, pilníčky a jiné náčiní, a prach se ukládal na knihy a na závitky papírů a pergamenů jeho kreseb a plánů. Všecko mu zapadlo v černou tmu. Vyhaslé jeho zraky nic z toho již neviděly, ani slabý zákmit světla; nemohl se již ničeho v práci dotknouti. Trudil a soužil se, stýskal si a tesknil a chřádl.

I nevděk ho mučil, hrozný nevděk za jeho veliké dílo. Pořád mu zněla v duši ta slova, jež na něj zvolal jeden z těch zakuklenců za oné strašlivé noci: „Nuž, druhého orloje již neuděláš!“

To byla jeho odplata, to měl za všecko své dílo. Soužil se a víc a více na těle scházel. Již cítil, že bude všemu konec. I sebral poslední síly, vydal se ku Staroměstské radnici, provázen jedním ze svých bývalých žáků.

Před radní věží stál houf lidí čekajících, až bude orloj bít. Kolem šel slovutný mistr a lidé ho nepoznali. Tak byl sešlý. Zhubeněl, tváře zapadly, sežloutly a hlava útrapou sešedivěla. U radnice potkal několik konšelů, ale ti se mu vyhnuli. Již ho žádný z rady nevítal a neradi před tím slyšeli, když vzkázal, že přišel se podívat na orloj, že mu něco nového připadlo, jak by se dalo spraviti, aby závaží snáze šlo.

Dal se zavésti k nejsložitější, ke čtvrté části. Ale vše bylo pro něj ve tmách, spousta kol a koleček, per i pák. Jen jejich hlas slyšel, jak správně a dobře šly, jejich práce hlas. –

I stál slepý a chorý, před časem sešedivělý mistr sklíčen u svého díla a naslouchal jeho zvuku a myslel na radu a konšely, jak se mu

odměnili slepotou, aby se mohli pochlubit před světem, jak nedbali jeho muk, jeho bolestí a teď i jeho samého.

V tom zvonec se ozval. Venku na orloji kostlivec za něj zatahal, lermo zazvonil, hodinu již již prchající hlásil. Smrt volala. Stroj spustil a již apoštolové jdou.

Mistr Hanuš chvěl se na celém těle. Vztáhl pravici, držel ji okamžik nad strojem, pak do něho sáhl, jako by jasně viděl, kostnaté prsty chvíli tam pracovaly. A jak ruku vytáhl zpět, skříplo v kolách a všechen stroj jako by pomaten, pobouřen zahrčel, chrčel a hrčel, kolečka, kola jen lítala, vše drncelo, cvakalo, syčelo, pištělo, a smrt zvonila. Pak na ráz vše stichlo. Zvonec umlkl, kola, páky a péra vše stálo, apoštolově neputovali na své cestě, figury všechny stuhly, kohout nezakokrhal. –

Zděšený lid venku zmateně volal a křičel. Z radnice běželi ke stroji. Ten stál nehnuté, a na zemi ležel otec a mistr jeho, zsinálý, ve mdlobách. Jen ho pak domů donesli, a již vydechl duši.

A orloj stál a stál, a nebylo nikoho, kdo by spravil to skvělé, mistrovské dílo.

V.

O Daliborovi z Kozojed.

Léta letoucí bylo ticho a smutno na hradě sv. Václava. Okolí jeho zpusťlo za veliké bouře husitských válek, kostel sv. Víta byl vybit a komnaty královské Karlem IV. nádherně zařízené scházely víc a více. Občas jen a ne na dlouho oživily, když sem král zdola, ze Starého města ze svého dvora zavítal.

Zavítal, chvíli pobyl, ale nezustal. I mladý Ladislav Pohrobek i slavný jeho nástupce Jiří král, žehnané paměti, sídlili více dole v městě. Po Jiříkovi také první léta Vladislav II. Jagelovec. Ale za toho pak nastala veliká změna.

Po dvanácti letech svého panování změnil své sídlo. Uzdáloť se mu pojednou, že není dosti bezpečen ve svém dvoře Staroměstském, při němž dal vystavěti nákladnou, uměle a krásně vyzdobenou věž. I vrátil se do dávného sídla českých králů na Hradčany a dal tam vše, co spustlo, obnovit a znovu upravit. Beneš z Loun vystavěl velikou, podivu hodnou síň, a v tu dobu také modlitebnu pro krále

v kostele sv. Víta na právo od velkého oltáře, vyzdobenou znamenitým dílem kamenickým. Král dal také holé stěny chrámové vyzdobiti koltrami, zvláště však ve Svatováclavské kapli, a péči jeho a nákladem zastkvěly se komnaty v královském hradě zase nádherou čalounů i obrazů. V jedné z nich visely samé obrazy českých knížat a králů.

Ale nejen na výzdobě dal si král záležeti, nýbrž i na tom, aby hrad byl lépe opevněn. Tak stvrdili na jeho rozkaz hradební zdi, prohloubili příkopy, zvýšili náspy, kde toho třeba bylo, a na věži Mihulce udělali krov velmi vysoký a pokryli jej polévanými cihlami, nad nimiž se na makovici bělal a svítil postříbřený lev.

Nedlouho po tom dal král Vladislav stavěti novou, okrouhlou věž za domem nejvyššího purkrabí, blíže zadní brány. Vystavěli ji nad Jelením příkopem na ochranu hradby, ale také za obyč, za smutný obyč. Zřídili v ní trojí vězení nad sebou. Nejdolejší z nich bylo pod zemí, bez oken, bez světla, bez dveří. Vězeň chtěl do něho býti spouštěn po provaze derou či „špuntem“ v podlaze vězení prostředního.

Věž dostavěli, ale vězně do ní neměli, ani do nejhořejšího lehkého, ani do ostatních. A tak byla věž Prozatím bez jména, neboť toho se jí mělo dostatí po vězni, jenž by první její práh překročil. Dlouho však beze jména nezůstala.

Tenkrát se dalo mnoho bezpráví zřejmého selskému lidu. Páni a vladkové utahovali jej novými, neslýchanými robotami. Leckde nemohli těch nátisků již snéstí. Proto opouštěli vše, utíkali ze svých gruntů do lesů, do jiných končin a dávali se v zlodějství, loupežení a v jiná zločinstva. Jiní pak se proti svým pánům bouřili.

Tak se zdvihli sedláci proti Adamu Ploskovskému z Drahoníc v Litoměřickém kraji, poněvadž byl na ně krutý a vymýšlel si na ně nespravedlivé roboty i různé a veliké útisky. Obořili se na jeho tvrz, stekli její valy, vypáčili bránu, a když se tu jejich krutý vladyka udatně bránil, zranili jej a zajali. Aby své hrdlo zachoval, byl jim po vůli, a na čest svou a víru a zápisem je ze své moci propustil a slíbil, že nepovede proti nim žádného nářku.

V sousedství vladyky Ploskovského žil tenkrát na své tvrzi mladý zeman Dalibor z Kozojed, muž starobylého rodu, jehož předek s králem Janem u Kresčak hrdinsky bojoval a také s ním tam

zahynul. K tomu Daliborovi přihrnuli se osvobození sedláci Adama Ploskovského a radostně oznamovali, že mají Ploskovskou tvrz ve své moci, a žádali, aby se jí Dalibor ujal, oni pak že se mu rádi poddají a již poddávají jako své vrchnosti, že tak činí o své vůli a rádi, poněvadž vědí, že jim bude Dalibor pánem milostivým.

Znalit' a měli z toho zkušenost, že byl Dalibor z Kozojed ke svým poddaným vždy hodný a milosrdný, ano že se ujal nejednoho ubožáka z jiného panství a že mu svou přímluvou i jinak pomohl.

Vladyka Dalibor jich neoslyšel; přijal, co mu nabízeli, když uslyšel, že mají na vše zápis bývalého svého pána. Ale ten, jakmile vyvázl a se pozdravil, domáhal se svého zboží. Úsilně se dovolával pomoci vlády, a zemští hejtmane, majíce Daliborovo jednání za pych, Ploskovských pak sedláků za vzpouru, sebrali brannou moc Litoměřického kraje, branný lid veškeré šlechty těch končin a litoměřických měšťanů.

Veliký ten houf udeřil na zbouřené sedláky; mnoho jich pobili, schytali a krutě ztrestali a také Dalibora, jejich spolčence, zajali. Tak se dostal mladý zastance utiskovaného lidu do pout. V poutech ho zavezli do Prahy a uvrhli do prostředního vězení v nové, kulaté věži za domem purkrabským nad Jelením příkopem.

Dalibor první jako vězeň překročil její práh a tak nazvána jest po něm Daliborkou. Na hradě i po celé Praze mnoho se mluvilo o mladém zemanu i proto, že byl prvním vězněm v té nové věži i pro příčinu, pro kterou se tam dostal. Zpupní páni byli rádi á přáli mu to, lid ho však litoval.

Jemu tam bylo teskno a smutno. V klenutém žaláři tlustých zdí a malých okének bylo teď jeho panství. Doma se své tvrže hledíval do širého, krásného kraje; teď viděl sotva pruh oblohy a pod věží kousek hlubokého, zarostlého příkopu. Listí tam již měnilo barvy do zlata, do ruda, teskný podzim nastával.

Ticho ve věži a ticho kolem. Ptáci umkli, jen vítr hvízdal a zmítal křovím a stromy. Listí padalo, mlhy ulehaly na hluboký příkop, halily ho ráno i za časných soumraků, deště přes tu chvíli šuměly a šlehaly do holých křovin a korun. Krátký den byl ve vězení dlouhý, a dlouhé noci jako nekonečné. Stesk a dlouhá chvíle mořily mladého zemana.

I pořídil si housle ze skrovné zásoby peněz, jež mu nechali a z

nichž se stravoval. Jak mu žalárník housle opatřil, počal se na nich cvičiti, Nikdy neměl smyčce v ruku; nyní ho nedal téměř z ruky. Učil se sám, hrál a hrál, dlouhá chvíle se krátila, čas rychleji plynul, a hra sama byla čím dále tím lepší, umělejší, líbeznější.

Již stávali žalárník i strážní pacholci za jeho dveřmi a poslouchali. Již ne jeden z hradských pánů a ouředníků přišel poslechnout, jak se naučil Kozojedský zeman v žaláři hráti. Již se o tom v městě povídalo, již přicházeli nahoru se přesvědčit: nejprve zvědaví, pak nevěřící Tomášové. Denně jich přicházelo víc a více, až pak začasťe valný houf stál a čekal u zadní brány hradské, na obou cestách, mezi nimiž se táhla svahelem dolu vinice sv. Václava.

To bylo již na jaře, kdy vál měkký vítr polední, kdy vrchové stromů a větve pukaly a kvetly, kdy Petřín a všechny výšiny kolem se zelenaly i Jelení příkop, jenž všecken zvučel šveholem sladkého zvuku. Ale nad ptačí přehudání bylo krásnější, když se ozval z kulaté věže houslí líbezný hlas.

Všichni žasli a zatrnuli, jakmile se zachvěly měkké ty a sladké, žalné zvuky z pustého, trudného žaláře.

Tím více dojímalý. Stesk a touha v nich zněly a zas už se měnily, vyznívaly v známé nápěvy pobožných písní. Pokora, doufání a prosba smutného srdce z nich vanuly. Jindy zas zvonily světským hlaholem, ohlasy milostných písní a válečných zpěvů.

Nejednou zahrál Dalibor starou tu notu o králi Janu, o mladém Klimberku a Plichtovi ze Žerotína, o Bavoru Strakonickém, o všech těch českých pánech a zemanech, kteří zhynuli se svým králem u Kresčak jako praděd uvězněného hudce.

Dojati naslouchali Pražané u věže. A když jednou shlédli, že s okénka žaláře se spouští na provazci hrubý, plátěný pytlík, chutě a rádi dávali, co kdo u sebe měl, groše i drobné peníze. Každý myslil, že zeman se svého tráví. Nyní viděli, že mu již zle, že přišla na něj nouze. Urozený muž sám po městě žebrati nechtěl a do vězení daru nedostal. Neměl již nit, nežli své housle.

Ale kdykoliv po té zahrál, kdykoli plátěnou mošnu s vězení spustil, pokaždé mu ji plnili ti, kdož dole poslouchali, penězi, dary, aby neměl hlad a nouzi. Také nejedna milosrdná měšťanka, nejeden soused mu polepšili: podušku pod hlavu mu poslali, ložní šaty a jídlo i nejednu konvici pití. Za to hrával zástupu, když se u věže

sešel odpoledne i v podvečerní čas. S utajeným dechem naslouchali a když se pak rozházeli, byl mezi nimi jeden hlas, že tak jako ten zeman, nehraje nikdo v celičké Praze. Nevole, nouze pučila Dalibora houští. Za dne lidem hrál, sobě začasté v noci.

Když královský hrad utichl, ztemněl, když jak báječný, šedomodravý stín čněl k nočnímu nebi, když v bělavém zásvitu měsíce umlklo houští a stromy v Jelením příkopě, zaléhaly z temna kulaté věže líbezné zvuky Daliborových houslí. Slzy byly v těch zvucích, touha po volnosti i výkřiky hněvu. Úlevu daly, ale ne svobodu. Pán Bůh byl vysoko, král daleko, a páni soucitu neměli.

Dlouhý čas nechali zemana z Kozojed v žaláři, až posléze na plném soudu uznali za právo a tak o něm rozkázali: Že Dalibor statek nepravě vzatý k sobě přijal a v tom statku byl; že jest vtom nepravě a nešlechtně učinil proti právu a řádu. Pro takový svůj zlý účinek ať hrdlo ztratí.

Tak jemu oznámili a nic nedbali, jak se hájil, aby povážili, kdo začal, kdo první páchal zřejmě bezpráví a tím lid pobouřil, a že on, Dalibor, se jen lidu zastal. Než to právě u nich vina a hřích. A tak na rozsudku zůstali; den však a chvíli popravy ztajili. Tu noc před ní ozval se hlas Daliborových houslí naposled. Z hlubiny pustého žaláře chvěl se a zněl do tiché noci, poslední útěcha, poslední světlo v temnotách trudu, a zmíral nad Jelením příkopem v měsíčním světle. Když Pražané nazejtří zase přišli k nové věži, neshlédli plátěné mošny na mříži Daliborova žaláře. A věž byla tichá, nemá. Když se ptali, stůně-li Dalibor, nebo co mu je, oznámil žalárník, že již mu dobře, neboť že ráno byl na předhradí popraven.

„Ale nežli z vězení vykročil,“ povídal jeho strážce, „sňal se zdi housle, díval se na ně, loučil se s nimi. Pak šel statečně na místo. A tu poklekl a schýlil kadeřavou hlavu na špalek. Skonal mužsky, věřte, jako pravý křesťan.“

Nejedny oči se zarosily, když žalárník to vypravoval. Smutně se Pražané vraceli a ohlíželi se po tiché Daliborce.

A věž za domem purkrabským u zadní brány hradské slově tak po dnešní den a zachovává památku nešťastného zemana a slavného hudce.

VI.

Ze Židovského města.

1.

Židovské město bývalo částí Starého města. Přiléhalo k němu, splývalo s ním v jedno a přece bylo odloučeno. Šestero bran je oddělovalo; brány ty musily býti v pašijový týden ve dne v noci zavřeny. Za těmi branami bylo všecko jinačí; stavení jiná, chudší, nevzhlednější, za dávných dob více od dřeva nežli od kamene, s divnými přístavky, pavlačemi, výstupky, s černými zašlými dvorky; ulice jinačí, úzké a krátké, křivolaké, špinavé a nedlážděné. A všude jen židé, lidé jiných obyčejů a zvyků, jiného života rodinného. I krojem se různili. Nejnápadnější byly na něm žlutý roh, v nějž vybíhal židovský klobouk, a žluté nebo rudé kolo soukenné, jež musili na plášti nositi.

Žili v ponížení a jen ve svém Židovském městě. Ale o tom věřili, a víra ta šla od pokolení do pokolení, že je starší nežli sama hrdá Praha, že jejich otcové tu měli osadu dříve nežli Libuše založila Pražský hrad. A také si s pýchou povídali, že stará-nová jejich synagoga, u jejichž dveří na stupni přísahali ve při s křesťany na svatý rodal, je staršího původu nežli kostel sv. Víta a nežli všechny kostely Pražské.

Každý hleděl s úctou na staré, pochmurné stavení úzkých oken, vysokých štítů, cihlové střechy věkem již zahnědlé a zašlé, stojící o samotě, jako obr nad bludištěm úzkých uliček, zasmušilý pamětník dávných věků a bouří.

Židé o ní věřili, že je, vyjma modlitebnu ve Vormsu, nejstarší synagogou, že v jejích základech je kamení ze zbořeného chrámu Jerusalemského, že ji andělé sami před věky přinesli ze zaslíbené země sem na toto místo. Tenkráte prý andělé starším pražského židovstva zjevili a nařídili, aby synagoga po vždy zůstala tak, jak ji přinesli, by se na ní nikdy nic neměnilo.

Když po čase o to se přece pokoušeli a něco začali přestavovati, nikdy nedokončili svého díla a nikdy neunikli trestu. Buď se při práci schromli, nebo sešli náhlou smrtí.

Než také jinak si vypravovali o jejím původu a založení. Prvotně

prý měli synagogu jen dřevěnou. Když pak už nestačila, rozhodli se starší, že vystaví novou, větší, od kamene, a to na místě, kde tenkrát se vypínal nevelký pahorek. Když jej rozkopávali a rozvázeli, uhodili pojednou na zdivo, na celé zdi z mohutných kvádrů. Čím dále kopalí, tím jistěji poznávali, že ty zdi jsou z nějaké pradávne synagogy. A když posléze našli také závitky pergamentu, popsaného hebrejským písmem, tu již nepochybovali ani dost málo.

Tenkrátě právě meškali v Praze dva Jerusalemsí židé, a ti poradili pražským souvěrcům, aby synagogu stavěli dle vzoru Jerusalemského, aby udělali okna vně širší, dovnitř celou tloušťkou zdi se úžící, aby svatyně sama byla hloub, tak aby se do ní po schodech dolů stoupalo, neboť že psáno jest: „Z hlubokosti volám k Tobě, Hospodine!“ A tak se stalo. Synagoga zbudována tím způsobem, prý stavitelem Lipenským, a stála a stojí vždy stejná, nezměněná. Pokolení přecházela za pokolením, modlila se tu a žalmy zpívala.

Než i nevěřící do ní přicházeli, ale násilně, a zneuctili místo židům posvátné. Dvakrátě zhaslo ner tamid, a stánek boží, Aron hakodeš, zastřený drahocennou, krumplovanou oponou „poroches“, pobořen rozzuřeným lidem křesťanským.

Po prvé za krále Jana, jenž dal v synagoze kopati po skrytých pokladech židovských a jemuž tu vyhrabali jeho lidé za dva tisíce hřiven zlata i stříbra. Za téhož krále i krev tu tekla, pak za jeho vnuka Václava IV. Tenkrátě, bylo o Velikonocích, otřásala se všechna prostora pod klenutím na dvou osmihranných sloupech spočívajícím, žalostným, zoufalým křikem a úpěním vražděných židů. Krev jejich vysoko zastříkala stěny staré synagogy a zkropila tam hebrejské, posvátné průpovědi.

S hrůzou a dlouho vzpomínali v Židovském městě na strašlivé Velikonoce, a v den smíření pak po všechny časy říkána v synagoze selicha, žalozpěv o hrůzách oněch dnů. Složil jej rabbi Abigdor Karo, sám památník onoho pronásledování.

A staré synagoze zůstala památka na ony dny. Nevyjasnilyť se od těch dob její stěny. Nikdo jich nečistil, aniž natřel, a tak temněly víc a více, až zčernaly. Rabbi nedovolil, aby se jich kdo dotekl, neboť lpěla na nich zaschlá krev věřících; vrstevníci i potomci měli ji v úctě

jako krev mučedníků. –

Stará synagoga přečkala i pozdější bouře a nebezpečnosti. Když před třemi sty lety zachvátil ohromný požár Židovské město, kdy všechno vzplálo a hořelo, stála stará synagoga netknutá nad živým, ohnivým jezerem. Plameny hubily a trávily všechno kol a kolem, odevšad se valily sloupy a mračna černého, čpavého dýmu. Jen na modlitebnu nesletěla ani jiskřička, a také ani cihla se střechy nespadla.

Na temný její štít usedly dvě bílé holubice a tu také zůstaly. Ani sálavý žár, ani dusivý dým jich odtud nevypudil. Vydržely tu tak dlouho, až pominulo všechno nebezpečnosti. Pak se pojednou vznesly na bělostných perutích a zmizely v oblacích. –

2.

Před časy, je tomu více nežli tři sta let, vracel se jednou na podzim primas Židovského města, Rabbi Jizchak, do Prahy. Jel z nějakého venkovského města, kdež byl za svým řízením. Musil také kus lesem. Poněvadž se tu nevyznal a kočí také ne, zajeli na křižovatce na nepravou cestu a zbloudili. Poznali to dosti záhy, ale na pravou se nemohli a nemohli dostat.

Bylo již za soumraku, a v pustém lese rostla tma valem v ní zanikla všeliká stezka i cesta. Ale vtom se před nimi kmitlo modravé světlo, dál, mezi stromy– Jen je shlédli a již stáli. Koně sami se zastavili. Byli nepokojní, stříhali ušima, frkali, pak se začali vzpínati, to jak to světlo před nimi rostlo v radou zář, v celou záplavu.

I na kočího padl strach. Jen primas nepozbyl myslí, kočímu poručil, aby zavázal koním oči, aby tu počkal, on že se půjde přesvědčit. I šel mezi kmeny přímo k té záři, až stanul na neveliké pasece a tu spatřil divoucí věc: velikou, velikánskou hromadu zlatých a stříbrných peněz. Dva pídimužici, oba šedých brad, brali z té vysoké kupy zlata a stříbra a plnili jím měšce.

Oba byli do té práce tak zabrání, že si primasa ani nevšimli. Ten se na ně chvílku díval, pak se optal, komu ty váčky naplňují. Jen to řekl, a již se jeden z těch trpaslíků na něj zaškaredil a zlostně řekl:

„Tobě ne!“

A byl ten tam. A na ráz také zmizelo zlato, zmizelo stříbro na hromadě i všechny ty měšce již plné. Jen několik pohozených zlaťáků

se blyštelo na zemi. Druhý pídimužík však zůstal, a toho se zvědavý žid opět ptal, komu plnili ty váčky.

„Tobě ne!“

„A tak, prosím, komu?“

„Jednomu z tvého lidu,“ odvětil trpaslík a dodal: „Ale neměl jsi se ptáti. Přerušila tím naše dílo a tím jsi mu ublížil.“

„Kdo je ten šťastný člověk? Prosím tě, nemohl bys mně povědět?“

„Nesmím.“

„Když ne jméno, tak alespoň jak vypadá, nějaké znamení –,“
„Nesmím nic!“

„Tak prosím jenom tu maličkost, kdy, jako kterého času ten poklad dostane.“

„Až se vdá tvá dcera.“ Primas se zarazil, ale již opět na novo naléhal: „Dcera? Má dcera?! A co by mé dceři bylo do toho?“

„Ani bys nepomyslíl.“

„Takový poklad! Šadaj! A já nic! Tak dovol alespoň, abych si tu ty zlaté se země sebral.“

„Dáti nesmím nic,“ odepřel pídimužík přísně. „Ale chceš-li, vyměň si je –“

Tak se stalo. Primas položil tři dukáty a kleknuv sbíral tři zlaťáky trpaslíkovy různě ležící. Jak po té povstal, neviděl nic. Zář shasla, pídimužík zmizel, kolem tma pustého lesa, jímž hučel studený, noční vítr. Rabbi Jizchak se rychle otočil a pospíchal odtud. Kočimu nepověděl, co viděl, cosi mu namluvil, a pobízel ho, aby jeli. Koně se již nebáli a divná věc, šli jistě, a za nedlouho se kolem vyjasnilo. Vyjeliť z černého lesa a byli na pravé cestě. Pak už jeli pořád volnou krajinou, a jeli celou noc, až za jitrního šera dojeli ke bráně Židovského města. –

Rabbi Jizchak přivezl si z cesty velikou starost. Kdo ie ten přešťastný člověk, jenž podědí takové nesmírné bohatství, a co mínil ten trpaslík tím, co pověděl o jeho dceři. Přemýšlel, ty tři dukáty z lesa prohlížel, bádá, ale nadarmo. Palčivá zvědavost nepřestala ho mučiti. Konečně mu připadlo, že snad nějakým zjevením, nějakým znamením by se mohl dopátrati jistoty. I zabalil trpaslíkovy zlaťáky do papíru, každý zvlášť, a jeden z nich hodil s okna na ulici.

Sám zůstal na číhané, aby zvěděl, kdo ten peníz sebere. Dost lidí

chodilo ulicí kolem primasova domu, vzhůru, dolů, ale žádný se po papírku ani neohlédl. Už byl den na sklonku, již chtěl primas poslati pro peníz, v tom přiběhl jakýsi klučina otrhaný a dost umouněný, okamžik se plaše ohlížel, pak náhle –skok – přímo k dukátu a již s ním uháněl.

Primasa zamrzelo, že by takový smolík a otrhánek měl nabyti toho pokladu. Než utěšil se, že to přece není žádná jistota. Nazejtří pak hodil druhý zlaťák v papírku na ulici a zase čekal a číhal. A zase po celý den lidé kolem chodili, papírku si nevšimli, zase na večer přiběhl týž klučina, sebral peníz a odběhl. A tak i třetího dne s třetím dukátem.

To již nebylo náhodou, samo sebou. To bylo určité znamení. Primasa hrubě netěšilo, než viděl v tom vyšší řízem. Jen to chtěl ještě vědět, jaký ten chlapec je. Proto poručil, aby bylo po všem Židovském městě vyhlášeno, že on, primas, ztratil tři dukáty, aby mu je ten, kdož by je našel, poctivě navrátil. Mešores to sotva ohlásil, a již přiběhl k primasovi ten chudý hoch. Nesl dukáty, ale jen dva; prosil za odpuštění, ten třetí že dal matce do obchodu a matka že ho zase pořádně odvede, jen co si něco vydělá; že by byl všechny tři ihned vrátil, ale nevěděl komu. A pak že jich tak podivně nabyl, že měl po tři noci živý sen, aby šel k primasovu domu, že tam najde v papírku dukát.

Rabbi Jizchak užasl a již nepochyboval, že ten chudý chlapec, Mordechai se jmenoval, syn chudého žida Saluma Maizla, je ten vyvolený dědic. Pochválil ho za jeho poctivost, dal mu ostatní dva dukáty a vyzval ho, aby u něho zůstal, že ho bude šatit, že ho dá učit jako svého syna. Mladý Mordechai se zaradoval, ale hned děkoval, že nemůže, matka že je celý den v krámě, a otec že je slepý.

„Je sám a nemá nikoho, kdo by ho vodil ze synagogy. Chodí tam třikrát denně,“ doložil chlapec. „Zaplatím mu vůdce,“ nabízel primas. „Cizí ho nikdy tak neobslouží, jako vlastní.“ A mladý Mordechai nezůstal. Za nějaký den došel primas k jeho rodičům a nabídl jim, aby svého syna k němu alespoň posílali, každý den na několik hodin, že jim ho dá vychovati do obchodu, aby měl lepší živobytí nežli oni.

„Chlapec váš se mi líbí,“ pravil, „je hodný a zůstane-li tak, dal bych mu i svou dceru za manželku.“

Šalum a jeho manželka potěšení již návštěvou bohatého primasa ustrnuli, a v radostném pohnutí nechtěli ani svému sluchu věřit. Vděčně přijali primasovo nabídnutí a svatosvatě slíbili, že prozatím nikomu nic nepovědí, jak si toho Jizchak přál.

Tak se dostal patnáctiletý Mordechai Maizl do domu primasova. Denně však vodil svého otce do synagogy a také své matce pomáhal jak mohl. V učení a v obchodě prospíval znamenitě, a když mu bylo dvacet let, oženil ho Rabbi Jizchak se svou dcerou, která si mladého Maizla upřímně zamilovala.

Sotva že minulo sedm dní po svatbě, dal primas zapřáhnout a vyjel z Prahy. Mladého zetě vzal s sebou a zavezl ho do onoho lesa, kde před šesti lety měl tak podivné vidění. Maizlovi však neřekl, proč tam jede, že pro vaky zlata a stříbra. V lese prodleli po celou noc, až do úsvitu. Nic však nespatriili, ani záře, ani trpaslíků.

Rabbi Jizchak vracel se nespokojen do Prahy. Ne však bez naděje. Nadál se, že po druhé budou šťastnější. Ale nebyli. Ani po třetí, když zajeli do toho lesa. Po čase znovu se tam primas vydal i se svým zetěm, jemuž však do té chvíle nic nezjevil. Ale ani tentokráte nepochodil. Již nabyl primas přesvědčení, že vše, co tenkrát viděl, bylo pekelné mámení, že ho ďábel ošidil, aby provdal dceru za takového chudáka. To primasa hnětlo velice.

A pak už nemohl své mrzutosti ani utajiti. Zeť, kterého jindy tolik vynášel, se mu nelíbil, a již mu to starý žid dával na jevo. Jednal s ním čím dále tím chladněji, pak až příkře. Mladý Maizl to těžce nesl; posléze se odhodlal, že odejde z domu primasova, kdež byl patrně na obtíž. Mladá jeho žena mu nebránila, a tak se vystěhovali.

Mordechai Maizl převzal matčin obchod železem a zvelebil ho záhy tak, že byl jedním z nejpřednějších v Židovském městě, ano v celé Praze. Mladý kupec se přičinil a Pán Bůh dal požehnání. Mordechai Maizl stal se záhy zámožným; nezpyšněl však a nezatvrdli se ve svém srdci. Na chudé pamatoval vždy, rozdával hojně almužny a dary, a ujímal se nevinně schudlých a zadlužených, jež z vězení vykupoval. I stalo se, že jednou v létě, bylo přede žněmi, přišel k němu do krámu nějaký sedlák, kterého neznal. Sedlák si vybral náčiní z brusu nové, kosy a srpy, ale dodal hned, že teď přede žněmi nemá peněz, aby Maizl byl tak hodný a zboží to mu uvěřil. A Maizl, jemuž se zdál sedlák v pravdě poctivý, dal mu ty

vybrané věci na dluh. Sedlák tím potěšen, pravil:

„Nu, věru, jsi hodný člověk, že mně neznámému věříš. A víš-li co, mám doma starou, železnou truhlu, tuze těžkou. Nemohu jí otevřít, dost jsem se namáhal. A nepotřebuju jí. Tu ti přivezu a dám na dluh.“ Třetího dne přijel s truhlou. Byla skutečně velmi těžká a vážila tolik, že sedlák jejím železem nejenom svůj dluh zaplatil, ale ještě něco na hotovosti dostal.

Pozdě na večer chtěl Maizl železnou truhlu otevřít. Ale jen dláto založil, jen kladivem uhodil, a víko samo odskočilo a se vymrštilo. A pod víkem! Maizl žasl, trnul, jako oslněn hleděl na spoustu zlata a střída, jehož byla železná truhla plná. Mladý kupec se tradoval, než ihned se vzpamatovav, spustil víko, truhlu zavřel, a žádnému nic neřekl, ani své ženě. Čekal den, týden, měsíc, že sedlák se rozpomene a že přijde pro svůj poklad. Ale měsíce mýjely a nikdo nešel, nikdo se nehlásil. Maizl sedláka neznal, ani neoděhl, odkud je. Když pak minul rok, počal Maizl pokladu užívat jako svého.

První, co učinil, bylo, že došel k vrchnímu rabínu a odevzdal mu velkou částku peněz, aby za ně vystavěna byla nová synagoga. Vyhradil si však, aby se nikdo nedověděl, že on ty peníze na stavbu věnoval. Než když stavba byla dokonána a nová modlitebna vysvěcována, prohlásil rabín“ veřejně přede všemi v nové synagoze, kdo ji vystavěl, a ukázal na Mordechaia Maizla, stojícího skromně v koutku.

Všichni se k němu hrnuli, blahořečili mu a blahopřáli. První ze všech byl Rabbi Jizchak, jeho tchán. Ten se nyní s ním usmířil, a když se mu zeť svěřil, jak bylo se sedlákem, jak s jeho železnou truhlou, řekl mu primas na jisto:

„Sedláka nečekej! Toť byl jistě jeden z těch trpaslíků.“ A teprve nyní vyjevil svému zeti, co se mu před lety stalo v tom lese a proč tam po svatbách i později jezdili.

„Kdo by se nadál, že se to takhle vyplní,“ zvolal Rabbi Jizchak. „Takhle, tak podivně! Ale buď Sadaj pochválen na věky věků!“ –

Mordechai Maizl zůstal boháčem až do smrti. Nebyl však lakomcem, nýbrž přál stále svým souvěrcům a mnoho dobrého jim prokázal.

Synagoga, již svým nákladem vystavěl, slově po dnes po něm. Kromě ní zbudoval v Židovském městě radnici, lázně pro ženské,

chudobinec a sirotčinec židovský, a že křivolaté, blátivé a špinavé uličky a ulice Židovského města byly vydlážděny, jest také jeho dílo. Také hřbitov rozšířil a vždy a všude na chudé pamatoval. Tak činil až do své smrti, kterouž sešel r. 1601.

3.

Za panování Rudolfa II. žil v Židovském městě Pražském Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel, muž vysoce učený a zkušený. Byl vysoké postavy a proto mu říkali „veliký rabbi“. Vyznal se znamenitě nejen v talmudu a kabbale, ale také v mathematice a hvězdářství. Nejedno tajemství přírody, jiným skryté, bylo mu povědomo a dovedl leccos divného, tak že lidé žasli nad jeho kouzelnou mocí.

Pověst o něm šla široko daleko a pronikla také nahoru do hradu sv. Václava, ke dvoru Rudolfa krále. Jeho dvorský hvězdář Tycho de Brahe vážil si učeného Jehudy Lówa; sám panovník seznal ho podivným způsobem.

Kdysi jel z Hradčan na Staré město v komorním voze v průvodu jízdných dvořanů. Bylo to zrovna, když vydal rozkaz, aby všichni židé se vystěhovali z Prahy. Rabbi Löw šel tenkrát ke dvoru prosit za souvěrce; ale nepořídil, neboť ho ke králi ani nepustili. Nyní na něj čekal a to zrovna prostřed kamenného mostu, neboť měl bezpečnou zprávu, že tudy pojede.

Když lidé shlédli na mostě královský, nádherný povoz se čtyřmi koňmi v krásném, leskle kovaném řemení a skvělý průvod na koních, volali na rabína, aby se klidil z cesty. Než Löw stál, jako by neslyšel, zrovna v cestě královskému kočáru.

Tu se již lidé na učeného muže osopovali a již po něm házeli. Kamení a bláto po něm metali a kvítí na něj padalo, na jeho plášť, hlavu a k nohám jeho.

V tom dojížděl královský povoz. Rabín se však ani na krok nehnul z jeho dráhy. A koně ho nezajeli, nýbrž sami se před ním zastavili, ač jich kočí nezarázil.

Tu teprve se hnul rabbi a kráčel s obnaženou hlavou, růžemi a jiným kvítím k vozu, kdež pokleknuv prosil krále o milost pro své souvěrce. Král jeho zjevem a tím, co se tu stalo, překvapen, poručil mu, aby přišel na hrad. To byla veliká milost.

Druhé pak dosáhl v královském sídle, kdež s prosbou dobře

pochodil.

Židé nemusili do vyhnanství a jejich rabbi Löw byl od té doby nejdnou pozván na hrad ke králi, jemuž mnohou chvíli ukrátil svým kouzelnickým uměním. Jednou si přál král Rudolf, aby mu Rabbi Bezalel ukázal arcioctce Abrahama, Isaka, Jakuba a syny Jakubovy. Rabbi váhal, posléze však slíbil, že vyplní přání svého panovníka, jen o to že prosí, aby se nikdo ani neusmál, až se objeví posvátné postavy patriarchů.

Král a dvořané shromáždění v odlehlé síni slíbili a dychtivě hleděli do hlubokého výklenku u okna, kdež v šeru stál vážný, veliký Rabbi. Ale již zmizel jako by v mlze, a z šedého mračna vynořila se vysoká postava starce v nadlidské velikosti, v řasném rouše, samojediná, jasně osvětlená. Zjevila se, velebně se nesla před očima všech, až náhle zanikla, jakoby zhasla v šedém mraku. To byla podoba Abrahamova. Za ním zjevil se Isak, pak Jakub a synové jeho, Juda, Ruben, Simeon, Izachar a ostatní, zjevovali se jeden po druhém, a král a dvořané tiše a vážně hleděli na předky židovského národa. Až tu z mraku se vynořil také Jakubův syn Naftalín, muž ryšavý a pihovatý, jenž rychle kol klusal, jako by nechtěl zmeškati, jako by ostatní honil. A tu se král smíchu neubráníl. Ale jak se král zasmál, zmizel i mrak a všechno vidění, a již hlučely prostornou síní výkřiky úžasu i hrůzy.

Dvořané vyskakovali ze svých sedadel a všichni hleděli a ukazovali vzhůru k malovanému stropu.

Pohnul se, patrně se ssedal, klesal víc a více. Vysoký sál byl nižší a nižší. Dvořané na smrt bledí chtěli ke dveřím, ale nemohli z místa. Byli jako přimražení. Všichni křičeli na Bezalela, i král na něj volal, ať zastaví strop.

I vystoupil rabbi z výklenku, vztáhl své ruce a říkal cosi. Nežli doříkal, klenba se zarazila a již se pak nebila. Král již o další zjevení nedbal. Chvátal ven a za ním všichni dvořané.

Strop se však do své výše nevrátil. Kam se až snížil tam zůstal. Král pak už nikdy do té síně nev kročil, navřeli její dveře a tak zavřenou zůstala napořád.

Rabbi Löw ben Bezalel neupadl v nemilost pro tuto příhodu. Ano stalo se, že i sám král Rudolf ho navštívil v jeho domě. Takové cti se Židovskému městu ještě nedostalo. Ale rabbi Löw byl za ni také

vděčen a z vděčnosti způsobil svému králi a pánu nemalé překvapení.

Löwův dům vypadal nevzhledně. Byl starý a málo výstavný. Ale jakmile král s dvořany vstoupil nízkými dveřmi do síně, počal žasnouti. To nebyla síň obyčejného domu, to byla uměle klenutá, malovaná a štukem zdobená místnost knížecího paláce. A schody vedoucí na mazhaus, jinde dřevěné, leskly se mramorem, pokud jich nezakrývaly drahé koberce. A nevešli jimi na sousedský mazhaus, ale do nádherné síně, zdobené obrazy a vzácnými čalouny. Postranními pak, otevřenými dveřmi bylo viděti do řad bohatých komnat, a jedněmi také na otevřenou galerii vlášského díla.

Rabbi Löw provázeje uctivě krále uvedl ho s dvořany také do velké komnaty, kde bylo prostřeno, a prosil ho, aby ráčil přijati jeho pohostinství. I zasedl král ke stolu a rabbi uctil jej a všechny průvodce jeho takovou hostinou, že vyrovnala se tabuli královské. Král, zabaven tím čarovným uměním, kterým si Löw svůj nevelký dům rozšířil a tak skvostně vyzdobil, zdržel se tu drahnou dobu a odešel pak velmi spokojen. Přízeň svou a milost dal pak učenému rabínu nejednou na jevo. A ten, aby se zachovala památka na návštěvu českého krále, dal na svůj dům vytesati lva vedle svého znamení, vinného hrozu.

Ještě větší však div nežli ty Hradčanské zjevy arci-otců byl gólem, sluha Jehudy Löwa. Mocný rabbi si ho sám utvořil z hlíny; oživil ho pak tím, že mu vložil do úst „šem“.

Golem pracoval za dva. Posluhoval, vodu nosil, dříví štípal, zametal a vůbec vykonával všechny hrubší práce. Při tom nejedl, nepil a nepotřeboval odpočinku ani oddechu. Ale pokaždé, když šabes nastával, v pátek podvečer, kdy všeliká práce měla přestátí, vzal mu rabbi „šem“ z úst; gólem na ráz ztuhl, nehnul sebou a stál jako panák v koutě, mrtvá hlína, jež po šabesu ihned oživila, jakmile rabbi vložil do otvoru úst kouzelný „šem“.

Jednou však Löw ben Bezalel, chystaje se do staré-nové synagogy zasvětit šabes, zapomněl na golema a nevyňal mu „šem“ z úst. Ale rabbi jen vešel do modlitebny, jen začal žalm, a již příběhli za ním lidé z jeho domu i ze sousedství, všichni vyděšení a s hrůzou, urvaně, jeden přes druhého, oznamovali, vykřikovali, co se děje, co se stalo, gólem že doma zuří, že nesmí nikdo k němu, že by každého

zabil.

Rabbi okamžik váhal; nastávalť šábes, žalm již začal. Všelická práce, každičké, sebe menší namáhání bylo od té chvíle hříchem. Ale žalmu, jímž se sobotní den zasvěcuje, ještě nedoríkal, nenastala ještě pravá chvíle šabesu. – Vstal a chvátal do svého domu. Ještě nedošel a již slyšel temný hluk, dunivé rány. Když vstoupil, ostatní šli ze strachu kus za ním, spatřil ohavnost spustošení: rozbité nádobí, rozmlácené, zpřevrácené stoly, židle, truhly a lavice, rozmetané knihy. Tu již dílo zkázy golem dokonal. Té chvíle „pracoval“ na dvorku, kde ležely již slepice, kuřata, kočka i pes, vše pobito, a kde právě trhal ze země lípu hrubého kmene. Byl všečen rudý, a černé kudrny mu litaly kol čela i tváří, jak vyvracel strom, jako by nějaký v plotě kůl.

Rabbi šel přímo k němu; hleděl na něj upřeně a ruce měl vztaženy. Golemem škusblo, vyvalil oči, jak se ho mistr dotkl, a hleděl mu vyjeveně do očí, jako by přikován mocným jeho zrakem. A v tom mu sáhl rabbi mezi zuby a jedním hmátnutím vytrhl z úst čarovný „šem“.

Golema jako by podřal. Na ráz se svalil na zem a ležel bez vlády, již jen jako hliněný panák, mrtvá hmota. Všichni židé kol, staří i mladí, zkríkli radostně a plni teď odvahy přistoupili k padlému golemu a smáli se a spílali mu. Rabbi však, z hluboká si vydechnuv, nepromluvil ani slova a kráčel zase do synagogy, kde za svitu lamp začal znovu říkati žalm a zasvětil šabes.

Posvátný den sobotní minul, ale rabbi Löw ben Bezalel nevložil už golemovi „šemu“ do úst. A tak gólem nevstal, zůstal hliněným panákem a dostal se na půdu, pod střechy staré synagogy, kdež se pak rozpadl na kusy.

Věky minuly, a mnoho se změnilo v Židovském městě. Tuhé odloučení přestalo, brány zmizely, město samo se zjinačilo, ulice, domy i obyvatelstvo.

Jen stará-nová synagoga zůstala jak bývala nezměněná a s ní mezi domy novější výstavnosti tichá „zahrada mrtvých“. Tu sešla se všecka přešlá pokolení bývalého, starého Židovského města, od nejdávnějších dob, kdy ještě prý nebylo Prahy, až do času, kdy se ghettu uvolnilo i jeho obyvatelstvu, kdy se tu naposled odbýval „kouře“ (pohřeb) a naposled se „kadiš“ modlili nad otevřeným

hrobem.

Ve stínu bezových stromů i keřů trčí spousta kamenných pomníků, prostých i složitých, ploché desky vztyčené nebo k sobě skloněné v podobě střechy. A na všech různá znamení: hrozen, označující vůbec původ židovský, umyvadlo, oznamující, že tu odpočívá potomek pokolení Levi, ruce, znamení rodu Aronova. A tu podoba panny, tam podoba lva, vlka, jelena a jiných dle jména nebožtíkova.

Všude nápisy hebrejským písmem, stručné i rozvláčné, hlásající jméno i rod, rok úmrtí i zprávy o zesnulém. Čteš jména různá a podivná: hebrejská, německá a ze starší doby, ze 16. věku, kdy židé se více hlásili k našemu národu, i mnoho jmen českých. Tu Krása žid odpočívá, tam Čech, Černý, tu Sladká židovka, Čárka, Marnila, Libuše, Sláva, tam Nezamysl, Máta, Vlk, vedle Dobruška a jiní a jiní.

-

Za starodávna, kdy se tu ještě pochovávalo, kladli židé na pomníky, ale vždy tajně, různé peníze, milodar chudým, kteří se styděli přihlásiti se o podporu nebo almužnu. Teď leží na některých pomnicích kamínky, tu hojněji, tam u menším počtu, ale všechny jsou tu na znamení úcty. Kdo z věřících hrob navštíví, položí kamének, a hromádky jejich praví, kdo žije v paměti dále a komu se žehná: „Secher Zaddik livrocho.“

Všecka pokolení bývalého Židovského města se tu sešla: chudí, bohatí, zapomenutí i ve svém pokolení slovní. Tu odpočívá učený rabbi Abigdor Karo, skladatel žalozpěvu o velikém pobití za krále Václava IV., tu odpočívá Mordechai Maizl, syn Salumův, veliký dobrodinec svých souvěrců, i slavný Jehuda Löw ben Bezalel a jiní přední mužové židovské obce.

Všichni odpočívají ve stínu vonného křoví a nic neruší jejich spánek. Ale je tu jeden, jenž nedošel ani v „zahradě mrtvých“ lehkého odpočinutí, a zbožné „šalom alechem“ bez účinku vane přes jeho opuštěný hrob.

Ten žid se v mládí odcizil svému rodu. Přijalť křesťanskou víru a stal se i knězem. Byl kaplanem u sv. Víta. Než pak, když se blížila jeho poslední hodinka, rozpomněl se na svůj původ a zatoužil odpočinouti v „zahradě mrtvých“ na židovském městě. Bylať tam také pochována mladá, židovská dívka, kterou kdysi za mládí

miloval. I skončil jako žid, a židé ho pochovali, jak si přál, poblíž hrobu milé mu dívky. Než poklidu, kterého jistě měl za živa málo, nedošel ani v hrobě. Každé noci vstal z hrobu a musil k Vltavě, kdež na něj čekala lodice i příšerný veslař-kostlivec.

Tmou i za měsíčního svitu, jak byly noci, jezdili na druhý břeh. Tam zpronevěřilý kněz vystoupil a jeho veslař ho vyprovodil odtud nahoru na hrad, do kostela sv. Víta. Tam žid-kněz usedl k varhanám a hrál; kostlivec měchy šlapal. Kostelní, prosebné písně, kající žalmy nesly se tichou a šerou prostorou chrámovou. Kněz těmi vroucími zvuky lkal a Boha prosil, aby mu bylo odpuštěno. Nevyslyšány však vyznívaly dojemné, žalostné prosby. Nežli odbila hodina s půlnoci na svatovítské věži, ztichly varhany, a smuten se vracel varhaník dolů k řece.

Kostlivec ho zase převezl a kněz vrátil se na hřbitov otců, do svého hrobu, aby nazejtří v noci zase vstal a jel za řeku a hrál u sv. Víta kající žalmy a písně.

VII.

Smutná místa.

V noci na den 21. měsíce června 1621. bylo po Praze placho a teskno, až úzkost svírala srdce. Všude mrtvo, všechny domy zavřeny, nikdo nesměl na ulici; jen hlídky cizích žoldněřů procházely městem. Těžce se rozléhaly jejich kroky a hrozivě řinčela zbraň.

Na staroměstském náměstí stály v nočním šeru povozy, z nichž skládali prkna a trámy a nosili je na prostřed rynku, kde pracovali tesáři. Temné rány seker, bouchání kladiv duněly hrobovým tichem. V nočním šeru za kmitu smolnic rostlo velké lešení výš a výše, až pak na úsvitě stálo již celé v studeném, ssinavém světle, potažené červeným sukнем se vztyčeným, dřevěným křížem na jedné straně.

Popravní lešení. A bylo dosud prázdné. Ale jak vzešlo slunce, zahřměla s hradu dělová rána, znamení, že se exekucí počíná. Tu bylo již náměstí zataženo císařským vojskem, pěším i rejthary, a na smutném lešení stály již temné, zakuklené postavy hrobařů a katových holomků. Pak přišel sám kat, Jan Mydlář.

Pak zasedli císařští rýchtáři na svá místa. Již volali jméno prvního

z odsouzených direktorů, vězňených poslední noc v staroměstské radnici; již kráčel pan Šlik zmužile na popraviště. –

Ve vojsku bubnovali, po městě, po domech úzkostné ticho; věrní Čechové žalem se chvěli, plakali a modlili se za české– pány a jejich druhy v direktoriu, kteří na tom černém teatrum nebo vedle na šibenici umírali. A bylo jich sedm a dvacet! –

V těch místech Staroměstského rynku, kde se to stalo, bývalo šestnácte velikých kamenů do čtverce rozestavených. Staří Čechové, chodíce těmito místy, nikdy po těch kamenech nešlapali, ani na ně nevkročili. Vždy se jim uhnuli nebo je obešli ze šetrnosti ke smutnému místu a prolité krvi českých pánů. V těch místech zjevují se prý ti popravení šlechtici a měšťané, a to jednou do roka, v noci přede dnem, kterého tu skonali na popravišti. Sejdou se všichni, v jejich čele nejstarší všech, skoro devadesátiletý pan Kaplíř ze Sulevic, za ním pan Budovec z Budova, pán dlouhé, šedé brady, starý Konecchlumský, Kochan z Prachové, pan Krištof Harant, Diviš Černín, pan z Michalovic, Šlik, Otto z Losu, pan z Bílé, Hošťálek, Jesenský, Vodňanský, Vokáč, Jiří Řečičky, Kobr, Jizbický a ostatní, starci i mladší, a z těch nejmladší, sotva čtyřicítiletý Jan Kutnaur, jenž tak hrdinsky, zpívaje, umíral. Všichni sejdou se na místě popravu a pak tiše, bez hlasu berou se náměstím do Týnského chrámu. Tam pokleknou před oltářem a zbožně přijímají tělo Páně pod obojí způsobou. A pak zmizí. –

* * *

Tenkrátě stávaly domy i prostřed dobytčího trhu a jednomu z těch domů, jenž stál směrem k Novoměstské radnici, říkali „u Zámečníků“. Asi třicet kroků od tohoto stavení směrem k radnici trčel na volné prostoře kámen pět čtvrtí lokte zvýší a loket zšíří. Na tom kameni byl vytesán kříž, pod ním umrlčí hlava a letopočet 1627.

Na tomto místě, u toho kamene, dály se prý za starodávna popravu a to nočního času. Také prý toho roku 1627. skonalo tu několik kněží mečem katovým, a r. 1743. prý několik pánů českých, za to, že se přidali k bavorskému kurfirstovi, Karlu Albertovi, když se s Francouzi Prahy zmocnil, za českého krále se prohlásil a v kostele sv. Víta se korunovati dal.

Zrovna k tomuto kameni, jenž v těch místech zůstal až do

devatenáctého století, vedla z Novoměstské radnice podzemní chodba, odtud pak dále pod celým dobytčím trhem nahoru až do Faustova domu.

VIII.

Faustův dům.

Starobylý ten dům stál na Skalce na konci dobytčího trhu v nároží proti klášteru na Slovanech. Nikdo v něm už dávno, dávno časy neostával a proto vypadal sešle a chmurně. Červená kdysi střecha ztemněla, zdi oprýskaly, okna zkalená prachem a dešti byla jako slepá, plná pavučin. Těžká, dobová vrata mocnými hřeby pobitá nikdy se neotevřela, ani dvířka v nich, a nikdo se u nich nezastavil, aby sáhl po železném, uměle kovaném klepadle visutém.

Za vraty bylo pusto a ticho; pes tam nezaštěkal, kohout nezazpíval. A před vraty rostla mezi kamením tráva.

Chmurná byla také zahrada za domem i po boku jeho, směrem k cestě zrovna proti klášteru na Slovanech. Nikdo jí nehleděl. Neměla záhonů, neměla políček s kvítím nebo zeleninou. I stezky v ní zmizly. Zarostly travou. Všude jen tráva, bujná, vysoká tráva, že v ní tonuly kmeny starých javorů, lip i ovocných stromů, jejichž kmeny i haluze zarostly lišejníky a mechem.

Jen na jaře, když rozkvetly, když bujná tráva byla poseta pampeliškami jako zlatáky, když se pak prodělávala kozím pyskem a bolehlavem, vypadalo tu veseleji. Ale na podzim, když listí padalo, když zaválo celou zahradu, když nebe, chmurami těžké, mže se klenulo a víchr vál holými korunami, kdy za časných soumraků se pod nimi tmělo i po celém domě!

Smutno vanulo ze zahrady i ze stavení, a divná úzkost z nich na lidi zrovna padala. Bylať to místa prokletá a v noci tu obcházel duch doktora Fausta, jenž neměl po smrti klidu tak jako za živa. Doktor Faust v tom domě před dávnými časy přebýval. Strojil tu kouzla, bádal v čarodějných knihách, čerta si tu zavolal a také mu svou duši zapsal. Za to mu čert sloužil a všecko vyplnil, co si jen doktor přál a smysлил. Ale pak, když vypršel čas, řekl ďábel: „Dost už a pojď!“

Než doktoru Faustovi se ještě nechtělo; bránil se, jak mohl a uměl. Zaklínal, zaříkával, ale nic na plat. Čert se do něho obul, chytl

ho, pazourem ho držel, a když se Faust ještě bránil, vyrazil s ním ven a ne dveřmi, ale přímo stropem. A tak Faust jak jednal, tak se měl: čertu se zapsal a čert ho vzal.

A ta díra, kterou ve stropě vyrazil, zůstala. Sice ji několikrát zazdili, ale po každé se zdivo do rána vysypalo, a byla zase černá díra jako před tím. Posléze zazdívání nechali, neboť je pojal strach, zvláště když počal v domě obcházeti Faustův duch. Každé noci se zjevoval, strašil, a tak ani nejsmělejší nájemník nevydržel v jeho domě.

Pak se již nikdo tam nepřistěhoval a staré stavení zůstávalo prázdkno. Pustlo, scházelo. Nikdo tam ani nevkročil, každý se mu raději vyhnul nebo obešel, zvláště na večer a v noci. Jednou však, bylo na podzim, skoro již soumrak, zastavil se u vrat Faustova domu mladý muž, student. Že neměl na zbyť, bylo zřejmo na jeho obnošeném, třírohém klobouku, na sešlém kabátě, na blýsknavých nohavicích po kolena, na spravovaných punčochách, na sešlapaných střevicích.

Byl chudý do žebroty, jako toulavý chrt. Neměl už ani kde bydleti. Platiti nemohl a proto mu dali výpověď. Chodil Prahou, sháněl byt, prosil o poshovění, ale všude ho oslyšeli, nikde ho nevzali. Tak prochodil celý den, až unaven, ztrmácen stanul před Faustovým domem. Jak sem až přišel, ani sám nevěděl.

Smrákalo se, mžilo a vál sychravý vítr. Na ten studentův chatrný kabát, třeba až po krk zapiatý, nestačil a bídné střevíce nebránily vlhku. Student se již zachvíval zimou. Déšť se spouštěl hustěji, tmělo se, podzimní večer tu, a kam na noc?

Neměl, kde by hlavy složil. Rozhlížel se, pak upřel na starý, chmurný dům své zraky. „Odtud tě nevyženou,“ pomyslll, a hořkost pojala mladého muže. Chvilku váhal, pak vzal za kliku, dvířka povolila, a již stál v klenutém průjezdu. Byl suchý, a vítr tu nevál. A když se až sem odvážil, pustil se i dále.

Po schodech, nad nimiž v právo ve výklencích stály podivné sochy, dostal se na chodbu. Byla dlouhá a ztrácela se na konci v šeru. Podél celé té chodby shlédli řadu tmavých dveří, vedoucích k pokojům.

Bylo tu ticho a pusto; ze dvorka vsak a z opuštěné zahrady zaléhal sem hukot větru.

Student se na chvíli rozmýšlel, pak směle sáhl po klíce nejbližších dveří a vstoupil do jizby. Pod její klenutým stropem se již tmělo; šero tu houstlo tím více, poněvadž stěny byly do polovice pokryty dubovým táflováním a poněvadž všechen nábytek, starý stůl, skříň a lavice podél zdi byly z tmavého dříví. U stolu se černalo křeslo s vysokým lenochem.

Student stál chvíli u dveří, pak šel dál, až sedl do křesla. Ohlížeje se, čekal, naslouchal. V domě se však neozvalo nic, a také se nikdo nezjevil. Jen vítr venku hučel a déšť harašil a pleskal do oken. Student v křesle čekal, naslouchal, až ho únava přemohla a hlas větru i deště uspal. Usnul.

Spal do jedenácti, přespal půl noc, hodinu s půlnoci, spal až do bílého rána, a nic, ani dost málo ho nevyrušilo. Ráno se divil, kde je, a když vzpomněl, kde strávil noc a jak poklidně, nabýval myslí. Nedal se na útěk, nýbrž chutě vešel do vedlejší jizby. Měla nábytek a kromě toho na zdech několik zašlých, zčernalých obrazů, z nichž jasněji vynikaly jen chmurné tváře bradatých mužů. Po bývalém však obyvateli, po doktoru Faustovi, na kterého teď pořád myslel, ani tu žádné památky.

Až ve třetím pokoji. Tu stálo staré lože pod nebesy vybledlé látky, na zemi ležely zašlé podušky, dvě povalené uprášené již stolice a rozchlíplá stará kniha v zažloutlé, někdy bílé kožené vazbě. A ve stropě díra! Zela černě, jako moci a na ráz vyražená.

Tu se student zarazil. Vzpomnělť, co slýchal, a teď viděl, že v té jizbě všecko asi tak, jak bylo, když čert odnášel Fausta. Ty stolice snad povalil, tou knihou asi mrštil po ďáblu. Student se neodvážil na ni sáhnout, a také se dlouho nezdržel. Ve vedlejším pokoji nespatrił nic zvláštního, jen to, že od stropu visely dřevěné schody. Vstoupil na ně, stoupal po nich, až stanul u klenutí, u jeho otvoru, kterým se mohlo dále. Jak stoupl na poslední schod, zaslechl za sebou šramot. Ulekl se a žasl. Schody, po nichž sem vystoupil, samy se smrštily jakoby z papíru a zmizely ve stropě, nad nímž stál v nové místnosti, větší nežli všechny, jimiž prošel. Úžasem nad ní zapomněl na schody a jak se sem dostal.

Jizba byla prostorná, klenutého stropu s obrazy slunce, měsíce a jiných hvězd a znamení nebeských. Při stěnách stály tmavé stojany plné knih starobyle vázaných, malých i hrubých a stoly s různými

nádobkami z kovu i ze skla, lahvičky prázdné i s tinkturami barvy červené, zlaté, modré i jasně zelené. Prostřed veliké té komnaty stál dlouhý stůl skřížených trnožů, potažený zeleným sukmem. Na stole se leskly nádobky z mosaze i mědě, všelijaké měřické přístroje, vedle ležely zažloutlé pergameny a papíry, čisté i popsané, rozevřená kniha pod cínovým svícem s voskovou svíčkou, něco ohořelou. Všecko opadalo tak, jako by někdo dávno byl odešel. V této komnatě se zdržel student nejdéle. Když pak opět přistoupil k otvoru, kterým byl přišel, a šlápl na jeho okraj, spustily se dřevěné schody zase samy, až dolů, tak že mohl volně sestoupiti. Z dolejší jizby však už nešel do Faustovy ložnice. Druhými dveřmi se dostal do předsíně; tam spatřil sochu sličného chlapce, majícího na řemeni buben. Jak student až k němu přistoupil a bubnu se dotekl, pohnul sebou hoch jakoby živý a jal se bubnovati. Paličky se mu jen míhaly a buben rachotil, div že se netřásl okno. Chlapec bubnoval a bubnoval, a student uleknuv se vyběhl na chodbu.

Odtud chvátal do průjezdu, na pustý dvůr, kde na samém kraji zahrady stála studna. Žlutý lišejník i zelený mech obrůstal její pískovcové kvádry a spadalé listí javorů, lip, žluté i rudé postlalo ji a její zašlou, kamennou sochu podivné obludy.

Také zahradou prošel; dlouho se tu však neomeškal.

Pod starými stromy, mezi hložími a houštinami za kalného podzimního dne nebylo veselo. Vrátil se zas do domu. Tam bylo již ticho. Bubeník dobubnoval. Ale k němu již nešel, nýbrž opět do velké jizby klenuté a přehlížel tu pergameny a papíry. Pod nimi našel hladkou lesklou misku z černého mramoru a v ní stříbrný tolar, ryzí, lesklý, jako nový.

Zaradoval se i lekl. Chvíli nad ním stál uvažuje, co s ním. Sám neměl v kapse ani vindry a hlad se ozýval. Ale kdyby tak Faust, nebo sám ďábel! –

Váhal, bál se, ale pak tolar přece vzal, a odešel do města. Na večer se zase vrátil, syt, ale se strachem, nezjeví-li se mu v noci nějaký duch. Usedl opět do toho křesla jako včera, aby tu přespal. Neusnul však tak záhy jako minulého večera, a také se v noci probouzel. Nepřišel však ani Faustův duch ani čert.

Když si pak opět prohlížel bibliotéku a přístroje na stole, našel na černé misce mramorové zase tolar. Včera tam byl jeden jediný,

ten si vzal, v městě rozměnil, něco drobných měl ještě v kapse, a teď, kde se vzal, tu se vzal, třpytil se tolar bílý jako mléko na černé misce. To jistě jemu. Doktor Faust nebo kdo mu přeje. Tak student uvažoval a peníz vzal.

Před polednem odešel a vrátil se zas až večer, nesa si zbytek z druhého tolaru v kapse. A zase přespal v domě a zase pokojně jako včera. Ráno pak rovnou zamířil do bibliotéky a tam hned ke stolu. Byl tam, tolar tam byl ryzí, jako by právě ražený a ležel opět na černé misce. Student už nepochyboval, že je pro něj, a vzal ho beze všeho.

A tak každého rána tam našel tolar. Student ani tolik denně nespotřeboval. Co mu zbylo, skládal, až si uložil na nový oblek, plášť, klobouk i na novou obuv. Při tom se měl dobře. O byt se nestaral. Nebálť se již ve Faustově domě, zvykl si na to tiché bydlí, kdež se o něj nějaký duch staral, ale nikdy se neukázal. Na zimu tam měl dříví dost, na dvoře i na ohradě. Topil, příkládal, až oheň mile hořel a praskal dole v jizbici v kamnech, nebo na hoře v bibliotéce v krbu; četl a četl v knihách z Faustovy bibliotéky i z té, kterou našel na velkém stole, i z té, která ležela dole v ložnici. Na tu se dosti pozdě odvážil; ale také v ní nejvíce našel, plno mŕřích noh a divných, čarovných známem a zaklínání. Se strachy začal to čisti a ještě pak se mu někdy vlasy ježily nad tím čarodějnickým čtením.

Někdy se mu v té samotě zastesklo. Než vystěhovati se mu nechtělo. Měl tu pokoj a dosti pohodlí a pak denně tolar bez práce! Druhé na vysokém učení, kam míň a míň docházel, se divili, co se s ním stalo a děje, jak se změnil, jaký je švihák z něho. Trnuli, slyšice, kde bydlí, a nechtěli k němu jiti, když je zval. Posléze zvědavost tam některého vyvábila. Provedl je všude, od průjezdu do horního ponebí, předsíní, jizbami, bibliotékou, ukázal ložnici, v ní postel znovu upravenou, neboť už v ní sám spal, díru ve stropě kobercem zakrytou a ucpanou, prošel s nimi zahradu, a ukázal vše, nač sám po čas svého pobytu v starém stavení uhadil.

I vypravovali plní úžasu o divech tajemného bytu, o chlapci, jenž sám bubnuje, o divných sochách, tiše zpívajících, o kovové panně, jež je vodou polila, o záračné klice u jednoho z pokojů, že sršela jiskrami a dala ránu tomu, kdo se jí dotekl, o jizbě, do níž se od stropu schody samy spustily a samy opět ke klenutí vznesly, o

divných nástrojích a čarodějných knihách. I o železných dveřích zvěděli, vedoucích dole v domě do podzemí, do dlouhé, tmavé chodby. Jen s černou miskou a bílým tolařem se student nepochlubil. Ale smál se známým, když ho varovali, aby tu přece jen neostával, že všeho do času, že pojednou na něj něco trhne, že zlý duch na něj nalíčil.

A nemluvili na piano. Vnada byla v černé misce nastražena.

Denně měl tolar, nemusil se o nic starati, nic dělati. Zvykal na pohodlí, počal si leccos vymýšleti, přilepšoval si, strojil se, vydání rostla, ale v misce nepřibývalo. Tolar pak už nestačil.

Student odvykl skromnosti. Zapomněl, jak mu bylo, když sem přišel. A pracovati se mu již nechtělo. Spolehl na knihy, na tu se stolu ve velké jizbě i na tu, kterou sebral v ložnici. Bylo v nich jak zaklínati, jak duchy volati. Sami se mu dosud nezjevili, měl od nich pokoj, a sám jich do té chvíle také nevolal. Báł se, ostýchal. Až teď chtivost zlata ho píchala a nutkala. Stříbro mu již nestačilo. Ani plné misky tolařů by neměl dosti; zlato chtěl, a k tomu měly dopomoci ty knížky.

Jednou po celý den v Praze hýřil a utrácel vypůjčené peníze; v tom hýření pobízel chvástavě své druhy, kamarády z mokré čtvrti, ať pijí, ať nešetří, ať pijí, zítra že bude míti peněz ještě více, a zlato, samé zlato a nevypůjčené, ale své vlastní, že donutí toho ducha, který mu dosud sloužil, aby dával dukáty a ne prosté tolaře. –

Pozdě na večer odešel do Faustova domu. Několik napilých druhů chtělo s ním. On však nesvolil, dnes že musí býti sám, že té noci bude míti důležitou práci. Dívali se za ním, jak vešel, jak za ním zapadla dvířka v těžkých vratech. A již ho nespatriili. Ani oni, aniž kdo jiný. Neobjevil se víc už ani v kolleji, ani ve své pusté společnosti.

Když někteří z jeho známých, kteří u něho ve Faustově domě již byli, šli jej tam hledat, nezastali ho.

V domě bylo placho, ticho, všechno opuštěno. Po studentovi nikde ani památky. Jen v ložnici shlédli rozházené lože, podušky po zemi, rozmetané šaty, plášť na cáry potrháný, překocené židle, na podlaze rozchlíplou, starou knihu čarodějnou a vedle převržený svícen s ohořelou svící.

Vše vypadalo tak, jako by tu někdo zápasil. A ve stropě! Koberec

ležel na zemi stržený, roztrhaný, a černá díra zela volně. Na jejím okraji, na stropě shlédli skvrny, jako by krev tam stříkla. A ne černá, ale svěží, nedávno prolitá.

Všichni se pokřižovali a zděšeně utíkali z Faustova domu. Zhroziliť se, jak děsně skonak jejich druh. Jistěť vyzýval zlého ducha, zpupně ho zavolal, a zlý duch mu odzpíval. Zmizel s ním tou děrou ve stropě, kterou před časy vyletěl s doktorem Faustem. –

* * *

Tolik jen z Tvých pokladů dávných pověstí, matičko Praho!

V Tobě jest naše první vzpomínání. Ty's hlava a srdce vlasti. Tvá sláva a Tvé pokoření byly slávou i pokořením všeho národa. Milá jsi a drahá všem věrným Čechům. Od věků stojíš, máti našich měst, a věkové Ti přidávali krásy.

Spanilá jsi a nádherná v slunečné záři, kouzelná jako z pohádky, jako líbezný sen ve svitu měsíce; a věkové Tebou hovoří, až trne srdce.

Nuž s Bohem! Buď' zdrávo, ty sídlo našich králů!

Půjdemeť opět dále, do jiných končin, po stopách věků, naslechnout jejich ohlasu ve starých zvěstech.

Buď' zdráva, matičko! Zlatá, Slovanská Praho!

O Žižkovi.

I.

Nejprve dolů na jih české země.

Hle, v těch stranách tichý kout, osamělý, Trocnovský dvůr u malé vísky! Kolem luka, pole, dubový les a černé lesíky, za nimiž v dáli, k západu slunce promodrávají se Krumlovské hory.

Stůj a viz ten zemanský, dřevěný dvůr omšných střech ve stínu stromů. Tu strávil mladý svůj věk největší hrdina a vojevůdce našeho národa.

A tam jeho rodiště!

Za dvorem opodál, za rybníčky, vedle pole na kraji lesa nad volným svahem stával mohutný dub, a pod tím dubem se narodil. V létě, o žních, když Trocnovská zemanka šla dohlédnout na žence. Tu spatřil světlo světa její syn Jan, jenž pak byl vůlí a duchem silný jako ten dub.

I rostl a prospíval na těle v Trocnovském dvoře a v osamělém jeho okolí. Za jinošských let dán prý do Prachatic, tehda českého města, do škol, do těch škol, do kterých také chodil z Husince chudý synek Jan. Ten denně tam chodil podél Blanice řeky a často, unaven, odpočíval na jejím břehu na skalném balvanu, jež tu viděti podnes.

Když Jan, řečený Žižka, dospěl do mužského věku, podědil Trocnovský dvůr po svém otci. Dlouho tu však v poklidu nežil. Dostalť se do sporů s Jindřichem z Rosenberka, přemocným vladařem a pánem v těch jižních končinách země, jenž i samému králi brannou mocí se opřel. Ten pan z Rosenberka nedbal hrubě práv svých zemanských sousedů, a tak se stalo, že mladý vladyka Trocnovský, dbalý své cti a své nezávislosti, chopil se zbraně a stal se odpovědným nepřitelem Krumlovského pána i Budějovických Němců, s nimiž měl také spor.

Boj byl nerovný. Nezámožný zeman nebyl s to, aby přemohl mocného pána a bohaté královské město. Mstil se, jak mohl, a když mu v tom zápase vypálili dvůr a zničili všechn majetek, utekl se do lesů a bojoval nerovný boj dál, až se ho přátelé ujali a za něj se u krále přimluvili.

A tak milostí krále Václava IV. dostal se l. P. 1409. do Prahy ke

dvoru a tu dvořil. Stal se komorníkem královny Žofie. Po nějakém čase vydal se odtud do Polska, sloužit vojensky Polákům proti řádu německých rytířů. Dne 15. července l. P. 1410. bojoval s mnohými Čechy a Moravany v Polském vojtě u Tannenberka, kde němečtí rytíři byli ukrutně na hlavu poraženi.

V té Tannenberské bitvě bil se Žižka hrdinsky a tu mu prý oko vyřáli. Když pak delší dobu pobyl v Polském království, vrátil se do vlasti a zase do Prahy ke dvoru královu. Jsa služebníkem královny Žofie, doprovázel ji často do Betlémské kaple na kázání proslaveného kazatele mistra Jana z Husince. Toho si Trocnovský zeman velmi oblíbil i jeho učení. Jsa muž vážného smýšlení souhlasil upřímně, když Betlémský kazatel vytýkal všeliké nezřízenosti a nešvary tehdejší společnosti, světské i duchovní.

Proto pak hluboká lítost pojala Žižku nad neblahým osudem zbožného mistra, když byl do ukrutného vězení v Kostnici vsazen, když mu tam nohy a ruce okovány, až pak k potupě a hanbě všeho národa do ohně byl uvržen. S lítostí i hněv a rozhořčení vzplanuly v Žižkovi proti všem protivníkům Husovým, cizím i Čechům přirozeným. A proti těmto obzvláště. I rozmýšlel si Žižka častěji tak žalostnou smrt mistra Jana i přítele jeho mistra Jeronýma Pražského. Nejednou dlouhý čas všechen smutně zamýšlen procházel se po nádvoří královského hradu na Vyšehradě.

Jednou ho tak zastal král Václav. Vida ho zamyšleného, ptal se ho, proč teskní? I odpověděl Trocnovský Jan: „Milostivý králi, je mi líto, srdečně líto, že naši Čechové a věrní vůdcové tak nelítostivě proti glejtu císařskému nespravedlivě byli upáleni. Kdož by tu mohl vesel býti!“

Načež král odpověděl:

„Milý Jene! Zda-liž to můžeme již opravit? Víš-li ty k tomu jakou cestu, oprav to. Myť tobě toho rádi přejeme.“

I vzal prý Žižka krále za slovo řka, že tak učiní. A také učinil.

II.

Tenkráté byli skoro všichni Pražané jakož i většina národa zaníceni pro učení mistra Jana Husa, a také pro to, aby svátost oltářní byla přijímána pod obojí způsobou. Když faráři v pražských kostelích odpírali podávati pod způsobou chleba a vína, tu rytíř

Mikuláš z Husi v čele velikých zástupů předstoupil před krále Václava na ulici poblíže kostela sv. Apollináře a prosil ho, aby větší počet kostelů byl odevzdán těm, kteří přijímají pod obojí.

Král se toho náramného shluku lekl, Mikuláše z Husince z Prahy vypověděl, Novoměstskou radu osadil novými konšely, Pražanům pak nařídil, aby všecku svou zbraň a zbroj, oštěpy, sudlice, kuše, plechy, lebky a štíty, všecko vše přinesli na den sv. Martina na Vyšehrad a tam aby tu zbraň před králem položili.

Konšelé se toho rozkazu náramně ulekli. Báliť se, že by král, kdyby neuposlechl, krutě se rozhněval. A zbraň odevzdati a tak své moci umenšiti také nechtěli. Než v té nesnázi Jan Žižka dobře poradil, a to, aby konšelé svolali plnou obec a tu oznámili, že to třízení není od nich, nýbrž od krále, zároveň aby všem radu dali, ať jeden každý se oděje ve svou zbroj a pak ať jdou společně, u valném houfu k Vyšehradu. Tu pak, až je král uvidí, že jim zajisté neporučí, aby zbroj svlékli a zbraň pomítali. Tak se také stalo.

Na den sv. Martina šli všichni Pražané v plné zbroji na Vyšehrad, a Jan Žižka sám také rytířsky ozbrojen vedl je jako jejich polní vůdce. Když všichni stáli pod praporci ve svém odění, ve zbrani na nádvoří, až se od jejich řad a šiků na slunci blýskalo, a král všechen užaslý a znepokojen na ně s okna hleděl, pobídl konšelé Trocnovského:

„Bratře, mluv!“

A on vystoupiv z šiku před krále, mluvil: „Milostivý králi! Zde stojíme tvoji poddaní, každý ve zbroji a se zbraní, tak jakož jsi nám ráčil poručiti, abychom ji přinesli. Tu je, tu ji máš, milostivý pane náš, a nyní rač rozkázati, kam s ní. Kamkoli nás ráčíš poslati, proti každému nepříteli, půjdeme s radostí a budeme Tvé Milosti a tohoto království zmužile, až do krve vyliti hájiti.“ Král tím upokojen, usmál se a pravil. „Ty, bratře, dobře mluvíš. Obrat' tedy lid, věřím vám, ať jde každý jak přišel do svého příbytku.“

I vrátili se všichni v úplném pořádku až k Novoměstské radnici, kdež se rozešli. Zbraň a zbroj si nesli domů a krále nepohněvali. K tomu jim Trocnovský zeman dopomohl svou vtipnou radou a řečí. A tu Žižka vzat je od Pražanů na slovo. Ještě více pak po smrti krále Václava r. 1419.

Byly tehda zlé, těžké časy, neboť veliké množství nepřátel spiklo

se proti Českému národu. Všech nejhorší byl Zikmund Uherský král, bratr někdy Václava krále, kterýž Zikmund veřejně řekl, že by za to Uherskou zemi chtěl dáti, by v České zemi Čecha nebylo žádného.

Tenkráté, když běželo o zhoubu našeho království a o vyhlazení českého jazyka, povstal ten znamenitý Čech z řádu zemanského, velmi udatný, jednooký Jan Žižka z Trocnova, jenž se pak psával z Kalicha.

Ten z Boží milosti povstal vzhůru a táhl vojensky polem na nepřátele svého národa, i na ty, kdož byli s nimi za jedno a byli nepřáteli m. Jana Husa, a na ty, kdož nepřijímali pod obojí. Všude proti nim volal do zbraně, ať všichni, kteří mohou pro starost a mladost, jsou vzhůru na každou hodinu. Volal a povzbuzoval, aby si nikdo nezasteskl v ten čas protivenství, aby se všichni statečně postavili a nepočítali, že jsou malí proti velkým, nemnozí proti mnohým, neodění proti oděným.

Základ jeho vojska byli sedláci a s nimi potíral v častých bitvách a bojích obrněné rytíře a cvičené žoldnéře. A pole nikdy neztratil. Ale nejen silou, jež rostla nadšením, a svým uměním vůdcovským, než i lstí hubil své nepřátele.

Tak l. 1421. v březnu táhl z Plzně do Tábora nedávno založeného se vším lidem svým, jehož bylo na nejvýše čtyři sta se sestrami a pračaty. Vozů bojových měl jenom dvanáct a jízdných koní devět. A tu ho stíhali páni, kteří byli ve službách Uherského krále, se dvou stran. Jedni od Píská za ním pospíchali a páni z Plzeňska od Strakoníc, jež vedl veliký mistr Strakonický.

Když Žižka Štěken protáhl a táhl k Sodoměři krajinou lučinatou mezi mnohými rybníky, dohonili ho páni, tak že nemohl dále ustupovat a jejich přesile uniknouti. Byloť mu v patách dva tisíce samých jízdných a všichni v dobrém, těžkém odění. Strach a hrůza šla z těch „železných pánů“. Žižka však mysli nepozbyl. S nevalným svým houfem, ozbrojeným namnoze jenom cepy, ustoupil za rybník, jenž slul Škaredý a jenž byl tenkráté spuštěný, i šikoval se tu a vozy přitočil k vysoké hrázi.

Tu prý také poručil ženám svého zástupu, aby pokladly na měkké dno rybníka do trávy a v rákosí svoje závoje, pleny i rouchy.

A jen se tak stalo, již zjevily se houfy železných pánů, a pole, luka

kolem i sám širý rybník hemžily se těžkými jezdci, jejichž zbraň a zbroj se na slunci leskla, a nad nimiž se třepetaly četné praporce.

Bylo na svátek Zvěstování P. Marie odpoledne v nešporní čas, když železní páni obořili se jako roj sršňů se všech stran k rybníku k prosté tvrzi z hráze a vozů. Hnali se tam s radostí, s divokým křikem. Těšiliť se, že kdyby ani rukou nehnuli, ani mečem nesekli, ani oštěpem nebodli, kdyby ten houfec jen koňmi tlačili, že ho ušlapou na padrt' a že ho na kopyta svých koní rozeberou.

Ale s koňmi až k hrázi samé nemohli. Proto sesedli a největší část jich postupovala rybníkem. Železným pánům šlo se těžko v měkké půdě. Smekali se a pak – u samé hráze – počali padati. Zapletaliť se ostruhami v závoje, v pleny a rouchy, a čím prudčeji se chtěli i těch osidel vytrhnouti, tím více se jim nohy zamotávaly, tím tíže vstávali, tím častěji padali. A ze zadu se hrnuly nové a nové řady a houfy, zadní se tlačili na přední a přední nemohli dál. Šik uvázl, nastal nepořádek, zmatek, a v tom na ně vyrazili „bratří“. Bili je, tepali cepy, až pláty na brnění chrastěly, až helmice cvakaly.

I nastal strašlivý zápas a zmatek; z toho zděšení, hrůza mezi železnými pány, zvláště když se stal ten nebývalý div: ačkoliv bylo ještě záhy, v nešporní čas, však slunce před časem zapadlo, pojednou, náhle, jako by jím lučil za horu. A hned byla veliká tma, že nevěděl kdo koho bití. V té tmě se „železní páni“ sami tepali a sekali, až se dali na ústup. I táhli různou s velikou hanbou a škodou, a mnozí sobě zarmouceně i v zlosti opakovali:

„Mé kopí jich nebodne, můj meč jich neseče a můj samostříl jich nestřeli.“

Žižka zůstal tu noc na bojišti, na úsvitě táhl dále k Táboru, kam se již bez nesnází dostal. A tu ho přijali slavně a s velkou ctí. –

U Sudoměře pomohl si Žižka rouchami a plenami žen proti přecetné jízdě nepřátelské. Jindy zase nastrojil na ni tříhranné kotvice ostrých hrotů, kteréž dal po zemi rozházeti. Když se pak nepřátelé hnali na jeho voj, vráželi si jejich koně ostré bodce kotvic do noh. I chromli na ráz, nebo náhlou a prudkou bolestí poplašení, vzpínali se, z řady vyráželi a jiné, zadnější plašili, tak že se šik rozvrátil a všechen houf upadl v zmatky a nepořádek.

Často také klamal Žižka své protivníky tím, že dal koním své jizdy podkovy obráceně přikovati, aby nepřítel zavedl v opačný

směr a na nepravou stopu. Nejvíce však se proslavil a sobě pomohl svými vozy, kterými v čas potřeby hradil své selské, většinou pěší vojsko.

Žižka naučil svůj lid vozy ty, válečné i špižní, pořádat a šikovati, strhovat a těsně srážeti kolo na kolo v mocnou hradbu, jak bylo potřeba dle počtu a síly nepřátel nebo dle polohy bojiště, v různých podobách prý a znameních, sedlákům známých, jako v podobě motyky, hrábí, kosy a podobných. Když pak bylo zle, dal, stál-li na vrchu, část pícních vozů naplniti kamením a vřaditi je mezi jízdu do předního zástupu, tak aby nebyly od nepřítele zpozorovány. A když nepřítel pod vrchem dole se chystal k útoku, rozestoupila se jízda na Žižkův rozkaz, aby měly vozy, jež byly mezi nimi točeny, volno, a pak těžké ty vozy plné hrubého kamení spuštěny dolů. Jely, jely, kola čím dále tím prudčeji se točila, vozy drncely, třásly se, hřměly v divoké síle, až půda se chvěla. Nikdo jim nemohl čeliti, nikdo jich zastaviti, jely, až dojely, až se sřítily s rachotem a vrazily do nepřátelského šiku. Drtily, prorážely, kácely, zabíjely, a když i samy se převrhly, děsně hubily i ve svém pádu. A nežli se nepřítel jen vzpamatoval, již poručil Žižka svému lidu hnáti útokem, jakož se také stalo u Malešova proti Pražanům l. P. 1424.

Žižka sám jezdil na bílém koni; byl toho času muž již starší, postavy prostřední ale sporé, ramenatý, kulaté, široké tváře, s klípцем přes levé oko, hnědých vousů krátce přistřižených. V čas boje v oděni jezdil, maje velitelský palcát v ruce. Jinak nosil kulatou čepici kožešinou lemovanou, z pod níž mu padaly vlasy až ke tmavému kloku či plášti bez rukávů, pod nímž měl suknič. A na nohou škorně.

Když jel obklopen svými podhejtmany, kráčel před nim kněz nesa v proštípi dřevěnou monstranci. Kněz ten byl v komži, jakož všichni Žižkovi kněží Je nosili a v ornátech mše sloužili; nerad měl, že Táborští kněží přísluhovali v obyčejné sukni a ve škorních, bez komže. Proto prý jim říkal ševci, a oni zas přezděli jeho kněžím plátenníků.

Mnohých měst a hradů dobyl, ale všude všechnu kořist popřál bratřím. Sám si nenechal nic, toliko prý „pavučiny“. Říkával prý v dobytém místě, ať si jdou bratří po kořisti, on že bude toliko pavučiny smejčiti. To byly v komínech kýty, uzené maso. To všechno

vysmejčil, všechny „pavučiny“, mohutné bochy, kýty a slaninu dal naložit na vozy a vozil vše s sebou, aby v čas potřeby měl pro sebe a bratří nutné zásoby.

III.

Bratr Žižka byl přísným mstitelem Husovým. Nejednou kostely nejednou klášter i hrad jeho protivníků vyžehl a vyvrátil bez milosrdenství. Ale dovedl se také ustrnouti. Tak v Praze, když přitáhl se svým lidem ke klášteru sv. Anny, aby ho zničil. Tam padla před ním na kolena na prahu klášterní brány jeptiška, jeho příbuzná, a pro bůh prosila strýce, aby se smiloval nad ní, nad její sestrami řeholními a nad klášterem: Žižka se slitoval a smiloval a klášter sv. Anny zůstal. –Hůře se dařilo velikému klášteru Sedleckému u Kutné Hory. Žižka jej dal svému lidu vplen; poručil však, aby ušetřili nádherného kostela klášterního, jenž byl veliký a stavby v pravdě umělé. Než jeden z vojínů dostal se až pod krov a založil tam. Tak chytl pak celý kostel. Jak se dým vyvalil a plameny vyšlehly, Žižka se hrozně zamračil; hned se dotazoval, kdo zapálil, aby se přihlásil, a slíbil mnoho zlata tomu, kdo tak učinil. A žhář přišel a pochlubil se. Tu poručil rozhněvaný vůdce, aby mu to zlato dali, aby je však nejprve roztavili a pak teprve aby mu ten roztavený, drahý kov do hrdla nalili. Tak bylo Žižkovi líto toho krásného kostela.

Velkou nesnáz měl Žižka před hradem Vlčincem, který oblehl, když táhl k Ostaši hoře za Policí nad Medhují, tam kde Slezáci Polické Husity tak ukrutně mučili a pobili.

Vlčinec hrad stál mezi lesy na vysokém ostrohu nad soutokem Medhujy a Zdárského potoka. Sám sebou byl pevný, nad to jej chránila jakási čarodějná moc, neboť se jeho zdí koule z kusů ani nechytla. Husité dobře mířili, děla jejich neúnavně houkala ve dne, často i v noci, až všechny lesy kolem hučely jako hřímáním, ale nic naplat. Koule se odrazily od bašt, hradeb i věže jako hrách.

Nezbylo než ustáti. Když se kusy odmlčely, zaslechli v Žižkově táboře hudbu s hradu. Někdo tam hrál na housle. Byl to hudec v okénku na věži, kterého tam i před tím, když stříleli, viděli, an hrál. I poručil Žižka nejlepšímu střelci, aby naň vystřelil. Střelec vzal kuši, namířil, spustil – housle na ráz umlkly a hudec zmizel od okna. A v tom už kázal Žižka, aby stříleli ze všech kuší do hradu; jen první

koule dopadly a již se prášilo se zdi, již se sypalo kamení a za nedlouho zel ve zdi veliký průlom. Nežli zapadlo slunce, hlaholil jáсот vítězných „bratří“ v dobytém Vlčinci.

Pobořili ho, zažehli; svítil jim celou noc a zaléval drvenou září okolní lesy a chlomy. Hrad shořel a vše v něm i čarovný hudec, jenž svým uměním ho tak bájil.

Zůstaly jen rozvaliny a ty pak ještě sloty a stromy hubily. Dnes už sotva je viděti. Vlčinec zarostl lesem, a kde kdysi zněly čarovné housle a houkaly Žižkovy tarasnice, šumí jen les. –

Tak bratr Žižka vojensky po Čechách táhl proti přátelům a spojencům krále Zikmunda. I poddávala se mu mnohá města a mnoho hradů zdobýval. L. 1421. oblehl hrad Rábí v Plzenště. Toho hradu se již jednou před tím zmocnil, ale neosadil ho. Nyní však, když vedl lid svůj k útoku, tu, jak s hradeb do nich stříleli, poraněn byl těžce šípem do oka, do jediného svého zdravého oka. Zeman Sezema Kocovský neboli z Kocova byl prý tím střelcem, jenž svou střelou zasáhl slavného vůdce. Než vypravuje se také, že Žižkovi do oka vletěla při tom útoku tříška z hrušky, do které se nepřátelská střela zaryla. Poranění bylo tak těžké, že Žižka ledva živ zůstal. I dal se zavěsti do Prahy na léčení a s ním tam jel Matěj Louda z Chlumčan, hejtman Tábořský, muž učený, jenž prý Žižku uložil ve svém domě v Praze na Starém městě, kdež říkali „u černého beránka“.

Lékaři tu vytáhli Žižkovi zástřel z oka, Božího světla mu však nevrátili. I byl slep na obě oči.

Na hradě Rábí, kdež ho neštěstí stihlo, namalovali později na bráně obraz. Na tom obraze na levo bylo viděti Žižku v brnění, an jedá na koni s palcátem v ruce vede zbrojný zástup útokem. Na právo pak namalována věž s branou a na té věži bylo viděti Kocovského, jak z lučiště šipku vystřeluje. Pod tím obrazem rozmluva napsána, kterou měl s Žižkou. „Ty-li jsi, bratře Žižko?“

„Já jsem.“

„Krejž holého!“

Od té doby nemohl již Žižka sám na koni lid svůj do bitvy voditi. Ale bitvy a boje řídil znamenitě jako před tím. Sedě vysoko na voze při veliké korouhvi, na níž bylo znamení kalicha, dal se voziti. Ti pak, kteří při něm seděli, i jeho podhejtmanové, zvláště milí a „věrní

bratří“ pan Viktorin z Poděbrad, Jan Bzdinka a Kuneš z Bělovic, ti mu všechna položení popisovali, kde skály a vrchy, kde les a luhy, kde oudolí, rovina nebo chlum. Všecko mu před bitvou zevrubně oznámili a také za bitvy, co se děje, jak je s nepřítelem.

Žižka dle toho rozkazoval a – vítězil nad spojenci Uherského krále v Čechách a na Moravě. Odtud pak jednoho času vypravil se přímo proti Zikmundu králi a to léta Páně 1423. na podzim, počátkem měsíce října.

Zpraviv čtyři řady vozů a děl co mohl nejvíce, vydal se za hranice České koruny, přes hory do Uher. I hubil tu zemi kudy táhl, a splácel Uhrům a jejich králi za nekřesťanská ukřutenství a násilí, jež byli v Čechách zvláště r. 1420. a jindy páchali nešetřice ani žen ani nemluvnat.

I pronikl Žižka horní zemí, dolů až k Dunaji mezi Komárnem a Ostríhomem. Lidé před ním všude utíkali a dobytek odháněli. Tak se stávalo, že nemíval zásob, zvláště masa nazbyt. Na tom tažení přitřhl také do jedné vesnice při Dunaji nad Ostríhomem. Byla opuštěná, prázdná, ani člověka tam nezastali. Stíhati jich nebylo možná. Uprchliť všichni na loďkách a prámech na nedaleký ostrov v Dunaji. Tam také zahnali všechn svůj dobytek, zanechavše ve chlévech jen něco telat a mladých prasátek, jichž by byli přes vodu na ostrov nedostali.

Uhři na ostrově se těšili, jak všechn dobytek před Čechy zachránili; svou bezpečností pak zbujněli. Volali z ostrova, houkali přes vodu do vsi, kývali posměšně na Čechy a volali na ně, ač jen jdou k nim, že tu je dobytka dosti. Vědělť dobře, že Husité nemají ani lodí ani prámů.

Ale Žižka jich nepotřeboval. Jinak vyžrál na Maďary. Poručilť za soumraku, aby „bratří“ vzali telátka a vepřiky, jež ve vsi našli, ty aby zavedli na břeh, na samý kraj, nad vodu, a tu aby je bili a vůbec se přičinili, aby telátka bečela a prasátka aby hodně pronikavě kvičela.

I vydávala dobytčata nad Dunajem líbezné hlasy: bekot a kručení a kvičení až uši brněly. Zvuky ty zaléhaly přes vodu na ostrov a účinkovaly, zvláště na krávy a prasnice. Hnány pudem vzhopily se na raz a jako utržené, v divém chvatu skákaly do vody. Uhři nadarmo na ně křičeli, kleli, marně je také honili. A nezabránili, ať

kleli jak kleli a křičeli, také ostatním kusům, jež se hnaly do řeky, jak shlédly těch několik prvních ku předu plovoucích. Řeka se hemžila dobyt看, a kolem ve vodě i na břehu nad ní rozléhal se dobytčí hlas: bučení, bečení, mekot i kvičení, až pak vše přehlušil veselý křik Žižkových lidí, když zmáchaný, vodou lesklý dobytek snadno ulovený vedli a hnali do ležení k planoucím ohňům. – Až do té chvíle se Uhři Žižkovi hrubě nebránili a nikde mu valně nepřekáželi. Chtěliť, aby se ubezpečil, aby se pustil hodně hluboko do země, kdež by ho pak přemoci osuli a jej potřeli. Než on porozuměv tomu, že není dobře dále se pouštěti, obrátil vozy zase k Moravské zemi.

Ale tu mu nastalo těžké tažení. Hnalot' se za ním velké Uherské vojsko samých jezdců, jež mělo mnoho děl. Doráželi naň se všech stran a hleděli mu, kde mohli, do tábora biti. Zle mu také dělali, když řeky se svými přecházel. Než slepý vůdce zmařil svým důvtipem všecky jejich nástrahy, všude je odbil, až se šťastně dostal do Moravy.

Tato uherská výprava byla jedním z nejslavnějších kusů válečných, které kdy Žižka vykonal, neboť jak jest počal bojovati, toto tažení bylo mu nejtěžší. „Ale Pán Bůh mu pomohl z Uher vy táhnouti.“ –

Když se Moravou vrátil do Čech a přes Litomyšl za Vysoké Mýto přitáhl, poručil, aby zarazili. Nastávalot': poledne, čas odpočinku a oběda. Sám byl také unaven. Tu „bratří“, chtějíce milému vůdci nějakou libost učiniti, upravili mu místečko, kde by mohl pohodlně odpočinout a pojisti.

Každý vojin nabral do své helmice hlíny, jednou i několikrát, a vysypal ji na tom vybraném místě. Sta a sta helmic hlíny se tu nakupilo, a nežli chvíle minula, vypínal se tu pahoreček na vrchu rovný. Sem pak Žižku zavedli a tu poobědval. Po obědch táhlo vojsko dále. Chlumeck však z hlíny nasypáný nerozmetali; ten zůstal a zachoval se tu až po dnešní den a po dnešní den říkají mu všude po okolí „Žižkův stůl“.

IV.

Když Žižka táhl vojensky na Moravu, oblehl cestou Přibyslav město i hrad. Tu se v ležení roznemohl nemocí morovou od hlíz.

Dlouho však nestonal. Vida, že více nevstane, učinil poručenství svým milým, věrným Čechům, zvláště panu Viktorinovi z Poděbrad, jehož synovi Jiříkovi byl prý kmotrem, Kunšovi z Bělovic a Janu Bzdinkovi, aby pravdy Boží vždy hájili.

Za těch smutných chvil meškal při Žižkovi také Jan Laudat, jeho písař, a Michal Koudele ze Žitenic, jemuž v náruči Žižka zemřel tu středu před sv. Havlem, a to pod hruškou, jak o tom stará zpráva svědčí. Jiní však vypravují, že pod dubem, tak jako pod dubem se narodil.

I sevřelo žalostivé hoře srdce všech. Bradatí, otužilí a hrdinští mužové prolévali tenkrát slze, a lid Žižkův vzal sobě jméno Sirotci, jako by jim otec umřel.

Tělo mrtvého vůdce pohřbeno v kostele sv. Ducha v Hradci nad Labem. Odtud ostatky jeho později převezeny do Čáslavi a tu ve farním kostele sv. Petra a Pavla uloženy. Hrob jeho byl u jednoho pilíře kostelního blíže postranního oltáře.

Naproti tomu hrobu visel kamenný talíř. O tom talíři vypravovali, že na něm Jan Žižka jídal; jiní zase povídali, že na něm mívál Žižkův kněz svátost oltářní pod obojí způsobou. –

Tak odešel bratr Jan Žižka z Kalicha, vítěz u Sodoměře, Vožice, na Žižkově, u Kutné Hory a Něm. Brodu, na Hoře sv. Gotharda u Hořic, u Malešova a jinde, tvůrce husitského válečnictví, jemuž se tolik měst a hradů poddalo, a jenž sám nikdy nebyl na hlavu poražen, když bojoval „netoliko pro zákon boží, ale zvláště také pro vysvobození jazyka Českého a Slovanského“.

Když zemřel, kázali Hradečtí sobě ho namalovati na praporec na bílém koni v rytířské zbroji s palcátem v ruce, tak jako živ jsa, jezdil. „A když se Hradečtí pod tou korouhví bili, nikdy jsou boje neztratili.“

* * *

Žádný z mužů v českých dějinách proslulých neutkvěl tak hluboko a živě v paměti lidu jako Trocnovský hrdina. I místo, kde skončil, zůstalo v paměti. „Žižkovo pole“ tomu místu říkali a říkají, a zůstávalo nezorané. Za pozdějších dob, kdy památka slavného hrdiny zkalena, chtěli to pole zorati. Zkusili to, kus uorali, ale nedoorali. Dobytek, jenž byl v pluhu zapražen, onemocněl a zdechl.

A tak zůstalo Žižkovo pole ladem. Až na něm bezový keř vyrostl. Rostl, vyrůstal a šířil se tak, že hospodář toho pozemku chtěl jej vyhubit. Ale jen zakopli, a již se motyka smekla a kopla do nohy dělníkovy. Vzali sekeru. Jak zasekli, sjela sekera s topůrka a zranila toho, jenž do keře sekl. A tak bezový keř zůstal. V obecné paměti zachovalo se také místo u Trocnovského dvora, kde Žižka se pod dubem narodil. Ten dub stál věky a lid jej choval v poctivosti. Později, po Bělohorské bitvě, byl Žižka lidu vyličován jako ukrutný divoch a krvežíznivec.

Než to v lidu zůstalo, že byl bojovník nepřemožený, jako síly nadpřirozené. Tu sílu hledali i v místě, kde se narodil, v dubu samém. Chodili si tam pro ni, uřezávali větve z tohoto stromu, vysekávali štěpiny z kmene, aby měli na topůrka k sekerám a kladivům. Věřiliť, že budou mítí pádnější, mocnější rány a že více v díle vydrží. Když pak dub sešel a z kmene růstal jen pahýl, putovali sem kováři i venkované a zatloukali do něho hřeby. Byliť přesvědčeni, že tím nabudou síly a statnosti. Zároveň však i ten pahýl hubili, odnášejíce z něho na topůrka k řemeslnému náčiní. Tak ostatek mocného dubu hynul, až jen pařez zbyl. A když i ten setlíval, chodili sem lidé pro třísky, aby alespoň těmi upevnili a zarazili topůrka v sekyrkách a perlicích. Teď už není po dubu ani památky. Všecky stavby, jmenovitě kláštery a hrady, jež u nás zašly válkami, zvláště pak třicítiletou, padly Žižkovou silou. Tak lid věřil a namnoze věří. A kde nějaký starý val, třeba z dob pradávných, ten je také z Žižkových časů.

Tak o starých valech v okolí Luže si vypravují, že byly Žižkovy. Navštívíš-li ohromné náspy u Kopidlna a zeptáš-li se lidí v jejich sousedství bydlících, co vědí o tom pradávnmé ohrazení, uslyšíš: „To jsou staročeské šance, a to když Žižka bojoval.“ I místa, kde za svých tažení stanul, odkud útok počal i kde odpočíval, zapamatoval si lid a dobře v paměti dochoval od pokolení do pokolení.

U Rychmburka je rybník „Spálinec“. Ten se proto tak jmenuje, že v těch místech prý dal Žižka upáliti mnichy v Podlažickém klášteře zajaté. V Rychmburce samém mají „Žižkovu skálu“. Je to strmé skalisko zrovna proti hradu, od něho jen úzkým oupadem oddělené. Žižka dal prý střední část té skály vyhloubiti, tu pak postavil své kusy a dal odtud mocně páliť do hradu, v jehož zdi jsou podnes dvě

kamenné koule z husitských děl. Daleko odtud, na severozápadě našeho království u Blšan je pahorek, podnes Žižkův jmenovaný, poněvadž prý tu kdysi Trocnovský vůdce ležel táborem. A za hranicemi nynějších Čech, v hrabství Kladském, za oněch dob k Čechám příslušném, při cestě z města Radku k Vambericům, viděti na konci lesa skálu a na skále kámen, který se podobá lidské hlavě v helmici s klípцем na oku. Skále té říkají podnes Žižkova hlava nejen Češi, nýbrž i Němci těch stran.

V Náchodě mají také Žižkův stůl. Je to veliký, kulatý kámen na hrubém, pískovcovém podstavci, pod bílou hradební zdí na zámeckém kopci. Jindy byla při tom stole kamenná lavice. Dnešního dne stojí o něco níže. U toho stolu prý Žižka pojedl, a to když se vracel Kladskem z Moravy. Náchodského hradu nedobýval. Jen prý se na něj podíval a řekl, že mu to vosí hnízdo za to nestojí.

Kromě tohoto Žižkova stolu mají v Hradeckém kraji ještě jeden. Poblíže Všestar, Rosnice a Probluzi u Hradce Králové černá se les Bor. V těch stranách ční nevysoký chlum „Homole“, a nejvyšší její místo, travou zarostlé, slově „Žižkův stůl“. V každém z jeho čtyř rohů stojí lípa, prostřed pak plochy roste jeřáb. Na tomto místě se Žižka zastavil, když táhl od Hor Kutných ke Králové Hradci. Tenkrát se kolem Homole vojsko rozložilo, na nejvyšším pak jejím místě postavili vůdci stůl. Byl prý zlatý a náčiní stříbrné. Když Žižka za tím stolem obědval, vojíni kolem zpívali. Po obědech pak stůl i drahé náčiní zakopali, jak vůdce poručil, a táhli dále k Hradci.

Zlatý stůl i všechno stříbrné náčiní jsou v těch místech po dnes. Nikomu však se dosud nepodařilo, aby jich dokopal.

Za to se dost „Žižkových“ podkov vykopává. Kde jaká stará podkova se najde hluboko v zemi, ta pochází, jak lid věří, z Žižkových časů. Určitě se po znají dle dírek. Dírky v podkovách z Žižkových dob jsou kulaté. –

Jako jsou Žižkovy stoly, valy a skály, jsou i Žižkovy stromy. Nejvíce lípy, pod kterými unavený vojevůdce v příjemný chládek usedl a odpočinul, jako pod starou lipou v Krčině a jinde. –

Splnilo se o Janu Žižkovi, co o něm napsal starý kronikář:

„Pověst jeho se rozhlásila do mnohých a dálných krajin světa, trvá až po dnes a bude i potom.“

Kutnohorští havíři.

I.

Za Žižky se dostala Kutná Hora do české správy. Tenkrátě prý tam ve Vlašském dvoře razili groše s českým lvem a nápisem na jedné straně:

„Groš českého lidu“

A na druhé straně s obrazem archy, kalicha a s nápisem:

„Pro slávu Boží bojujícího“

Tehdá se na novo naplňovalo Libušino proroctví o Horách: Sešlyť po druhé a po druhé se opět povznesly. To zvláště za Jiříka blahé paměti, pak za krále Vladislava Jagelonce.

Nejeden nový couk objeven, nejeden nový důl založen, mnohé šachty prohloubeny a mnohé štoly ve skále vysekány. Tovařištvo se množilo, doly se havíři jen hemžily, a zbožný jejich zpěv rozléhal se z četných kaven. Požehnání kovu a díla bylo znát i na městě. Hory se rozmáhaly, zvelebovaly. Stavěly se domy a v tu dobu budoval na Horách Matěj Rejsek slavné své dílo, chrám sv. Barbory. V městě zemané se usazovali, cizinci, kupci sem hojně dojížděli; živo a hlučno bylo po všech ulicích a placích a nejšumněji ve Vlašském dvoře, kde úřadovali nejvyšší mincmistr českého království, hofmistr horní, perkmistři, důlní písaři a jiní jeho úředníci, kde také měl svou kancelář královský urbureč, a kdež občas i sám král síděl.

—

Pod jejich kanceláři a pod královými skvostnými pokoji byly sklepy plné drahého kovu i dílny mincířů a pregěřů, kde ze stříbra v hutích vytaveného a v pruty ulitého razili lesklé, české groše.

Hory Kutné kvetly a byly prvním městem po Praze. Tenkrátě, za Vladislava II., vzpomněli si Horníci na věrné Čechy, kteří proto, že přijímali pod obojí způsobou, byli před lety od Němců městem tehda vládnoucích do dolů nemilosrdně a většinou za živa vmetáni. I dobývali v starých dolích kosti těch Čechů, nejvíce v šachtě za Kouřimskou branou, aby je poctivě pochovali. Tu také, div divoucí, nalezeno tělo, ač necelé, a to tělo mělo prý tak čistou a líbeznou vůni

jako výborná myrrha.

Z toho byl shon a pohnutí po všem městě a jedním hlasem o tom mluvili, že to tělo spočívající již léta letoucí v hluboké šachtě má tu vůni na znamení Boží milosti a že jistě je Chodkovo, Jana Chodka, někdy Kouřimského faráře, který zmučen se svými kněžími byl sem jako sta a sta jiných Čechů uvržen.

Ten podivný nález stal se r. 1492.; po tomto zbožném pohnutí nastalo záhy jinačí vzrušení. Bouřky na Hory uhodily a to z hlubin země, kde vřela nespokojenost, kde chudý člověk dobýval těžkou prací bohatství a blahobyt bohatým a mocným. Lůno země vydávalo tolik rudy, že královská komora mohla míti hojnost stříbra a lid dosti výdělku. Lakota však několika lidí hřešila i na králi i na dělnících. Neposýlaliť horní úředníci všeho stříbra do Prahy a havířům ještě na mzdě utrhovali.

Hluboko v zemi, v pusté tmavé štole, kterou mrkalo zarudlé světlo čadícího kahanu, pracoval havíř v perkytli pilně a neúnavně, lámaje šliglemi a fimolem vzácnou rudu. Jindy konal klidně a stále těžkou tu práci. Nemělť hrubě starostí, leda že někdy v té samotě, v šeru a v mrkavé záři maně ustál, ucho přiklonil, když z nenadání se tím mrtvým tichem ozval cizí hlas, volající ho jménem, táhle a smutně třikrát za sebou, nebo že se ohlédl, nevychází-li z hlubin tmavé štoly „kováříček“ v havířském oděvu, s kahancem u pasu, se šliglemi v rukou, mužíček jiskrných oček, jenž tuze rád kovkopy škádlil, ale také na dobrou rudu vodil. –

Teď měli havíři jiné starosti. Tvrdá panská křivda je hnětla, že jim úředníci za těžkou, klopotnou práci stále na mzdě utrhují. Již sotva polovici bývalé mzdy dostávali, ač na práci jim nijak nepoleveno. Za tu skrovnou mzdu nemohli horníci již náležitě o své rodiny pečovati; leckdes už měli nouzi.

I vřelo v srdcích všech. Stěžovali si navzájem a žádný se netajil tím, nač při díle myslel, na čem se rozhodoval, tak že nemůže dále zůstat, že nemůže a nesmí býti, aby oni chudli a páni úředníci a nákladníci hor bohatli. Také o krále se starali. Vidělit a rozumělit, co se rudy a ryzího kovu v dolech vytěží, co se čistého stříbra vytaví, a jak ho o mnoho méně úředníci posílají do Prahy!

Nejprve žádali o nápravu. Ale ani horní úředníci ani šepmistři a starší obce jich nevyslyšeli. Ano ještě přísně proti nim nastupovali.

Když se horníci scházeli, aby porokovali o svých stížnostech, rozháněl je městský rychtář se svými biřici nebo žoldněři z Vlašského dvora. Proto se havíři tajně smluvili a dohodli se, že pošlou posly ku králi, jenž tenkrát meškal v Uhrách na Budínském hradě.

Dychtivě v rozčilení čekali, s jakou se tito jejich důvěrníci vrátí. Doufaliť, těšiliť se, že král až o jejich strastech uslyší, dá alespoň všecko vyšetřit, aby se přesvědčil, aby právo mělo průchod.

Poslové, jak tajně v noci vyšli z Hor, rovněž tak tajně se vrátili. Bylo večer, července měsíce, l. 1496.

Kde kdo chvátal k Vlašskému dvoru, na prostranství před ním. Sběhli se tam všichni mužové, kteří nebyli v dolech, i mnoho žen. Mnozí se již těšili, že páni ve dvoře uslyší divné noviny, po těch že skrotnou.

Páni však neserotli, ale havíři také ne, ač noviny z Uher byly proti nim. Král pro ně nic neudělal, nic se jich neujal, vždyť havířských poslů ani neslyšel. Nepustili jich k němu. To byla ta zpráva z Uher, které se nenadáli; a poslové doložili, jak jsou všichni u J. Mil očerněni, že jsou u krále v nelásce, že jim tam dvořané řekli, aby raději domů spěchali, aby neuvázli ještě u vězení.

Poslové ani nedomluvíli.

Kolem jako když z čistá jasna zabouří. Divoký křik sklamání a hněvu vyrazil ze všech hrdel. Sta, tisíce pěstí se zvedlo a hrozilo proti Vlašskému dvoru, na tisíce hrdel ho klelo a spílalo, tam že jsou buřiči, a lháři, a zloději, že jen utiskovat a očerňovati dovedou. –

Když se na cimbuří hradní zdi ukázal důlní písař a chtěl k zástupům promluvíti, zahlučela bouře na novo a tak, že se písař na rychlo vytratil. Ani sám mincmistr nepořídil. Když je vyzýval, aby se rozešli, křičeli na něj, ať jim zjedná slyšení u krále, aby se jim stalo po právu, jinak že nechají hor, ať si páni v nich sami dolují. –

Všude po městě zavírali dveře a okenice, všude se lekali a trnuli, a celou noc sotva kdo oka zamhouřil.

Bouřiliť havíři po celou noc, rojili se, chystali se na cestu, vyváděli ženy i děti z příbytků, sháněli, svolávali ty z tovaryšstva, kteří byli ještě v štolách a při horní práci.

Ani královští úředníci, ani šepmistři nemohli jim zabrániti, nemohli jich rozehnat. Nestačiliť jejich zbrojní pacholci na tolik tisíc

rozvášněných, pobouřených mužů. Ba starší města i páni ve Vlašském dvoře i měšťané byli rádi, že se tovarišstvo klidí; báliť se, že nastane krve prolévání a že město vyhoří. –

Jako by temné proudy se valily, tak hrnuli se havíři za ranního šera Kutnohorskými ulicemi pod praporcem, se svým náčiním, mnozí se zbrání, ven ku bráně, a všichni zpívali hlasem, až se okna třásla, píseň: „Věrní křesťané silně doufejte o Kristově večeri.“ Zpívali ji, ač dle nařízení krále nebylo dovoleno ji zpívat pod ztrátou hrdla.

Havíři táhli z města, na šest tisíc jich bylo, táhli, až se zastavili na vrchu Spicberku mezi Malínem a Kankem. Tu se utábořili a tu hned, jak jim starší nařídili, kopali příkop kolem svého ležení a vyhazovali násep. –

Na Horách Kutných se stišilo, ale neupokojili se tam. Strach z horníků zůstal a strach, že velká pohroma stihne doly, že zůstanou bez dělníků. A páni ve Vlašském dvoře i šepmistři byli popuzeni tou hornickou opovázlivostí. Chtěli je k práci donutit, chtěli je také ztrestat a pokořit. I psali, rychle psali, a listy pečetili, královi úředníci i šepmistři, a listy jízdním poslům dali, kteří na bystrých koních je roznášeli v různé strany.

II.

Minul den, druhý, třetí a potom opět den, a horníci pořád tábořili ve svém okopu na chlumu. Pořád čekali, že páni z Hor za nimi sem pošlou jednat, aby se vrátili, aby se zas díla ujali, že za to nabídnou nápravu. Nikdo však nepřišel, nikdo se na cestě k nim neukazoval. Již nastal večer pátého dne. Na náspu kolem ležení stály stráže, mladí havíři ozbrojeni; bděli a hlídali.

A v táboře bratři z tovarišstva, zvláště starší, usínali v starostech. Tušili, že Horníci něco strojí, a počítali, že se již dlouho na chlumu neudrží; docházelyť zásoby. Pozdě usnuli, noci však nepřespali.

Strhlť se k ránu pokřik. Stráže s valu „vzhůru“ volaly, že se blíží nějaký veliký houf. Jak starší vyběhli na valy, shlédli v raním šeru temný zástup pěších i jízdních. Přicházeli od půlnoci, od Kolína.

V tom s jiné strany valu voláno, že je vidět jiný houf, že jde jim do boku, od Čáslavi. Jen dořekli, a již se vyvalil z města, z Hor, početný zástup, havířům směrem zrovna do zad, a z toho zástupu zaléhalo

bubnování a polnice hlas, a praporec se nad ním vznášel, tak jako nad oněmi, kteří přicházeli ze sousedních měst.

Již bylo zřejmo, že všichni táhnou na tovarišstvo, že je zatahují a skličují se všech stran. Dostaliť Čáslavští i Kolínští měšťané z Hor hrozné zprávy o havířích, jak se chystají na mordy, že chtějí zničit šachty a všechny doly. –

Ještě se pomocné houfy na úpatí rovnaly a řadily, v tom nové silné oddělení zbrojenců přitáhlo; ti z Poděbrad přibyli a mnoho jízdných bylo mezi nimi. Když na úpatí zarazili, to se již rozednilo, poznali havíři na hoře, že nový ten houf vede hejtman Poděbradského královského hradu, Oněk Kamenický z Topič. –

Vysoké lezem havířů bylo obklíčeno, úpatí jako zatopeno; hemžiloť se vojskem protivníků. Na čtyři tisíce se jich tu shluklo a spojilo. Havíři na hoře za náspy stáli v houfech, jak je starší rozdělili, se zbraní a kladivy v ruce, čekající na útok nepřátel. Usnesliť se, že sami boje nezačnou. Prošiti však nebo vzdáti se nechtěli.

Než některým připadlo, že by měli jednati, ne s Horníky, ale s Poděbradským hejtmanem, to že je králův úředník, a že s Milostí královskou jednává. Oněk Kamenický že jistě neví, co se stalo na Horách, proč sem vytrhli. Kdyby mu vše vysvětlili, snad by se jich ujal a vymohl jim, že by mohli ku králi, nebo že by snad on sám jejich stížnosti králi oznámil.

A hle, Poděbradský hejtman v plné zbroji vyjel ze svého houfu a zamířil k jejich zákopům! I vyšli mu starší vstříc před násep a tu jeden z nich, šedobradý.

Opat, jenž po každé za tovarišstvo mluvil, vyložil hejtmanovi, že nechtějí krve proliti, toliko jen svého práva a jmenovitě, aby je slyšel J. Milost král.

„Je-li tomu tak,“ pravil hejtman, „pojďte se mnou na Poděbrady a já vám u Jeho Milosti opatřím, čeho si přejete.“

„Šli bychom rádi,“ vece opat, „ale bojíme se o hrdlo.“

„Nic se vám nestane, věřte mi na slovo a pojedte.“

Tu starší, spoléhající na jeho šlechtické slovo, dohodli se, že půjdou. I oznámili tovarišstvu vše, co ujednáno, rozloučili se se svými rodinami a šli: Opat a bratr jeho Viktorin, Šimon a Průša, také bratří, Duchek, Černý, Kužel, Holý Zelvův, Ondřej Němcův, Vít Krchňavý, Lana z Hloušky, Mládek a Klad. Ostatní pak tovarišstvo

se svými rodinami nastupovalo cestu zpátky do Hor, aby tam vyčkali, až bude jejich pře u krále vyjednána, jak jim slíbeno.

Starší tovarišstva brali se s Oňkem Kamenickým a jeho lidem k Poděbradům. Nejednou se ohlédli v tu stranu k Horám; před se hleděli nevesele. Nešlit s plnou důvěrou, neměli žádné jistoty a byli v panské moci.

Ale věřili, že bude rytíř ve svém slově státi.

Když přibyli na Poděbrady, vykázal jim hejtman zámeckou ratejnu za obydlí a dal je všim potřebným slušně opatřiti. Zámeckým nádvořím se mohli volně procházeti. Ze zámku však, do města, nesměli a nemohli. Svoditý most byl celý den vytažen.

Třetího dne vzal je na krátký výslech a slíbil jim, že ihned vyšle dva jízdné posly ku králi s písemnou zprávou, zatím aby měli strpení jakmile přijde zpráva od krále, a bohdá že dobrá, že jim ihned oznámí. –

Zprávu zatím už poslal; ale jsa od Kutnohorských uplacen, poslal takovou, jakou již před tím královští úředníci z Vlašského dvora králi podali. Oňek Kamenický psal o havířích jako o nebezpečných buřičích a že by třeba Hory Kutné, ten klenot Jeho Milosti a celého českého království, zmařili a zhubili. Nežli se poslové vrátili, zajel si na Hory a tu pánům v povděk oznámil, co učinil, co se stane, že král na tuto jeho zprávu havíře jistě hrdla odsoudí, ať jen páni těm svým havířům rubáše chystají.

I chystali, ale nejprve dosti stříbra Poděbradskému hejtmanu, a pak tajně třinácte popravních rubášů, bílých, plátěných, starším havířského tovarišstva. Když se vrátil do Poděbrad, přiharcovali poslové z Uher. Přijeli samý večer, a havíři o nich nezvěděli. Nazejtří povolal si hejtman Holého, Ondřeje Němce i Víta Krchňavého. Žádal jich, aby se vypravili na Křivoklát, že tam uhodili na rudu a rádi by zvěděli, co na ní je, tak aby ji prozkoumali, jsouce rud a kamení dobře znali.

Havíři tak oklamáni, uvěřili a rozžehnavše se s druhy na brzkou a bohdá již na lepší shledanou, vydali se na cestu. Netušili, že se s ostatními již neshledají, že jejich průvodce veze o nich purkrabí.

Křivoklátskému Uriášův list, že mají na Hrádku býti popraveni, a že proto vzal už s sebou do vozu tři popravní rubáše.

Když ti tři odjeli, dal si hejtman ostatních deset nevědoucích do té

chvíle, co poslové z Uher přivezli, třetího dne zavolati Bylo záhy z rána, v pátek, jenž byl den po sv. Vavřinci. Starší tovaříštva se divili, proč tak časně je pán volá; snad že právě poslové přijeli. Tak se těšili.

Než neuvedli jich do kanceláře, ale na dvůr před pavlač nesoucí se na třech obloucích zrovna u hejtmanovy kanceláře. A kolem nádvořím, na němž ještě spočíval ranní stín, ale nad nímž se vypínaly věže a střechy zalité již zlatou září srpnového jitra, stáli kolem do kola pacholci, všichni v plné zbroji, s oštěpy v rukou. Bylo jich mnoho.

Starší se zarazili, zvláště když jim nařízeno, aby zůstali tu na dvoře před pavlačí. Dlouho však nečekali. Z kanceláře vystoupil sem Oněk Kamenický z Topič v černém sametovém klobouku s černým pérem a zlatou šňůrou, v černém kabátci i v černých nohavících; za ním Zdárský, rychtář města Poděbrad a zámeční úředníci.

Hejtman drže list v rukou, oznámil přísně havířům, že Jeho Milost král ráčil již svou vůli oznámiti a poručiti, aby všichni, jak tu stojí, i ti, kteří na Křivoklát byli vysláni, byli, jelikož buřiči, na hrdle trestáni.

Horníkům, starým i mladým, stuhla krev, oněměli ne leknutím, ale nad tou nepravostí do nebe volající, jak ten hejtman ohavně, lstně s nimi jednal. Pak vykřikl jeden, všichni a křičeli všichni pobouření, jaký je hanebný proradce, tak že stojí ve svém slově, je-li dobrý.

Oněk chmurný jako mrak, mlčky pokynul; žoldnéři se chopili havířů a odvedli je zpět do ratejny, kde již stáli kati, dva, Sochor, zámecký, a Kolouch, městský, oba se svými holomky. Tam se musili odsouzení obléci v bílé, popravní rubáše, tam k nim přišli také dva kněží, aby je připravili na poslední cestu.

Nedlouho po té, bylo devět hodin ráno, spoutali je, dva a dva, a vedli ze zámku. Kamenický hejtman jel na koni v čele početného zbrojného houfu; s ním kráčel rychtář Zdářský se svými biřici.

Zatím se rozneslo městem, co se v zámku děje, a již veliký shluk lidí sešel se a kráčel za smutným průvodem.

Všichni reptali na rozsudek, ještě více však na hejtmana, a všichni také srdečně litovali ubohých odsouzených, kteří v bílých rubáších,

bosi, kráčeli žalostnou cestou. V očích se jim zatmívalo a umíráček zněl jim jako z mlh.

Šli před se jako u hrozném vidění. Strašný ten konec přikvačil tak náhle, tak z nenadání. Nikdo z nich na něj ani nepomyslel, neboť je hejtman skoro až do té chvíle utěšoval, že bude dobře.

Za všechno bezpráví ještě smrt! A děti, ubohé děti doma a manželky! Toť by byla ukrutnost! Není možná! Tak se jim v pobouřeném nitru ozývalo. Ale ta pouta, rubáš bílý, ten zvonu hlas. – Ale to vše jistě jen na postrach. Páni je chtějí ztrestati hrůzou smrti. Na místě však, až dojdou, oznámí hejtman milost. Tak pomýšleli, tou poslední jiskřičkou naděje se utěšovali. –

Minuli Poděbradský, pevný zámek v rovině při Labi, přešli most, minuli Kluk vísku a došli na smutné místo v lukách, mezi obcí Polabeckou a Klukovskou. Stará hruška rozkládala nad stinadlem veliký svůj koš; šíře ještě rozložitý dub, jenž se nad ní vysoko vypínal. Mocné haluze při spodku nízko se skláněly, skoro až k trávniku.

U toho dubu zarazil průvod, u toho dubu zkríkl s koně Poděbradský hejtman na kata Koloucha: „Spravuj!“

Jediné to slovo mařilo poslední naději. Již viděli havíři, že nepůjdou nazpátek. Vše kolem, všechno je hrozná pravda, nic není na postrašení. Sem byla poslední cesta, tu je poslední zastavení, a pak – věčnost. –

Hněv potuchl; žal a lítost skormoutily srdce havířů, a jejich mysl, nechavši prachu pozemského, povznesla se k nebesům. Tam jediné byla spravedlnost. Jako by si řekli, poklekli najednou a jali se z té duše modliti:

„Bože Otče, kterýž víš a znáš jednoho každého křivdu, rač rosu nebeskou seslati, ať obmyje tuto naši nevinnou krev!“

Pohnutý hlas jejich zněl hlubokým, smutným tichem. Všichni v zástupu byli jati lítostí. I kat Kolouch. Maje v ruce meč už obnažený, mrštil jím pod hrušku a v pohnutí, pobouřen zkríkl:

„Nebudu spravovati!“

A tak kat Sochor, nemoha hejtmanu, svému pánu, odpírat, vystoupil a konal, co nemilosrdný velitel poručel.

První poklekl Simon, starší, pod jednou z mocných větví rozložitého dubu. Vznášela se nad ním jako baldachýn. Jeho

zelenavým přísvitem a stínem bleskl se katův meč. Proud krve vysoko vystříkl a skropil, zalil dubovou větev tak, že s ní jako by po lijavém dešti rudé krůpěje hojně kráply. –

Po Šimonovi klekl Průša, mladší jeho bratr, pak Černý, pak Opat a bratr jeho, všech deset jeden po druhém. Když poslední klesl bezdouch do trávy zalité krví, ukázal se náhle na jasném nebi mráček. A ten se úžasně šířil a rostl, až vyrostl v ohromnou černavu, jež zaklopila všecko nebe. Z temna mraků zahřímalo jako božího hněvu hlas, vichřice vjela rázem do starého dubu, do hruše, zalomcovala jejich korunami, že se jejich haluze zmítaly a prudko se rozšuměly.

Lid na stinadle vzpomněl na modlitbu nebohých havířů, jež sotva dozněla; křížoval se, strachy domů utíkal a všichni vyděšeně opakovali: „Boží soud! Toť Boží soud!“

„Bůh je vyslyšel! Těch nevinných hlasy vyslyšel!“

Sotva že mrtvé havíře do vykopané jámy zahrabali, strhl se déšť, hrozný lijavý déšť. Hejtman sám, jak na zámek ujížděl, sklouzl se ve bráně s koněm a povalil. –

Lijavec šuměl celý den, celou noc, a zase den a noc a tak bez ustání devět dní a devět nocí, v jednom neustále, až přeschlí potokové se rozvodnili v řeky, až proudy vod strhovaly pole a vymlely rokle kolem Poděbrad a Hor Kutných. –

Tou dobou byla již poprava na Křivoklátě také vykonána. Všichni tři však tam nezahynuli. Vít Krchňavý, když jeho dva druhové byli již sťati, roztrhl sobě vazbu a omráčil kata hrubým kamenem. Pak utekl do lesů a byl zachráněn.

III.

Ale ti, kteří tak nespravedlivě a krutě s horníky naložili, nezůstali bez trestu.

Král Vladislav, jenž byl také králem uherským, vrátil se z Uher zase do Čech, doslechl se od spravedlivých lidí čiré pravdy o tom Poděbradském soudě. Jakmile přijel na Hory Kutné, kdež se ve Vlašském dvoře zdržoval, obeslal si Poděbradského hejtmana, Oňka Kamenického, vyslechl jej přísně i báňské úředníky. Také Vít Krchňavý, jenž jediný ze svých druhů se zachránil, byl před soud povolán, aby vydal svědectví, jak páni s ubohými horníky nakládali. Oněk Kamenický z Topič a také jiní z úředníků byli na skřípec

nataženi, neboť tvrdě zapírali, a tu královský hejtman trápení nevydržel. Zemřel na mučení. Také všechny ostatní, kteří měli účastenství v jeho zločinu, stihl spravedlivý trest.

Hory však od té ukrutné popravy nevinných havířů nešly za mnoho let a téměř na mizinu scházely. Na stinadle pak, kde havíři skonali, stala se podivu hodná věc. Na dubě, pod kterým se ta poprava stala, rostly od té doby žaludy divného, neobyčejného tvaru: mělyť podobu havířské kápi. Rostly však jenom na jedné haluzi toho dubu, na té, kterou krev popravených postříkala a která od té doby měla zardělé listí.

Stávalo se, že v čas neúrody nebylo na celém mohutném koši starého dubu ani žaludu, dotčená však větev měla je vždy. Žaludy v podobě havířské kápi staly se vzácnými. Z blízka i z daleka si pro ně chodili, na památku si je odnášeli, ano do stříbra, do zlata je zasazovali a nosili je jako amulety na hrdlech, domnívajíce se, že jich budou chrániti před kouzly a čáry, nebo že jim štěstí přinesou.

Podobné žaludy nerostly nikde, na žádném dubě vyjma dub u vsi Kluku, kolem něhož Kutnohorské havíře vedli na popravu. Starý pak dub na stinadlech stál při kostelíku až do druhé polovice osmnáctého století, kdy jej hrozná vichřice vyvrátila a porazila. Mladší jeho druh, u Klucké obce, vykopán r. 1842.

Bílá paní.

Den za dnem, léto za létem, a na konec smrt. Někdy stojí dlouho při dveřích, až pojednou vkročí náhle, z nenadání. Někdy však se ohlašuje, nežli života ukrátí. Taková bývala víra a jest, že se ukazují známým nastávající smrti, že slýchati podivné zvuky, jež věští blízkost se poslední chvíle.

Hlas sejčka, tajemné zaklepání nebo zvuk, jak by někdo prutem švihl po dveřích, po okně, nebo jiné, oznamují blízké skonání. To jsou znamení obecná. Některým však rodům prý zvláštní znamení hlásila, že někdo z nich odejde cestou všech lidí.

Tak měl-li kdo ze zemanů Strojeticckých zemřít, uviděl bílého vrabce, kdo z Příchovských, ten uslyšel pojednou troubení lovců trouby, lání psů a řehot koní. Když na hradě Rábí veliká, černá skříň počala se náhle, z ničeho nic otrásati, když temný hluk z ní vycházel, tu jistě pak záhy smrti sešel někdo z Dlouhovesských, Častolarů nebo Chanovských. Černínové před smrtí slýchali podivný zvuk, jako by někdo písek nebo šterk sypal, Lobkovicové hlas zvonků, a když někdo z Kolovratů měl shasnouti, potil se v Ročovském kostele náhrobní kámen, pod nímž odpočíval jejich předek, někdy za Karla IV. na slovo vzatý. Některým rodům se zjevovala bílá paní. Tak Berkům z Dubé, pánům z Lipé, Svamberkům, zvláště pak pánům z Hradce a z Rožmberka. Vídali ji na Telči, na Bechyňském hradě, v Krumlově, v Hradeckém zámku i v Třeboňském.

Kdykoliv se ukázala, mohli se v těch místech nadítí nějaké události, veselé nebo smutné. Buď se někdo narodil nebo zemřel, nebo svatby slaveny v tom rodě. A vždycky se jevila v bělostném obleku, paní vážná, urostlé postavy, majíc hlavu rouškou zavítu jako vdova. Jen když něco žalostného nastávalo, mívala prý na rukou černé rukavičky.

Zjevovala se v různou dobu: někdy v pravé poledne, nejčastěji v noci. Na zámku v Jindřichově Hradci shlédli ji v polední čas. Míhla se náhle na staré, opuštěné věži, vysoko, z okna, kam nebylo žádného přístupu, neboť dřevěné schody, jež kdysi sem vedly, dávno již vzaly za své za velkého požáru. Když lidé kolem zámku i

v městě plni úžasu na bělostné, tajemné zjevení hleděli, když na ně ukazovali, nezmizelo rázem. Bílá paní u okna postála, pak se pomalu tratila, jako by dolů do věže zapadala, byla menší a menší, až zmizela. V noci se zjevovala rovněž všecka bílá, v bílém závoji, vážná, ale ne strašlivá. Buď kráčela volně chodbami, nebo, majíc klíče u pasu, brala se chvatným krokem, jako by pospíchala, z pokoje do pokoje, ten zamýkajíc, onen odmýkajíc.

A neublížila nikomu. Potkal-li ji kdo za té tajemné procházky a pozdravil-li, vážně poděkovala buď mlčky, hlavy pokývnutím, nebo slovem. A tu zněl její hlas jako ševel, jako tichého větru vám.

O spřízněné rody zlaté a červené růže, pány z Hradce a z Rožmberka, s nimiž za živa byla sloučena svazkem příbuzenským, jevila zvláštní péči a starostlivost.

L. 1539. narodil se panu Joštovi z Rožmberka, tehdy těžkou nemocí navštívenému, na Krumlovském hradě nejmladší synáček Petr Vok. Ten pak byl posledním po meči svého starobylého rodu. Chlapečka ošetřovaly chůva a kojná, u nich byl neustále. Kromě těch však měl ještě jinou, pečlivou a laskavou opatrovnicí.

Zjevila se pokaždé v noci, kdy všechen Krumlovský hrad, mohutně strmicí nad Vltavou, stíchl, kdy všecko spalo i chůvy. Byla to bílá paní. Okna komnaty, v níž malý Petříček chován, byla zamčena, dvěře též, ani se nehnuly, ale bílé zjevení kde se vzalo, tu se vzalo, stanulo náhle prostřed jizby. A vyjasnilo se od něho v těch místech, jako by plná zář měsíce sem padala.

Bílá paní stanula u kolébky zastřené lehkými nebesy na čtyřech sloupích, odhrnula záclony, sklonila se ku kolébce a hleděla na poslední ratolístku starého kmene Rožmberského.

Kojná a chůva seděly opodál a spaly, ani se nehnuly. Pak když chlapeček zaplakal, vzala ho bílá paní, chovala ho, hýčkala, hladila, líbala ho i smála se na něj, až se utišil, až dítě tiše usnulo. Po té zmizela, jako když unikne, zhasne paprsek měsíce.

Jednou se však chůva probudila. Hlas jí hrůzou uvázl v hrdle. Chvějíc se patřila na tajemný zjev a hned poznala, že to bílá paní, o níž tolik slyšela. Strachy se však z místa ani nehnula a jen pozorovala novou chůvu, neublíží-li dítěti. Jak po té bílá paní náhle zmizela, vyburcovala chůva svou družku a všecka se ještě třesouc oznámila jí urvanými slovy, co viděla, co se stalo, a hned skočila ke

kolébce, a družka za ní. Ale nebylo nic. Panáček spal jako dudek, libě zardělý, a probudil se až ráno čil a zdrav a nebylo mu nic za celý den.

S úzkostí čekaly chůvy příští noc. Usedly jako včera poblíže kolébky, když Petříčka uspaly. Samy však nezamhouřily ani oka. Čekaly, hleděly ku dveřím, po oknech, každým šustem se polekaly, až pojednou, právě odbýjela na hradní věži půlnoc, se v jizbě vysvětlilo a v bledé té záři stála bílá paní.

Šla ke kolébce, hleděla do ní, vzala synáčka, když zaplakal, houpala ho, chovala, pak i kolébala, až usnul. A po té zmizela jako včera, a trnouchy chůvy obě nevěděly kudy, nevěděly jak. Jen to se jim zdálo, jako by někde u zdi se rozplynula. A dítě zdrávo, spalo tiše jako v ráji.

Hružka odtrnula, polevila, a příští noci čekaly obě ženy již klidněji. I stalo se jako minule. Bílá paní se zjevila, dítko ošetřila, zmizela, a chůvy pak brzo zas usnuly a nebděly v rozčilení do rána jako včerejší noci. Když pak bílá paní chodila noc co noc, a pokaždé se tak o synáčka páně starala, nečekaly již na ni a spaly poklidně jak z večera usnuly. Věřilyť už bílé paní a nic se nebály.

Tu se stalo, že se jedna z těch chův roznemohla; i zjednali na její místo jinou. Ta v noci bdíc shlédla bílé zjevení a lekla se ho tak, že ani hlesnouti se neodvážila. Když ráno družkám o tom pověděla, chlácholily ji, aby mlčela, aby jen nazejtří pokojně spala, že bílá paní bude chovati za ni. Chůvě se však nepodobalo, opakovala, že tomu duchu nevěří, a jak by mohla odpověděti před Pánem Bohem a před vladařem, kdyby se panáčkovi něco stalo.

Také druhé noci neusnula, čekajíc dychtivě na půlnoc, přijde-li zase bílá paní. Přišla. A zrovna jako včera a jindy před tím: rovnou ke kolébce, a jak se tam chlapeček ozval, již ho vyzvedla a do náruči vzala, aby ho pochovala.

Než v tom už stála proti ní nová chůva jako kvočna chránící své kuřátko a brala bílé paní dítko z loktů. A také vzala, vyrvala. Bílá paní se nebránila. Stála nehnuté zachmuřena, přísně hledíc na smělou chůvu, kteréž řekla:

„Víš-li, opovážlivá, co činíš?! Jsem příbuzná tohoto nemluvněte a mám k němu právo! Ale víc mne tu neuhlídáte.“

V tom už ji chůva shlédla u zdi, a když bílá paní učinila nad

stěnou znamení kříže, stěna se otevřela, a zjevení zmizelo v ní. Po bílé paní nebylo ani památky; světlost zmizela, šero ulehlo komnatou.

Chůva poněkud se vzpamatovavši donesla stěží chlapečka na lůžko. Tak se jí nohy třásly. –

Vícekrát pak bílé paní nespátřila. Ani ona, ani její družky. Nepřišlať už nikdy pochovat synáčka páně. Když dorostl, dověděl se také o své tajemné ošetřovatelce, též o tom, jak zmizela od jeho kolébky. Často byla o tom řeč, až jednou panu Petru Vokovi připadlo, aby dal prolomiti stěnu ve své bývalé ložnici, a to v tom místě, kudy prý bílá paní zmizela. Když zedníci tu kus zdi obořili, uhodili na veliký poklad.

Bylo to dědictví po předcích. Pan Petr Vok, ukládaje hojnost drahého kovu, vzpomínal vděčně na bílou paní, která mu ukázala cestu k tomu zlatu a ku klenotům. –

Také poslednímu po meči spřízněnému rodu pánů z Hradce, panu Jáchymovi, bílá paní posloužila.

L. 1604. upadl pan Jáchym do těžké nemoci; nikdo se však nenadál, že by byl na umření. Bylo v zimě, ledna měsíce. Jednou v noci, venku válo i víchr hvízdal nádvořími, až se okenice třásly, byl zpovědník páně Jáchymův náhle vytržen ze spaní. Zdáloť se mu, že ho někdo volá. Vyskočil a jen se na kvap přistrojil, otevřely se dvěře, a před ním stanula v temnu jako bílý stín bílá paní a řekla vážným hlasem:

„Nemeškej a pojď za mnou.“

Chtěl zakřesati, světlo rozžehnouti.

„Světla nehledej!“ pravila bílá paní. Sáhla po svítilně, dechla na její sklo, a již zplanulo ve svítilně jasné světlo, jež ozářilo všecku jizbu. S tím světlem bílá paní vyšla a brala se rychle, patrně pospíchajíc, dlouhou chodbou ku kapli. Kněz za ní.

Když vstoupili do svatyňky, užasl nemálo. Kaple byla osvětlena, na oltáři hořely svíce jako o mši. Bílá paní pokynula kaplanovi, aby vzal svátost posledního pomazání a vedla jej pak přímo k ložnici páně Jáchymově. Předě dveřmi však světlo shaslo a bílá paní zmizela. Kněz už rozuměl. Rychle vešel do komnaty. Opatrovnice, které měly nemocného pána hlídat a ošetřovati, tvrdě spaly, a pán – zápasil se smrtí. I posloužil mu kněz a zaopatřil ho svátostí

umírajících.

* * *

Na zámku v Jindřichově Hradci mívali zvláštní památku po bílé paní, rozdělování „sladké kaše“, hostinu chudých. Každého roku sloužila několik dní vysoká, klenutá kuchyně v Červené věži chudým z celého panství. V úterý a ve středu před zeleným čtvrtkem a o zelený čtvrtek plápolal tam na ohromném krbu veliký oheň, v němž stály hrnce a jiné nádoby na třínožkách a nad nímž visel pořádný kotel širokého dna. Od rána do večera vařice, nejvíce spoustu ryb, živili ten oheň, až mocné sloupy kouře vysoko se valily, ku klenutí, do pěti otvorů, jimiž ucházel do hořejší místnosti. Tam byla udírna, odtud pak stoupal do povětří zvláštními komíny na způsob kalichů postavenými.

Ráno na zelený čtvrtek zazvonili na staré, okrouhlé věži, bylo mezi sedmou a osmou, na sousedy městské, na rychtáře ze vsí, na hajné a jiné, kteří měli pomoci rozdávat a dbát o pořádek. Venku zatím před zámkem i po městě hemžily se zástupy venkovských hostů v kožiších i sukních a hrubých pláštích: a pořád jich přibývalo, pořád nové houfy proudily se všech stran. Čtyři tisíce vždy se jich sešlo, jindy pět tisíc a víc, a jak se léta horšila a bída množila, zvláště po třicetileté válce, přicházelo jich až na devět tisíc.

V zástupech bylo vždy živo; hluk a šum se z nich rozléval, a ohlas té směsi hlasů a zvuků zaléhal až do sámku.

A rozšumělo se v zástupech tím hlučněji, když o deváté ozval se zvon po druhé, oznamuje, že již všechno připraveno, že každý z pomahačů je na svém místě. Pak udeřili na zvon po třetí. I bývalo, jako když velké vody protrhnou hráze. Hluk a křik se ozýval se všech stran, všechno se valilo a tlačilo k zámecké bráně. Než jen část jich pustili do prvního dvora, a hned také byly všechny brány uzamčeny a u všech stály stráže.

Ti, kteří vstoupili do prvního nádvoří, dostali tu země a do nádob, jež si přinesli, natáčeli jim pivo. Pak je vedli ke kuchyni a každého podělili chlebem a kusem vařeného kapra; v posledním pak dvoře zasedli chudí hosté k jídlu. Měli polévku maštěnou, jikry, rybí vnitřnosti a maso v koření, naposled pak sladkou kaši z pšeničné krupice s teplým pivem a medem zavařenou a makovým

olejem omaštěnou.

Když se tito první nasýtí, pustí je fortou ze zámku, kterou dobře hlídali, aby se nikdo nevrátil. V tu chvíli také otevřena zase brána v prvním dvoře, a jiný houf puštěn do zámku. Tak se opakovalo, až byli všichni poděleni a nasyceni.

První takovou hostinu chudých vystrojila prý bílá paní tenkrát, když ještě neobcházela jako dobrý duch Hradeckým zámekem, nýbrž kdy tu za živa vládla, jsouc pečlivou paní a hospodyní.

Tenkráté přestavován kus starého hradu. Bílá paní, jež chodila na pole dohlížet na žence, chodila také dohlížet na stavbu. A tu pobízela dělný lid, aby si popíjili, a slíbila všem „sladkou kaši“, jestliže se přičiní. Slíbila nejen jim, ale také to, že také jejich potomkům bude na věčné časy taková hostina vystrojována na památku přičinlivých předků. Stavba dokonána pozdě na podzim, a paní, jak slíbila, vystrojila hody.

Ale když množství lidu, pro něž nebylo dosti prostranné místnosti, zasedlo k plným misám venku, počal pojednou padati sníh, a padal také na „sladkou kaši“.

Proto prý bílá paní ustanovila, aby se ty hody na příště odbývaly počátkem jara, na zelený čtvrtek. A tak se pak dalo po věky.

Bílá paní se již dlouho nezjevila. A v nádvořích Jindřichohradeckého zámku je na zelený čtvrtek ticho. Na hostiny chudých živě nás tu upomíná stará, vysoce klenutá kuchyně a její široké, kamenným křížem rozdělené okno, kterýmž před časy se vydávala všem chudákům z panství „sladká kaše“.

A ještě tu jedna místnost, ve kteréž se probouzejí vzpomínky na bílou paní: Ozdobná kaplička P. Marie na třetím nádvoří zámeckém poblíže pokojů někdy paní Hradeckých. Starobylé dveře k ní vedou a na stěnách samé staré malby. Tu Marie panna krásných, plavých vlasů s andělem, tu pání a paní Hradeckého rodu klečící před Matkou Boží, tam andělé, svatí a na modrém klenutí i na stěnách znaky pánů z Hradce, jejich manželek a bělavé proužce se zašlými, staročeskými nápisy. –

Tu v té tiché svatynce, před oltářikem s vyřezávanými obrazy, klekala také, jak vypravují, bílá paní. Tu se modlívala Bohu za svůj všechen rod, a ta její láska neuvadla ani ve skonání. Ta ji z hrobky vyváděla, tou pužená obcházela sídla svých potomků, pečovala o

jejich dítky, varovala, ohlašujíc radost i žal, jak měly připlynouti s života proudem a také nestajila konec všech dní a let, když se přiblížil a když měli odejiti k otcům. –

Růžový palouček.

V zátiší mezi vlnícím se obilím, za nímž borové lesíky se černají, skryta je neveliká lučina, přes dvacet kroků zdělí, na patnácte kroků široká. Na jejích pokrajích bují nízké keříky červených, plných růží. Jsou zvláštního druhu. Jinde, v širém okolí jich není. V jiné půdě se nedaří. Přesadili je, neujaly se. Pak je chtěli vypleniti; vykopali je, a do roka se zelenaly zase. Bují dál a rozrůstají se do středu lučiny.

Po nich má to osamělé místo, posvěcené žalem zbožných předků, své jméno. To je růžový palouček na výšině opodál vesnice Morašic, dobrou hodinu cesty od Litomyšle na západ.

Milý je odtud rozhled krajinou, na lesíky, mezi nimiž prohledá Makovská věž, na vesnice kol zelenem se bělající, zvláště pak k východu po návrších a lesnatých chlumech u České Třebové a na starý zámek Litomyšlský krásné výstavnosti.

Tam před čtyřmi sty lety, kdy stál ještě prvotní hrad, sídlili páni Kostkové z Postupic, věrní ochráncové Českých Bratří. U toho tam zámku v městě stál bratrský sbor a v městě většina obyvatelstva samý bratr.

Když Ferdinand I. přemohl odpor stavů, vzal panu Kostkovi z Postupic zboží Litomyšlské i hrad, a bratří z města i z okolí musili do vyhnanství. Tenkrátě jat i starší bratrské Jednoty, Jan Augusta. Přestrojen za sedláka, skrýval se v okolí Litomyšle. Ale sám se prozradil. Zapomněl na svůj selský kroj a vytáhl ze západní prý červený, hedvábný šátek, aby jím utřel spečené čelo. To shlédli pacholci královského hejtmána Sejnohy, na ten čas správce Litomyšlského zámku, Augustu jali, odvedli do Litomyšle, odkudž zavezen s písařem svým a bratrem Bílkem na hrad Krívoklát. Tam pak seděli v tuhém vězení přes čtrnácte let. Po letech za Maxmiliána krále, syna Ferdinandova, nastaly volnější časy. Bratří se vrátili z vyhnanství a usazovali se zase v Litomyšli a v okolí. Volnosti však dlouho neužili. Příkvačilař veliká bouře, jež se rozvichřila r. 1618. Veliké hoře padlo na Českou zemi za náboženských bojů, a nejvíce po Bělohorské bitvě.

Kdo nebyl katolíkem, nebo kdo se nesřekl své nekatolické víry, musil ze země. A tak také Bratří z Litomyšle a z okolí. Nežli však

odešli, smluvili se, že se všichni ještě jednou sejdou, společnou pobožnost vykonají, neboť veřejně a volně ji kenati již nesměli, a že se vespolek i s rodnou krajinou rozloučí. Na tu schůzi vyhlédli si palouk za Morašicemi mezi lesy.

Pro jistotu sešli se v noci, tu mezi mlčícími, černými hvozdy, pod hvězdná tou klenbou věčných nebes; tu naposled na vlastenecké půdě pod obojí přijímali, naposled se Bohu pomodlili, zbožně zazpívali.

A pak se loučili, vespolek, s domovem. Nejednen vyhrábl si na památku hrst hlíny z rodné půdy, nejednen políbil zemi, kterou slzami skropili. A z těch slzí pak vypučely ty růže, aby vydaly svědectví o věrnosti a lásce k víře a k vlasti.

Za té noci také, když pobožnost ukončena, zakopali prý zlatý kalich, z něhož přijímali, a kalich ten podnes leží hluboko v zemi na paloučku. –

Lid po čase na Bratří zapomněl; než místo, kde se loučili, zchoval v úctě. Palouček býval jindy větší a lesy tmavší a hlubší se kolem černaly. Teď z hvozdů jsou jen lesíky a širé lány; také paloučka uorali, až byla jen neveliká lučina. I tu pak chtěli zdělati, v pole proměnití, jakož se již kolem všude rozkládaly polní lány. Mezi těmi byl palouček jako ztracený a překážel. Proto měl zmizeti.

Ale jako by prozřetelnost sama o to místo pečovala. Stalo se tu cosi podobného jako na Žižkově poli u Příbyslavi. Orali palouček, ale pluh se zkazil nebo kůň padl.

Konečně tu len zašili. Vyrostl, rozkvetl, vytrhali ho, umočili, usušili ho a již jej třeli; tu vzňal se len plamenem. Od toho chytla pazderna i všechn rozlehlý statek toho hospodáře, jenž osil palouček lnem, a v tom požáru zhynula také mladičká dcera toho hospodáře.

Od těch dob se nikdo více neodvážil růžový palouček zaorati. –

Když tudy r. 1813. táhli Rusové postupující proti Napoleonu I., vyptávali se někteří z nich po růžovém paloučku. Když jim pověděno, seskočili s koní a po kolenou pak lezli až na samý palouček, a tu se vroucně modlili.

I stará věštba se týká paloučka, na němž prý bude také svedena bitva, a tak hrozná, že poteče krev „kolébkami“.

A pak sejde se tu sedm králů a ti smluví věčný mír. Tu mezi

růžemi, na místě, kde se Čeští Bratři, odpůrcové vojny a krve prolévání, loučili s vlastí. –

Růže na paloučku kvetou, obilí po lánech kolem zvolna se vlní, šustí, „ovečky“ se po něm míhají. Ticho tu, milo, ale bezděky vzpomeneš starých předků, jaký žal sevřel jejich srdce, když nastala hořká chvíle loučení, když slzami skrápěli rodnou půdu, a živěji porozumíš prostým veršům českého exulanta:

*Bůh ti žehnej, Česká země!
S tebou se smutně loučím –*

A zrakům mihne se sbor ubohých vystěhovalců, ani se na cestě do vyhnanství zastavují, slzavým okem zpět hledí, na požehnaný, milý kraj, kde „byly jejich domy

i vlast laskavá“.

Boží soud.

I.

Důležitou cestu, vedoucí Šumavským hvozdem od Domažlic do Němec, opatrovali od nepaměti Chodové, lid jadrný, otužilý, myslí udatné. Vesnice jejich: Lhota, Pocínovice, Kýčov, Medákov, Tlumačov a Stráž, Újezd, Draženov, Postřekov, Chodov a nyníjší městys Klene, někdy na samém kraji královských pomezných lesů, rozkládají se v nížině i na výšinách a jsou roztroušeny pruhem asi šesti mil dlouhým podél hranic při důležitých stezkách a přechodech.

Chodové, staročeští hraničáři, chodili po hranicích a dbali, aby sousedé Němci hranic neztenčovali, hvozď český bez práva nemýtili, v něm nelovili a vůbec aby se v něm pychu nedopouštěli. V čas nepřátelských vpádů hájili těch stezek a cest, překopávali je, sruby při nich stavěli, záseky dělali, a bojovali ve všech těch bojích a bitvách, které kdy v jejich okresu a okolí byly svedeny.

Dobrou družkou jim byla čekana, za pozdějších dob ručnice dlouhá a krátká, za spolehlivé pak společníky měli velké silné psy. Zbraň nosili vždy i za dob, kdy ostatním obyvatelům našeho království zbraň dovolena nebyla.

Kdykoliv se český král ubíral jejich končinami, vítali ho Chodové ve zbrani pod hlavním praporem svým; byl bílý a měli na něm ve znaku psí hlavu. Uctivše pána svého po starodávném obyčeji soudkem medu, provázeli ho jako čestná stráž horami přes hranice.

Za své těžké a často nebezpečné služby požívali Chodové zvláštních výhod a práv. Od jakživa byli lidem svobodným, a kromě svého krále neměli žádné vrchnosti. Robot a jiných poddanských služeb nekonali, lesů, jichž chránili, užívali volně, a také v nich volně honili.

Měli svůj vlastní soud ve svém hradě v Domažlicích. V čele toho soudu byl „chodovský rychtář“ ustanovený králem. V Domažlickém hradě chovali svůj prapor, pečeť a privilegia, jež jim udělili králové Jan Lucemburský, Karel IV., Václav IV., Jiří Poděbradský a jiní.

Naposled konali Chodové svou službu vojenskou osudného roku 1620. zdělavše na bavorském pomezí záseky na příležitostných místech. Tenkrát naposled se ozývalo hlubokým hvozdem Šumavským

volání chodských stráží, tenkrát naposled vlál nad hlavami českých hraničářů bílý praporec s černou obrubou, zdobenou psí hlavou. –

Pak přišla bělohorská bitva.

Záplava obecné zhouby stihla také pohorské zákoutí volného Chodska. Čtyřicátého dne po exekuci staroměstské postoupeni jsou Chodové zápisem Karla z Lichtenštejna na místě císařově Volfu Vilému Lammingerovi svobodnému pánu z Albenreuthu, jenž byl jedním z císařských komisařů hrozné truchlohry dne 21. června 1621.

O devět let později prodání jsou Chodové témuž Lammingerovi v úplný, dědičný majetek za 56.000 zl. Nový pán nechtěl uznati a neuznal jejich svobod a privilegií a nakládal s nimi jako s lidem robotným a poddaným. Ale stateční Chodové nemlčeli a nechtěli se jen tak, bez boje vzdáti své svobody a svých výsad po otcích zděděných. I soudili se s novou vrchností, které nechtěli uznati. Soud trval dlouho. Volf Vilém Lamminger zatím zemřel a pře skončena teprve za jeho syna Maximiliana, jenž vyhrál.

Chodům dodán rozsudek, že se jejich žádost jednou na vždy odmršťuje, jejich privilegia že jsou neplatná, jim pak samým že se pod přísnými tresty ukládá perpetuum silentium. To bylo r. 1668.

Rozsudek ten Chody hrubě zarazil a za dlouhý čas bylo v jejich končinách ticho hrobové. Ale ticho to přece nebylo věčné. Chodové nezapomněli na svá privilegia, na svou bývalou svobodu a jako nejvzácnější poklad chovali jejich důvěrníci staré listiny od českých králů předkům jejich dané. Dokud ty měli, dotud věřili, že není všemu konec, že se mohou pořád ještě hlásiti o své právo.

Než Trhanovský pán zvěděl, čím se „Chodováci“ těší. Proto poručil, aby mu ty staré listiny vydali. Ale tím byli Chodové ještě více utvrzeni, že majestáty jejich dosud platí. Proč by je pán jinak chtěl! A tak neuposlechli, listů nevydali. Tu Lamminger násilím pohrozil a také násilím Chodská privilegia vydral, v Újezdě, kdež byla na ten čas ukryta. Ale všech přece nedostal. Dvě listiny, a to ty nejdůležitější Chodové uchránili, a také pak začali při s Trhanovským Lomikarem, jak Lammingerovi říkali.

Nejprve poslali do Vídně deputaci k císaři, r. 1692. Došly pak noviny, že císař přijal posly vlídně. Mysl Chodů se tím povznesla, důvěra jejich, že právo jejich zvítězí, se utvrdila; prve nežli byl

rozsudek vyhlášen, odepřeli Trhanovskému pánu všechny služby a nechodili na robotu. Lamminger na ně žaloval a vylíčil všechno jejich jednám jako buřičské a nebezpečné, tak že byl na Chodsko vyslán Plzeňský krajský hejtman Hora.

Chodové ze všech vesnic byli svoláni do Trhanova, panského sídla. Zámecký dvůr bělal se šerkovými župany Chodů. Stáli tu hustě, muž vedle muže; těžký, černý širák vedle širáku, sem tam beranice, čapka.

Všichni dychtivě očekávali, co jim krajský hejtman ohlásí. Veliká většina jich nadála se jistě veselé noviny, že pře jejich příznivě vyřízena.

V okně nad nádvořím zjevil se posléze pán v dlouhé, kadeřavé vlásence, v kabátě zlatem vyšívaném. Byl to krajský hejtman. S ním přistoupil k oknu jeho úředník a ten přečetl Chodům dychtivě již čekajícím úřední vyřízení: Ze svých práv již dávno pozbyli, že jim bylo nařízeno perpetuum silentium, toho že nedbali a tím se provinili, a proto že trestu zasloužili. Nicméně že jim bude odpuštěno, jestliže všeho nechají a budou-li své vrchnosti poslušni.

Chodové byli tím rozsudkem strašlivě sklamáni. Div že se na Lammingera neobořili. Jak smýšleli, pověděl té chvíle mladý sedlák z Újezda, Jan Sladký, řečený Kozina, jenž se nad jiné horlivě chodských práv zastával. Řeklť krajskému hejtmanu do očí, že nevěří tomu, co jim bylo čteno, poněvadž je proti všemu právu.

A tak neposlechli a při o své svobody vedli dále. Stížnosti jejich odkázány k novému šetření do Prahy k appelačnímu soudu a zároveň nařízeno, aby poslali sedm schopných a řádných důvěrníků k témuž soudu do Prahy. Vedle starého Křištofa Hrubého, rychtáře Dražnovského, byl mezi nimi Jan Sladký, Kozina, nejpřednější. V Praze však u soudu appelačního nejednali s nimi o starých privilegiích, nýbrž o neposlušnosti vůči Lammingerovi a výtržnostech, které v jeho zprávách a žalobách náramně vzrostly. Chodové zas dovolávali se svého práva. Na důkaz jeho ukázali ty dva důležité zachované majestáty. Ale soud ustříhl u listin pečetě a pergamen rozstříhl, dokládaje, že to vše již nic neplatí, a žádal na těch sedmi důvěrnících, aby se poddali, a Lammingerovi, jelikož své vrchnosti, přísahali poslušnost a věrnost. Když tak neučinili, uvěznil je.

Zatím Lammingerův správce Koš, jednaje po přání a vůli svého pána, podráždil násilným jednáním Chodské sedláky tak, že se na něj i jeho sluhy obořili. Násilně totiž vrazil v Dražinově do statku Krištofa Hrubého, aby se tam zmocnil některých psaní od posílů z Vídně sem poslaných. Když rovněž tak chtěl v Újezdě učiniti, shlukli se proti němu. Správce Koš poručil panským myslivcům ve svém průvodě, aby střelili do lidu. Újezdští však Chodováci myslivce odzbrojili, panského purkrabí zajali, a správce Koštěží jen ujel na svém koni. To byla voda na Lammingerův mlýn. Ihned si vyžádal vojsko. A vojsko skutečně přitrhlo. Nejprve do Ujezda.

Újezdští opustili ves prve, nežli vojáci přišli, a shlukli se v lesích u Hamrů. K nim tam přišli Chodové ze sousedních vesnic. Odtud však ustoupili vojenské přesile do Pocínovic. A tu se strhla bitka mezi nimi a vojskem, je stíhajícím.

II.

Nejeden z Chodů tu vykrvácel pro zlatou, starou svobodu, ale nadarmo. Podlehli přesile. Přes sedmdesát ze zajatých rozestrkáno po vězeních v Plzni, v Týně a ve Stříbře, a bili je jako zloděje a tuláky. Ostatní pak Chodové, ves po vsi, voláni, bylo před samými žněmi, do Trhanova na zámek a tam musili všichni, sedláci i chalupníci, na sv. evangelium odpřísáhnouti, že jsou a zůstávají, oni i jejich potomci, poddanými a robotnými lidmi Jeho Milosti urozeného pana Lammingera z Albenreuthu a jeho dědiců, že všichni uznávají neplatnost svých bývalých práv a majestátů a že nařízené jim perpetuum silentium budou zachovávat.

Těžká byla chůze do Trhanova; zamlklí, sklíčení čekali Chodové před kanceláří, až je tam zavolají. Byli již na mysli skrušeni, a kdo nebyl, dobře věděl, že všeliký odpor je marný. Temným hlasem odříkávali přísahu, nejeden se při tom zajíkl, nejeden hlas se třásl. Důvěrníci jejich, Kozina, Krištof Hrubý a ostatní seděli dosud v Praze v Novoměstské radnici. I na ně páni naléhali, aby slíbili panu z Albenreuthu poddanství. A slíbili, když uslyšeli, co se doma stalo. Ale ne všichni. Jen starý Hrubý nepodepsal a Kozina. Ten pánům řekl:

„Lomikar nás může nutit, habysme robotovali; hale kerak mám říct, že naše právo neplatí? Naše právo platí. Dáme to huž na Boha.“

Ti, kteří podepsali, mohli domů. Draženovský však starý rychtář a jeho synovec Kozina zůstali ve vězení.

Ale Lamminger nebyl ani teď spokojen. Trest, který appelační soud Chodům ustanovil, mu nestačil. Podal odvolání a žaloval ku hrdelnímu soudu. A pochodil dobře. Hrdelní soud rozsoudil, aby Krištof Hrubý, Kozina a Čtverák, jelikož hlavní a nejpřednější buřiči, byli oběšeni, ostatní pak přední Chodové aby stáli na pranýři a odpykali svou odvahu tuhým vězením.

Ve Vídni rozsudek ten potvrdili až na to, že ne tři, ale jeden má být oběšen. Zatím starý Krištof Hrubý, někdy nejmávanější rychtář na Chodsku, zemřel v Pražském vězení. Zbylo rozhodnouti, má-li být Čtverák nebo Kozina utracen. A soud ustanovil Kozinu, protože byl „velmi výmluvný a tudíž nebezpečný a ze všech nejvíce zatvrzelý, nechťe o pardon prošiti“.

I převezli ho do Plzně, aby se stalo po rozsudku. Když se blížil den poprav, poručil Lamminger, aby osmašedesát Chodů ze všech vesnic Chodských, každý s malými dětmi svými, přišlo do Plzně podívat se, jak budou Kozinu trestat, aby si pamatovali oni i děti jejich, aby se vypravovalo do kolikátého kolena, jak potrestány odpor a rebellie proti Trhanovskému pánu.

Sám také přijel do Plzně, aby viděl Kozinu umírat. Ten mužně se chystal na potupnou smrt a těšil se tím, že Lomikar u světského soudu vyhrál, ale tam u Božího soudu že vyhraje on, protože jejich věc byla pravá a on že nevině umře.

V den poprav, bylo 28. listopadu l. 1695., shluklo se v Plzni nesmírné množství lidu domácího a z okolí. Vše se valilo za odsouzeným, za nímž kráčela jeho rodina, jeho krajané, osmašedesát Chodů, většinou vysokých a statných mužů, v pláštích, v kožíších, ale bez čekan. Vedoucí děti své kráčeli zasmušile a s lítostí hleděli na nešťastného Kozinu. Dlouhým vězením byl přepadlý, ale šel, vojáky obklopen, pevně a nesl hlavu rovně.

Průvod se valil z města ven. Buben, černým sukнем potažený, smutně, stlumeně rachotil a temný jeho zvuk splýval se žalostivým hlasem umíráčku. Za městem na výšině stála šibenice. Kolem ní se vojsko rozestavilo a v prostoru jím uzavřené stanuli radní pánové, úředníci; tu také byli důstojníci na koních, krajský hejtman Hora a jemu po boku Lamminger z Albenreuthu.

Sem do té prostory přivedli Kozinu. Kolem se vše utišilo. Smutným tichem jen vzlyk a pláč Kozinovy rodiny a jeho krajanů se ozval. Sám mladý hospodář, stanuv pod šibenicí, políbil kříž knězem mu podaný, a naposled se kolem rozhlédl, po svých lidech, po zástupu. A v tom ušel mezi důstojníky na koni také toho, jenž byl příčinou všeho – Lammingera. Kozina se vzpřímil, podíval se mu do tváře a v tom už volal velikým hlasem, jenž se jasným vzduchem mrazivého dne jasně rozléhal:

„Lomikare! Lomikare! Do roka budeme spolu stát před súdnú stolicí Boží! Hin se hukáže, hdo z nás –“

V tom se velící důstojník vzpamatoval. Obnažený jeho kord se zableskl vzduchem, kat podtrhl a Kozinův hlas umlkl. Na vždy. Jana Sladkého, nazvaného Koziny, nebylo na živu.

Na smrt bledý hleděl na něj Lamminger, ale již obrátil koně a jel rychle do města. Chodové a lid kolem klečeli a v pohnutí a rozčilení modlili se z té duše za nebožtíka. Plakali a vzlykali nejen lidé z Chodska, nýbrž i cizí a plni vzrušení opakovali si, jak ten Chod pozval Trhanovského pána na Boží soud. –

III.

Lamminger se z Plzně na Trhanovský zámek už ani nevrátil. Poslal rychlého posla ku své paní, by se za ním vypravila, že ji v Plzni bude očekávati. Do Trhanovského zámku přijel zase až za rok, na podzim. Všichni, kdož ho viděli, říkali, že se všechen změnil, že je nějak přepadlý. Byl také mrzutější a přísnější. Sám si teď nikdy nevyjel, jako jindy, nýbrž vždycky v průvodu. Nedůvěřovali Chodům.

Doma pak, o samotě, přecházel často a dlouho komnatou, patrně neklidný a zamyšlen. I spaní ho opouštělo, a když usnul, sténal a křičíval, mučen hroznými sny. Kozinova slova mu nešla z mysli, a počítal čas. Už minul skoro rok, a nic se nestalo. Již se počal utěšovati, že ten sedlák jen tak hrozil. Než přicházely zase chvíle, kdy na něj myslil, musil mysliti, kdy se mu Kozina zjevoval ve snách, bledý, planoucích očí, an ho vyzývá na Boží soud.

Aby se povyrazil, zval Lamminger četné hosty na Trhanovský zámek, strojíval velké hony a hlučné po nich hostiny. Chodům však neuvolnil. Musili robotovati, a když s hostmi honil, musili mu

nadháněti zvěř v těch lesích, kdež otcové jejich, sami, jako páni lovivali. Říjen už minul, nastával listopad.

V ten čas jednou po honě večer seděl s hostmi u tabule; venku se chystalo na bouři. Lamminger byl dobré míry, neboť se poslední dobu zvláště těšil, že Kozina přece jen mluvil na piano; že když do té doby se nic nestalo, že se již nestane, že přečká i listopad, jako již přečkal všechny měsíce. Také byl vínem rozjařen. Již začal na hlas o tom, o čem před lidmi nikdy nemluvil: o lhůtě Kozinou mu dané. Pak se i té lhůtě smál, až posléze zpupně zvolal:

„O Kozino, špatný proroku! Rok už tu, ty tam a já dosud tu!“ Ale v tom klesl rázem zpět do křesla.

V ten okamžik se venku rozbouřil vichr, až stromy před okny se rozhučely, v panské komnatě se otevřely dveře samy od sebe, okna řinčela, a jídelnou se brala zvolna bledá postava.

Trhanovský pán už mlčel. Byl bez sebe a oči měl v sloup. Odešel tam, kam ho Kozina vyzval. Páni a dámy kolem trnuli a chvěli se hrůzou. –

Zpráva o Lammingerově smrti rozletěla se Chodskem; všude velebili boží spravedlnost, vzpomínali vroucně na Kozinu a opakovali.

„Boží soud! Boží soud!“ –

Tam v Klenečském kostelíku uložili do hrobky pana Lammingera z Albenreuthu, a kletby Chodů šly za ním. Hned po pohřbu odjela vdova po něm s dcerami a vícekrát se na Trhanov nevrátila. Do roka jej prodala i Kout a Ryzmberk, ostatní panství. –

Statečný Jan Kozina zůstal v žehnané paměti všech svých krajanů, kteří od jeho smrti začali nositi šňůrky černé barvy na svých bílých šerkách, na znamení smutku. Chodský lid si podnes vypravuje, jak Kozina „bul nevinně hutracenej, ha že je svatým“. –

O Janošíkovi.

I.

Králova Hole nad širými lesy nad krásnou dolinou horního Hronu, vysoká hora, památná hora. Mocný hřbet její bez lesů, volný; proud větru sotva kdy stiší se na té slunečné výši. A v slunci a větru, v mlhách i za hromných bouří sám na Králově Holi stojí kamenný stůl, omšený, starý; opuštěn trčí z trávy a vřesu i kosodřeviny. Kdys, už tomu dávno, míval své hosty, a širá kol Hole zvučela pokřiky, hlukem; to když sem přicházel sám panovník Uherské země, veselý Matěj král.

Pokaždé, když honil v okolí po Liptovských horách, po Zvolenských lesích medvědy a kance diviaky, stavil se tu se svou četnou družinou: král v lovecké sukni, se zlatým rohem, páni magnáti v bohatých dolmanech, v lesklých pásech, v čapkách z drahé kožešiny péry zdobených, s oštěpy v rukou, s tesáky při boku, osmahlí, hladkých tváří ale mohutných knírů. Přišli, usedli kol kamenného stolu a jim u noh ulehly smečky loveckých psů, černoburů, vlkodavů, kanečníků lapajících krátkými oddechy chladící vzduch. Sluhové a lidé z doliny snášeli z košů na stůl jídla a láhve, a král stoloval vysoko, vysoko, se svými pány. Pln rozkoše rozhlížel se kolem po horách, po rozlehlých svazích, níže po temných hvozdech, po zelených dolinách v zátopě zlatého světla. Jim svítily bílé kastely, rděly se střechy hradů nad chatami dědin a dvorců po síru daleku, Slovenskou, spanilou zemí.

Tak bývalo za krále Matěje.

Po jeho smrti však utichla Králova Hole, a kamenný stůl stál opuštěn dlouho a dlouho. Zatím pod horami, v údolích, v rovinách mnoho se změnilo. V zámcích a v kaštelích bujela panská zvůle, a v dědinách poroba, nevole. Lidu se dály veliké křivdy; páni, zemané tiskli ho robotou, „panštinou“, a „lapačky“ nedaly poklidně spát urostlým jonákům.

Zle bylo, že nemohlo býti hůř. Mladý lid ze svého utíkal před trýzní pánů, pryč z tiché dědiny, do bor. Tam se stali z nevolných „horní chlapi“, tam byly lesy jejich komory, a karpatské „hole“ jejich volná pole.

V ten smutný čas bývalo zase živo na Králově Holi, a kolem kamenného stolu sedala zase družina se svým náčelníkem. Nebyl to však král, ale „horní chlapec“ Janošik z Tarchové v Hornotrenčinsku, a s ním ne magnáti, velkomožní páni v dolmanech a bitých pásech, ale „kamarátstvo“, jedenácte „dobrých chlapců“ ve „vybíjených“ širákách, v zelených košilkách, v bílých soukenných nohavicích, se širokými opasky, v krpčích. A ne s meči, ne s drahou zbraní, ale s noži v nožnách u opasku a s dvěma bambitkami za opaskem, s valaškou v ruce, s puškou samopalkou na plecích: Surovec, Adamčík, Hrajnoha, Potúčík, Garaj, Uhorčík, Tarko, Mucha, Durica, Michalcik a gajdoš, chytrý Ilčík.

Nestavovali se tu na Králově Holi a nezasedali kol kamenného mostu jenom v podzimní čas; hony a lovy měli od božihho jara do pusté zimy. Vodilť je Janošik „po zboji“, aby křivdy napravoval, bídných a nešťastných ochraňoval. Bylo mu líto těžko poddaného lidu Slovenského, z něhož pocházel. Když mu nemohl pomoci, mstil se alespoň.

A sebe také! Zkusilť od pánů také protivenství a krvavého násilí, on i jeho otec, jenž nevěděl, co je dobře se mít, a jenž jenom to přání měl, aby syn měl lepší živobytí nežli on. Proto ho dal, synka, bystrého a vtipného, do škol, jak mu poradil jakýsi příbuzný, farář svého povolání. Tak se Janošik učil – v Kežmarku prý – latině a všemu, aby se stal jednou duchovním. Otec na něj nakládal, sám si od úst utrhuje.

Než z toho se pohoršil magnát, jeho vrchnost; popudil se proto, že starý sedlák chtěl mít synka pánem, že ho chtěl vytrhnouti z poddanství. I stíhal gazdu, jak mohl. A vrchnost mohla tenkrát mnoho, všeccko; i nepravosti a křivdy, a nikdo jí proto nepohnal, nikdo jí za to netrestal.

Když Janošikův otec v plné práci na svém poli býval, musil často pojednou, na ráz všeho nechati, a to pokaždé, když té práce bylo nejvíce potřeba, když louku kosil, nebo seno sušil, když obilí kladl nebo je vázal. Tu pokaždé pán vzkázal, a sedlák musil na panské. Tam ho nechali tak dlouho na robotě, až mu seno zmoklo a se zapařilo, nebo až mu obilí zrostlo. A kříž měl také s desátkem. Nic nebylo pánům vhod, nic jim nedovedl po vůli: pokaždé ho se slepicí nebo s husou, když je odváděl, z kastelu vyhnali, že jsou hubené,

malé, ať sežene lepší, dobře krmené.

Tak a jinak soužili a pronásledovali starého gazdu. Než on pro syna všechno trpělivě snášel, a když mu časem mysl zahořkla, když si někdy nevěděl živé rady, pokaždé se utěšil Janíčkem: ten že bude pánem, na toho že nebudou moci, a ten že snad se i jemu odslouží, aby se měl tatík alespoň před smrtí líp. –

Zatím se Janíček chutě učil a prospíval. Až tu pojednou byl ze školy vytržen. Z rodné dědiny přiběhl pro něj posel, aby přišel domů, že matka upadla do těžké nemoci, že asi zemře, aby si pospíšil, aby se s ní rozloučil, jak si toho maminka toužebně přeje a žádá.

Janošík, bylo mu tenkrát jedenadvacet let, vydal se hned na cestu. Jen přišel domů, jen vkročil do jizby a s matkou se vítal, již vcházel za ním osmahlý, panský hajduch, černých knírů, a přísně poroučel, aby zítra ráno přišli na panské sena sušit, starý i mladý, gazda i student. Janošík z té duše zarmoucen nad matkou na smrt nemocnou, drába si sotva povšiml. Tím méně dbal, co vyřizuje.

Starý otec rozuměl, dobře slyšel, ale tentokrát, ač jindy pokaždé na slovo poslechl, váhal. Žena na shasnutí, každé chvíle mohla skonati. Hajduch sám to viděl, a jistě to poví na kanceláři. Nebude pro jednu snad zle, nepůjde-li, když taká příčina. A Janíček? Na toho z města nezavolal, aby šel na robotu a i student skoro již kněz. A od nemocné matky! Budeť v pánech aspoň jiskra citu a tolik se snad ustrnou.

Ale neustrnuli.

V poledne se přihnal hajduch zas a ne již sám, nýbrž s několika chlapy. Láli, křičeli a nic nedbali ženy na smrt nemocné; muže a syna jí před očima spoutali a pryč odveklí, oba do zámku za třetí dědinu. Tam v klenuté jizbě stály již dereše a svazky vláčných liskovek ležely na nich. Tu již také „zemský pán“ čekal. Jak gazdu a syna shlédli, rozlítli se, lál a dal je na lavice položití a řemeny přivázati; sám pak usedl, dýmku zapálil, křížem nohy přeložil a pak poručil:

„A nu teď bijte, a ty dvorský, počítej! Každému sto ran a mastných. A ty,“ tu se k Janošikovi obrátil se surovým úšklebkem, „uvidíš! To bude latina. To tě na pána vyučím!“ –

Hajduši bili nemilosrdně, nekřesťansky, až starý gazda omdlel; a

než dvorský napočítal plných sto, skončil v bolestech. Syn ty rány vydržel. Ale že po nich nemohl ani vstáti, ani na nohou se udržeti, naložili ho na hnojný vůz, mrtvolu s ním, a zavezli je domů, do rodné dědiny. Matka byla ještě na živu, ale po tom, jak se shledala s mužem a se synem, skrušil ji žal a zemřela. –

Janošík, jak se jen trochu sebral a zotavil, zmizel ze vsi. Do města do škol se nevrátil. Do hor se vykradl.

Tam se skrýval u pastýřů v osamělých salaších a tu se mu také dostalo podivné pomoci.

Jednou šel ze salaše k osamělé studánce, aby nabral do čerpáků vody. Věrný jeho pes, jediné dědictví z rodného domu, šel za ním. Studánka prýštila pod skalou, kolem pak rostlo husté trní a hloží. A na to se Janošikův pes obořil, zatím co pán kleče u studánky vody nabíral. Ale jak pes tak zuřivě se rozštěkal a do houštiny dorážel, Janošik se ohlédl; a v tom se mu zdálo, že v houštině někdo zakvílel. Vyskočil, okřikl, odehnal psa, sám pak vnikl do křoví.

Tam, v spouště planých růží shlédl „pannu v bielom“. Byla sličná, milého pohledu. A již stála, celá bílá, před Janošikem pěkně děkujíc za to, že psa odehnal. Pak se šohaje zeptala, co by si od ní přál, že by mu ráda se odsloužila. Janošik se dlouho nerozmýšlel.

„Sílu!“ zvolal. Potřebovalť jí, nebo se chystal, že bude trestat ukrutné pány za všechno příkoří na lidu páchané. I dala mu víla opasek s kouzelnou žilkou a valašku, kterou nabyl síly za sto mužů. Tu když v rukou třimal, nikdo ho nepřemohl. –

II.

Od té chvíle chodil Janošik „po zboji“, mstít sebe a bědný lid Slovenský. Za to jej i jeho „kamarátstvo“ nazývali všichni utiskovaní „dobrymi chlapci“ a všude jim přáli.

V čas nebezpečnosti poskytli jim bezpečného útulku v salaších, i dole v dědinách. Tam také, když uhodily mrazy a hory a lesy zapadly v závěje sněhu, trávili „chlapci“ zimu jako čeledínové u dobrých gazdů, nebo také v jiném zakuklení. Ale jak se bučina počala rozvíjet, hajdy, do hor, zase „po zboji“. Po krvi však Janošik nedychtil. Sám nikoho nezabil a také zabiti nedal. Jen na bohaté a mocné vystupovali.

„Daj Bohu dušu a nám peniaze!“ Tak pohrozili a zbrání

zablýskali. Nejvíce bral Janošík na mušku kruté pány, zemany. Jak některého napadl, vystoupil proti němu a zahřměl:

„Sem, pane, ty zdrané sedliacké mozole!“

Když dostali nebo vzali, rozdělil Janošík kořist na hromádky a podělil každého z kamarátstva; svůj podíl dával chudým a potřebným, nebo jej ukládal do skal, jeskyň i do starých stromů tak že měl poklady peněz, sukna i různé zbraně. Množství kremnických dukátů dobrého rázu zakopal prý do jam, aby těch peněz nikdo neužil, ani páni, ani zbojníci. Na hoře Vaporu se často zdržoval v jeskyni, tam měl i poklad ukrytý, z Vaporu prý měl na Nový hrad most z řemenů, a strmá, skalnatá Hradová nad Tisovcem ho častěji hostila. – Rád měl zpěv i hudbu. Často zasedl večer na kolibě mezi valachy a chutě poslouchal, když někdo z nich začal pískati na fujarku. Rád také měl, když děvčata na trávě zpívala; když nezpívala, vybídl je, aby mu zapěly. A pak je hojně, třeba zlatem odměnil.

Když byl se svými „chlapci“ sám, a ohník „zavatrili“ v bezpečném místě, v lese, v temném žlebu, nebo vysoko na Králově Holi, tu pokaždé poručil bystrému Ilčíkovi, aby spustil a „gajdoval“. Ilčík vzal zvučné dudy s třemi hučky, a hrál a hrál, až se nocí po lesích, po horách rozléhalo, až rozveselil všecko „kamarátstvo“. Tu i Janošík, jenž pokuřoval z dřevěné dýmky vykládané rybí kostí a obité mědí a mosazí, vyjasnil vážné, zachmuřené lice.

Někdy však bylo za takových pozdních chvílí na Králově Holi tišeji. To když někdo z kamarátstva přivedl sem nějakého cestujícího nebo potulného studenta, kterého v lese cestou zastavil a zajal. Každý z „chlapců“ to učinil, poněvadž věděl, že se tím Janošíkovi zachová. Student, mladší, starší, každý, bledl a chvěl se strachy, když na pusté Holi u kamenného stolu zahlédl v záři ohně ozbrojené „horní chlapce“, a kolem nich vlčí, zlé psy, vrčící, hrozně štěkající. Ale psi musili stichnouti, Ilčík uložil dudy na kámen a z chlapců nikdo ani neduti. Jen Janošík mluvil na studenta. Neobořil se na něj, nezahřimal, ale spustil jako kněz po latinsku. Vyptával se ho, zkoušel ho; měl radost z jeho úžasu a rozpaků, smál se, když student nevěděl, ale chválil ho, když pěkně odpovídal. Byl-li student v učení dospělejší, poručil mu, aby k „chlapcům“ promluvil, kázání jim učinil.

Chlapci přiložili, klestí zapraskalo, dým se vyvalil vzhůru do tmy, plameny vysoko vyšlehlly a ozářily Holi i temena horských velikánů vůkol, traticích se do noci. Student vystoupiv na skálu, chtěj nechtěj musil začíti. Mluvil vážně o křesťanském životě, o dobrých skutcích, o věčné odplatě.

Kol ticho jako v kostele. A tu vysoko, mezi horami, pod hvězdnatým nebem bylo posvátno, velebně jako ve chrámu. Někdy si chlapci za takové pobožnosti až zaplakali v hlubokém pohnutí, a sám vůdce sklonil zadumaně hlavu, když kazatel začal o smrti, konci všeho. Jakmile student domluvil a všichni řekli „amen“, tu ještě Janošík se ozval, domlouvaje druhům, aby teď, když slovo boží slyšeli, tím více na to dbali, jaký úkol na se vzali: nikomu bez příčiny neublížovat a křivdy napravovati.

Pak uctil studenta kazatele, pohostil ho, jak mohl; když ho pak ráno propouštěl, nasypal mu do klobouku dukátů, nebo poručil chlapcům, aby mu naměřili na nový oblek. A chlapci přinesli postav sukna a měřili velkým, hrozným loktem: od buku do buku. A byly buky staré, mocného těla, a daleko od sebe, takže kazatel svou výsluhu sotva odnesl.

Na Králově Holi meškal Janošík nejraději. To bylo jeho nejmilejší místečko, tu také se bil s třemi župami, když na něj páni poslali hajduchy a vojsko, aby ho lapili. Ale nedostali ho, ano s hanbou utekli. Zahnalť je Janošík sám jediný, svou valaškou, jež sekala za sto.

Časem se také jinde zdržoval, v Prosečné dolině a v Rymavské dolině, kdež v zápase zabil generála vedoucího šest set vojáků. Jakmile generál padl, dali se všichni na útěk. Janošík chodíval také často v přestrojení. Tu jako žebrák se od dědiny k dědině potloukal, tam jako mnich přišel do města; nejednou také na koni, v panském obleku přijel do zámku, dal se uctit, pak sebral, co chtěl, často i zpupného pána potrestal, a odjel zase s „chlapci“ přestrojenými za sluhy a hajduchy. Byl hned tu, hned tam. Třeba se v Liptově ohlásil „třírohým listem“, a již druhého dne vzešel, kde ho nezaseli, nečekali, třeba na druhém kraji Slovenska.

Když na některém místě měli na něj nalíčeno, uklouzl jim jako úhoř nebo seděl nedaleko ve vsi v krčmě a tu se s šuhaji veselil. Popil tu, pozpíval s nimi, pak náhle zmizel. Tu teprve se páni

dověděli, kde byl, co dělal, jak ho měli skoro již v hrsti. –

Tak chodil po horách kolik let, mstě se pánům, pomáhaje chudým, utiskovaných chráně. Za jeho času již v nejednom kastele, v nejednom zámku jednali s poddanými líp; ne z milosrdenství, ale proto, že se báli Janošikovy msty. Až ho zrada zmohla. Jeho gajdošík udal pánům, kde se skrývá, a jak by ho mohli lapiti. V tom byl tomu zrádci jakýsi gazda nápomocen za Jidášský groš. Ten gazda se s Janošíkem dobře znal. I pozval „horního chlapce“ jednou v zimě do svého statku; a pro hostě si zrovna zajel. Janošík gazdovi důvěřoval, vsedl s ním do vozu, netuše zrady. Když slézali, vzal gazda Janošíkovi lstivě mocnou valašku. A ve stavení číhali již hajduši a vojáci.

Jak Janošík vkročil do jizby, sklouzl a upadl. Podsypaliť mu pod nohy hrachu. Jen klesl a již se na něj sesypali, povalili ho a spoutali. Ale jen spoutali, již se vymrštil, pouta roztrhl, bil jimi kolem sebe do vojáků a hajduchů a smál se jim: „Kolko drábov idě do jednej polkyly!“ (půlměřice). Již jim bylo zle a již se ku dveřím tlačili. V tom baba vrasčitá pronikavě zkríkla s přípecky:

„Rubejte mu v opasek!“

A hned jeden voják řal a šťastně tak, že naráz přetl mocnou žilku v opasku vilou darovaném. Jak žilka pukla, ochabla síla a Janošík se již přesile bez valašky neubráníl. V Klenovci blíže Tisovce se stalo, u Blaha gazdy. Janošika svázali, na vůz naložili a pryč do vězení odvezli. Nejprve na Hrachovo, starý kaštel v Rimavské dolině, pak na Vranovský zámek u sv. Mikuláše. Tu ležel v tuhém vězení ku zdi přikován, a neuvolnili mu, leda když ho vedli na mučení.

Tesknó, smutno bylo mu v té kruté vazbě, ale ne o život, ne o sebe, ale pro druhy a nejvíce pro ubohý lid. Na „kamaratstvo“ trudně vzpomínal, na volnosť, jak s „chlapci“ na Králově Holi sedával, jak s nimi chodil zelenými lesy, po horách, dolinách, za ranních červánků, při hvězdách, za dne i při měsíčku. Ale jak si na lid pomyslíl, z hluboká zavzdychal:

„Oj, Tud biedny! kto řa už zastane? Ty všemohúci pane zostaneš s ním, ty zbav ho!“

Tak se trudil, až ho před soud postavili v Liptovském sv. Mikuláši; a tu ho na smrt odsoudili l. 1713. dne 13. měsíce března.

Vojáky obstoupen, zástupy provázen, bral se k šibenici. Naposled viděl na hory, lesy, naposled boží slunce, on mladý, plný života. Ale neklesl na mysli; statně si vykračoval, hrdě nesl hlavu a čtyřikrát „obhajduchoval“ (obtančil) šibenici, aby páni viděli, že se smrti nebojí. – Tak skonala Janošík, „dobrý, horní chlapec“. –

III.

A mocná Janošíkova valaška? Tu páni, jak se jí zmocnili, ukryli, zavřeli za sedmery dveře.

Valaška však v tom vězení nezůstala. Sama počala rubati do dveří, rubala, až se prosekala. Když první dveře prosekala, dala se do druhých, pak do třetích. A tak se ostatními prosekala. A jak do sedmých počala rubati, Janošíka na smrt vedli. A když valaška sedmé dveře prosekala, bylo již pozdě. Janošík byl na pravdě Boží. Tu valaška zmizela do hor, do volných hor, a tam, kde Janošík tak rád meškával, „na Králově Holi zaťatá je v topolí“. A kamaratstvo?

Skonalo smutně. Když neměli Janošíka, přesile neodolali. Jeden po druhém lapen, uvězněn a skonali ve vězení, nebo tak jako jejich vůdce. Nejhůře Surovec Jakub; toho na kolo vpletli a nic mu již nepomohla jeho puška samopalka s dvěma hlavněma o jednom kohoutku prostřed obou, kterou si sám urobil a jejímž hromovým dvojvýstřelem děsival své protivníky a pocestné.

„Horní chlapi“ zhynuli, jejich jména však zachoval si lid v paměti. A nejvíce a vděčně jejich vůdce, Janošíkovo. I také místa, kde chodíval, meškával, jeho stezky, jeskyně. Ale nejvíce o jeho pokladech vypravují, jež sypal s hora, s koruny dolů do kmenů starých stromů jako Hrajnoha do dubu pod Bílou Horou nebo do srázných zápol.

Leckdes v Slovenských dědinách visí v chatách obrázky „dobrých chlapičů“ na skle malovaných, v zelených košilích, v širokých opascích a bílých nohavicích, s valaškou v ruce, s puškou na plecích. A když za zimních, dlouhých večerů starý gazda zabloudí do minulých časů, jistě začne o „horních chlapičích“ a ukáže po obrázku na stěně, na gajdoše, na Surovce točícího valaškou nad hlavou, na Hraj-nohu, jenž boučky a jedle přeskakuje, na všechny ostatní, nejvíce na Janošíka. A staroch povídá o jeho síle, co zkusil, jak svůj lid mstil, co za to měl, jak ho páni utratili.

Ticho po jizbě, leda že se tu tam povzdech zatřese. Líto všem „dobrého chlapce“. A sivý gazda mávne rukou a dokládá:

„Sto bohov prabohov! To mal za to, že sa svojich Slovákov ujímal. Ale to staré prorocstvo, deti, verte, že Janošík pride zas Slovači na pomoc. A pak bude lepšie. Aby len už prišiel!“ –

ZE STAROBYLÝCH PROROCTVÍ

*Když oko vaše slzou se když,
Když na vás těžký padne čas,
tehda přináším větvici naděje,
tu se můj věšti ozve hlas! –*
ERBEN.

Zavírá se kniha starých pověstí.

Minulá sláva září z nich; i veliké žaly předešlých bouří a pohrom slyšeti z nich temným ohlasem. Těžkých dob černé stíny padaly do věků a zůstaly dlouho, a mnohý je cítit až po dnešní den.

Zle bývalo v zemích České koruny, až teskno, až úzko, a nejvíce, když v porobu podroben lid. Nevolný byl, a ukrutné platy, robota ho soužily, sílu mu ssály, až ponížen a ponižován ohýbal šíji a pokorou hledal si paprsek přízně a úlevy.

V ten čas člověčenství, pokut a ran mořily vojny a hlad poddaný lid, přirozený mu jazyk byl potupou zhaněn a k umdlení, k shlazení jako již určen.

Zle bývalo, až úzko, až k zoufání, tak že mysl útrapou sklíčena jen od Boha, zázrakem, čekala pomoc. Kořen té naděje živily stará kronika a zvěst o lepších časech, a na tajemném stromu dávných proroctví pučely letorostí nové.

Pučely za letních nocí, kdy v temnu starých lip si vesský lid posteskl nad svým soužením, pučely za zimních večerů, v teskném soumraku nebo při svitu chudého krbu, kdy děd vzpomínal minulých dob. Pučely za černé hodinky nebo v posvátném klidu nedělních odpolední, kdy starý písmák vykládal sousedům, jak bývalo, a hlásil, jaká znamení ještě budou, co hrůz ještě stihne zemi a lid, než nastane nový a lepší čas.

Kdo slyšel, v duši se chvěl. Ale v tom zkormoucení zkvétal už útěchy květ čarovné vůně a moci, a ze mhel těch tajemných věsteb vál větřík ochladu a nedal uhasiti žáru k rodné zemi, jež dusila svízelně tíha.

Hlas prorocký od Stadického pluhu i věštby, jež zjevila Libuše kněžna věštím duchem nadšená, řeč, jež vyšla z úst Sibylliných, i to, co Slepý mládenec v budoucnu zřel, i naděje v svatého dědice České země, vše těšilo ubohé, těšilo, konejšilo a dávalo sil.

Slyšte ta proroctví i ta, kteráž jen v některých končinách vytryskla jako živý pramen ze sprahlých skal. Pokolení za pokolením chodila sem, aby rosou věští útěchy občerstvila mysl vadnoucí, prahnoucí v úpalu těžkých těch dob. – Slyšte ty staré věštby!

Sibyllina proroctví.

I.

Sibylla, královna ze Sáby, panna myslí důvtipné a osvícené, uslyševši mnoho mluviti, jak je král Šalamoun na div moudrý, zatoužila v srdci po něm a chtěla ho vidět a slyšeti. Protož ustanovila se na tom, že se vydá za ním do Jerusalema.

Vypravivši hojný a bohatě vystrojený zástup panen a zbrojných, kteříž by ji provázeli, poručila, aby naložili na velbloudy mnoho vzácných darů, a vydala se na cestu.

Království pak a město její Sába bylo dvě stě čtyřicet a jedna míle vzdáleno od Jerusalema, ku polední straně v Africe. I putovala z toho města a říše své mouřenínskou zemí, Egyptem a končinami Rudého moře, Arabskou pouští, až se dostala do království Šalamounova.

Když pak k Jerusalemu samému přibyla, sestoupila mladá královna se svého vozu a šla bosýma nohama, dávajíc tak na jevo, že tato místa má za svatá. Šla tedy bosa až k potoku Cedronu, přes nějž leželo dřevo. Královna ze Sáby však nepřešla přes ně, jakož jiní chodili, nýbrž pokleknuvši, políbila je a jiným pak místem potok přebředla.

Když po té stanula pod horou Kalvárií, padla na zem jako žalem zmožená a ležela tak se sepjatýma rukama po tři hodiny. Povstavši pak, hleděla na horu Kalvárii a zaplakavši zvolala:

„Pozdravena buďte, ó místa posvátná! Svatá jste a svatá budete až na věky věkův, až do skonání světa!“

Šalamoun, zvěděv o královně ze Sáby, vyšel jí s komonstvem ve vsí slávě své naproti a přijal ji s milým vítáním a velikou ctí, řka: „Vítej, milá hosti!“

Sibylla šla s ním ku dvoru a tu otevřela své poklady a darovala je králi: zlata veliké množství, drahé kamení a krásné nádoby uměleckého díla, též vzácné koření a součky ze stromů, jež balsam potily.

I zůstala královna v Jerusalemě devět měsíců a král vykázav jí nádherné síně a vzdušné vonné komory v paláci, jenž byl v utěšené zahradě, hostil ji jak se na vzácnou královnu patřilo. Za častých rozmluv seznal král, že je panenská královna moudrého ducha, a

když také o budoucích věcech často mluvila, požádal jí, aby mu o nich něco zjevila.

A tu, jak seděli v zahradě plné krásy a utěšení ve stínu starých cedrů, oliv a cypřišů, pohlédla Sibylla do temné budoucnosti a jala se o ní mluvit.

Nejprve králi o jeho říši pověděla, že po jeho smrti bude království na dvě rozděleno, že lid i králové opustí Hospodina, začez pak přijde cizí a všechen lid i krále odvede do zajetí, až do Babylonské země.

Sláva Jerusalemská pomine a chrám, jež on, Šalamoun vystavěl, že bude zbořen jako všechno město. Po mnoha však letech, kdy lid israelský bude se skroušeně kátí a k svému Bohu jedinému volatí, nastane lepší čas: lid se vrátí do vlasti, obnoví Jerusalem i jeho chrám.

„Ale vlastních králů již mítí nebude, nýbrž cizí, pohanské a posléze z národa Římského. Tehda věz, králi, narodí se Mesiáš, jenž bude konati veliké divy a zázraky. Od svých však poznán nebude, nýbrž uplván a na smrt odsouzen. I zemře na dřevu kříže a sám si ho ponese na Kalvárii žalostnou horu. Ten kříž bude z Adamova stromu, jenž v ráji stával a z něhož dřevo leží nyní přes potok Cedron. I budou Mesiášem a jeho smrtí mnohá místa svatá jakož Kalvárie hora, na níž Spasitel odevzdá Hospodinu ducha svého.

Po umučení Mesiášově přijde na Jerusalem pomsta Páně a drahocenné nádoby, jež jsi do chrámu dal, za kořist bude odneseno do Říma. Ale nad pohanským Římem zvítězí Kristus, a učení jeho rozšíří se po veškeré zemi a bude až do skonání světa.“

Sibylla umlkla a toho dne již více nepověděla. Král pak, když odešla, přemítal na mysli o všech těch věcech, až pak dav zavolati písaře svého, pověděl mu vše, co Sibylla zjevila, a písař vše sepsal. Král pak schoval, co napsáno, k jiným knihám svým. –

II.

Když pak druhého dne král Šalamoun seděl opět se Sibyllou v zahradě, žádal ji, aby mu pověděla, jak bude s jinými zeměmi, než nastane soudný den.

I pověděla Sibylla, jak křesťané se rozmnoží, že budou mítí císaře a krále, židé pak že budou ztenčeni a jejich vláda že bude jim

odňata. Křesťané však časem se poruší a oddají se neřestem.

„Nebude mezi nimi víry a důvěrnosti, ústa budou jinak mluvit a srdce jinak smýšlet. Právo bude prodáno, chudý člověk utlačen, sužován, opuštěn.

I sešle Bůh mnoho znamení na příklad lidem, aby se polepšili. Když pak neposlechnou, setře jich Bůh Hospodin třetí díl pro jejich bezbožnost.“ A Sibylla vykládala, jaká to znamení budou, a když dokončila svou řeč, odešla do svých komnat. Šalamoun pak dal opět vše, co slyšel, napsat a schovati.

Třetího dne přišla Sibylla do té utěšené zahrady zas a tu potkala krále Šalamouna pod tamaríšky, cypřiši a olivami. Bylo ráno, slunce z hory vycházelo. Král začal opět o budoucích věcech, a tu Sibylla sama žádala, aby povolal svého písaře, jenž by vše napsal, co promluví, a to písmo aby pak bylo uschováno na věčné časy.

Jak začala o budoucnu, proměnila se tvář mladé královny, jež byla bíle oblečena, proměnily se její oči zářice věšteckým ohněm. Stojíc na stupních pod stromy nadšená duchem mluvila:

„Králi! Hospodin tebe moudrostí obdařil, že před tebou žádný nebyl a po tobě nebude ti roven, ač bude mnoho císařů a králů. A ti nové říše mí ti budou. Jedna z těch říší neb království bude slovutná a výborná, úrodná chlebem. To jest Česká země a bude v ní také hojnost chmele a vína. Národ té země vystaví mnoho měst, jedno pak nad míru veliké tak, že v něm bude více nežli tisíce domů.

Bude slavno a bude hlavou té země, neboť v něm králové přebývati budou. Než od něho také se rozmůže ohavnost a mnohé hříchy. Tak dlouho pak budou páchatí nepravosti, až jim Bůh odejme krále, a jiného, rodu cizího jim ustanoví. Ten je bude pronásledovati tak, že by si po čase toužebně přáli, kdyby měli zase krále svého jazyka.

Do té české země vloudí se houfy cizích, kteří mnoho zlého s sebou přinesou. A král po králi bude robotami soužití lid, tak že budou vrchnosti své robotovati čtyři dny tého dne, pro sebe pak jen dva dny pracovati. Jeden z těch králů začne neslýchané novoty, což se zprvu bude obecnému lidu líbit; ale pod pláštěm nových nařízení budou stará práva rušena. Pro ty novoty bude selský lid krále chváliti, stavům však se líbiti nebudou. I to za něho bude také prohlášeno, že smí každý svou víru volně vyznávat, neboť on

nebude milovník duchovenstva a mnoho duchovních statků a kostelů bude za jeho panování zrušeno.

Král ten dá všechnu půdu přeměřit a lidu bude uleveno v robotách. Krále však záhy stihne smrt, umře na svém loži a ne v boji. Smrt ta bude lidu divná a mrtvý za živého jmín bude.

Po něm přijde král, který od předešlých novot mnoho upustí. Po krátkém jeho panování nastoupí král mladý, za jehož panování strhnou se veliké vojny. I bude selský lid nucen, aby zadarmo obilí dovážel, a skoro všecku svou sklizeň odváděl. Těž budou mnoho na vojnu brátí, takže v zemi bude pateré vojsko, každé s jiným jménem a lid bude je živiti i šatem opatrovati.

V ten čas také nastanou České zemi neúrody a Bůh sešle na ni mnoho ohňů, bouřlivých větrů, krupobití, přílišné sněhy a vody veliké.

Rok od roku bude hůř a hůře, tak že se zasteskne jak starému tak mladému na světě živu býti, a nejvíce obecnému lidu, zvláště když přijdou na ně tak veliké vojny, že mnohému hospodáři vezmou do boje i posledního syna.

Ale proto vše se národ přece nepolepší. Setrvát ve svých necnostech a zpozdilostech, a bude veliká proměna v šatstvu a mravích. Tu se Hospodin hněvem popudí a ztrestá jej tak, že všechna města zkažena budou. Jen Tábor, Ústí, Soběslav a Mělník ujdou té zkáze, jestliže při pravdě a zákonu budou státi. Kutná Hora se propadne, Plzeň, Zatec, Hradec Králové, Kouřim a Čáslav a jiná města královská budou od nepřátel zkažena.

Prahu pak pán nad jiná města potrestá. Ohněm a hroznou povodní zkázu vezme a nepřítel zhoubu dokoná. Její rozvaliny zarostou borovím a hlozím, kuny a lišky budou tu pelešiti. Slavné kdys město zpustne tak, že po čase pojedje tudy forman, na kamenném mostě zastaví, bičem do mrtvého ticha zapráská a svému synku řekne: „Tuto bývalo veliké město Praha a tamto stávala Staroměstská radnice.“

Prve však nežli do těchto konců dojde a smutný ten čas nastane, ukážou se jistotně různá znamení, jako: Lidem budou dnové ukrácení, slunce nebude svítit jako svítivalo, a zima zimu bude stíhati, takže lidé v kožichách budou obilí sekati.

Pak vojny nastanou a z nich vzrostou takové daně neslýchané, že

lid nebude s to, aby je zaplatil. Za to bude týrán, aresty a karabáci doháněn, až takto se ozve: „Páni; dávali jsme vám, dokud jsme měli. Nyní nemáme, všechno jste nám vzali a nenechali jste nám ani tolik, abychom se s dětmi svými najedli do syta.“

Řeči ty však nic nezmohou, a páni budou přece daně bez milosrdenství vymáhati. Tu lid obecný, věrně při sobě stoje řekne: „Páni, dávejte sami za nás, neboť jste již mnoho shromáždili z našich mozolů. My již platit nemůžeme, protože nic nemáme.“ Tu stavové uvrhnou mnohé z mužů do vězení; ale obecný lid povstane a strhne se krvavý boj, v němž lid bude volat: „Lip umřítí v bitvě, alespoň neuhlídáme svých dětí hladem umíratí.“

Takové tresty dopustí Hospodin na pány, protože sužovali své poddané velkými daněmi a robotami.

Když ta země takto bude znepokojena a její obyvatelstvo v různicích a bojích, bude obklíčena ze čtyř stran světa mocnými nepřáteli, kteříž pak najednou vtrhnou do země. I začne se bitva ze všech čtyř stran óde všeho vojska. Od hlavního města půjde ten krvavinec až k hoře Blaníku, kdež se vojsko položí mezi Blaníkem a Načeradcem u vsi Bejkovic. A tu se boj začne.

Ale již před tím zhubí nepřítel, táhna k Blaníku, tolik bezbožných, tak že jen málo lidí zůstane na živu, že by se snadno pod vozovou plachtou mohli schovati.

Kde ta velká bitva bude, svítí se rybník. Před tím však časem vynesou z něho čápi a jiní ptáci všechno trní a rákosí a na kolik let před Blanickou vojnou bude prázdný a vyschlý. Za té bitvy krví se naplní, takže se až přes hráz bude přelévati. I bude křik veliký, a řehtání koňstva, hlas bubnů a taková střelba hrubá i drobná, že hrozný ten hluk na dvacet čtyři míle slyšán bude. Boj sám potrvá celých dvanácte dní. Třináctého pak pošle Bůh svým věrným pomoc: z Blaníka hory vytrhne vojsko, kteréž tu Bůh chová. Jak to vojsko se zjeví, padne strach na nepřátele a dají se na útěk. Boží vojsko vykoná veliké divy a požene nepřátele, kteří na útěku Prahu poboří tak, že nezbude po ní památky. Sami však budou ze země vyhnáni a budou utíkat až k Rejnu Kolínu; tam také zmizí Blanické vojsko – Bůh sám ví kam – neboť do Blaníka se více nevrátí a nikdo ho již nespatří. Po Blanické bitvě vyschne zase rybník, šestnáctého pak dne počnou se věrní, kdo na živu zůstali, shledávat. I budou se

velmi radovati, objímají se a diví, že je Pán Bůh tak zachoval. Všichni pak půjdou k tomu rybníku, kde spatří hrůzu pobitého lidstva i koňstva, jež ptáci nebeští roznesou, neboť nebude tolik lidí, kteří by mrtvolu a mrchu zakopali. Shromážděným pak věrným bude kněz sloužit mši sv. na pařezu prostřed rybníka; i budou Hospodina velebiti.

Pak se navrátí každý do svého obydlí a tu bude mezi nimi svorenství, pravá láska a všichni budou jako jednoho srdce, páni i lid obecný. A bude padesát let dobrých a úrodných a bude v Českém království velmi lacino: korec žita 7 grošů, korec pšenice 12 grošů, stará česká pinta piva za 2 kr. a libra jeleního masa za 2 kr. Ve všem bude hojnost, a všude pokoj a Boží požehnání,

Sibylla královna umkla. Šalamoun, dychtěl o všem mít prorocké zprávy, žádal jí, aby mu ještě zjevila, kdy nastane soudný den. Jemuž odpověděla Sibylla: „Králi, toho povědomost nemám, neboť toho neoznámil Bůh ani svým andělům. Ale řeknu ti, králi: Máš služebníky, dobré a zlé. Dáváš-li zlému tolik jako dobrému?“

„Dobrý měj se dobře, zlý budiž potrestán,“ odvětil král.

A tu Sibylla:

„Dobře odpověď's, králi. Tedy budou-li lidé dobře činiti, Hospodin přidá. Budou-li ho však hněvat, ukrátí let a dní, kteréž ustanovil od stvoření světa. Jen tolik mi povědomo o soudném dnu i to, že mnohá znamení a divy mnohé na slunci i na měsíci na nebi i na zemi se dítí budou, prve, nežli přijde Bůh Hospodin.“ –

Odmlčela se, pak dodala:

„Totoť mé proctví, ó králi Šalamoune! Ulož je a zachovej. Až věkové minou, stvrdí se slova má, a pozdní pokolení se přesvědčí, že Sibylla zjevila ti prorockví pravá.“

A král Šalamoun, moudrý a zkušený, pokořil se mladé královně stojící před ním výše na stupni, pod tamaríšky, cypřiši a olivami utěšené zahrady, již províval lahodný větřík a lahodná vůně, a nad níž zářilo ranní nebe. –

Proroctví slepého mládence.

Když císař Karel IV., český král, vracuje se l. P. 1362 z Německa, přes Norimberk do své vlasti přišel na pomezí v Šumavských lesích, uslyšel, že ve vsi Koutu nedaleko Domažlic žije mládenec od narození slepý, zbožný a ducha prorockého, po všem okolí ode všech velice vážený.

I zajel si Karel IV. do té vsi a když přišel k chaloupce slepého mládence, sestoupil s koně a vešel do jizby, kdež zastal slepého mládence, an sedí za stolem.

„Pozdraven buď, ctný mládenče!“ oslovil ho panovník.

Mládenec mu poděkoval a řekl:

„Zdráv buď, císaři, muži svatý a králi náš!“

„Proč mne nazýváš svatým, mne člověka hříšného?“ děl císař. „A kterak víš, že jsem císař? Jsi nevidomý a nemohl's míti žádné povědomosti o tom, že tě navštívím.“

„V pravdě jsi muž boží,“ odvětil slepý, „neboť to dokazuješ svými skutky. Také to dosvědčí chudý lid, jehož se ujímáš, svědčí o tom velebné chrámy, jež jsi vystavěl a stavíš. A všecku zemi zvelebujes jako dobrotivý otec svého českého národa. Ty o něj, též o jeho jazyk pečujes, kdežto prve nežli mine tři sta let, bude český jazyk ponížěn a potupen.“

Tak řekl a pozval císaře, aby se k němu za stůl posadil. Karel IV. tak učinil a rozmlouval se slepým mláďencem o různých věcech, až pak řekl:

„Milý mládenče, soudím, že pro to Bůh zbavil tvé oči světla, abys viděl do tmavé budoucnosti. Pročež pověz, cos dříve napověděl: jak bude s mou vlastí, jak dlouho ještě potrvá toto mé království v slávě?“

Mládenec ani slova nepromluvil, ale vzav křidu napsal tyto litery na stůl, jednu od druhé podále, a to:

K. V. Z. A. L. J. V. L. F. M. R.

A když napsal, řekl:

„Co liter, tolik králů. Toť jsou jména tvých následovníků. Po tvé smrti, za panování tvého syna, počne se domácí vojna a bude velké

krve prolítí. Ale vojenská sláva, kořist všechna v zemi zůstanou a země Česká zkázy nevezme, nýbrž obhájí se slavně proti mnohým nepřátelům.

Ale pak během času upadnou Čechové v nekázeň a v nesvornost, a nastane veliká zkáza mravů. Cizozemci, Němci, Vlaši a Francouzové budou jim milejší, a Češi budou choditi v krojích divně a pyšně vymyšlených. Konšelé budou brát úplatky, spravedlnost pohyne, neboť soudcové jenom dle stavu, bohatství a vážnosti budou souditi.

Hlas chudého zanikne neslyšán, a všecken řád přestane. I rozhněvá se Bůh. Lidé budou sice polí přidělávat, ale chleba přece nebude přibývati, neboť nebude Božího požehnaní české zemi. Tenkrát na stanou daně, platy i roboty neslýchané, válka válku bude stíhat, a muži ženám, otcové dětem budou násilně bráni na vojnu. Tehda budou světské i duchovní vrchnosti českého jazyka nenáviděti. Němci opanují Prahu, a přemnoží Čechové se tak velice zapomenou a prohřeší, že budou svůj mateřský jazyk zapírat a za něj se stydětí.

Tehda na jednom vrchu v kouřimském kraji stromoví od vrchu schnouti bude a veliký hlad nastane. Pak se vzbouří na Čechy tolik nepřátel, že jako liják, jako hejna kobylek na ně se posypou. Jen mezi Upou a Orlicí neublíží se ani slepici. Kdo ty všechny hrůzy přečká, užije pak blažených časů.“ –

Mládenec se odmlčel a Karel IV. promluvil: „Milý mládenče! Smutné je, cos zjevil. Ale ještě mi vylož, co chceš těmito literami říci?“

„Slavný králi! Tyto litery znamenají:

K. To jsi ty sám.

V. Václav, tvůj syn.

Z. Zikmund, druhý tvůj syn.

A. Albrecht, Rakušan, jeho zeť.

L. Ladislav, Albrechtův syn.

J. Jiří, král, Čech.

V. Vladislav, Polák.

L. Ludvík, Uher.

F. Ferdinand, Španěl.

M. Maxmilián, Čech.

R. Rudolf, Maxmiliánův syn.

„A potom?“ ptal se Karel IV., když slepý mládenec přestal.

„Bouře a knížectví vrtkavé! Nejhůře však bude, až rod královský po meči vyhasne a nastoupí královna. Proti ní se spikne množství nepřátel a tu se již bude České království k pádu schylovati. Panstvo bude zlé, nastane přehrozný sužování obecného lidu, jakého nebylo od počátku světa. A tenkrát ztrestá Bůh českou zemi.“

Karel IV. se zarmoutil a povzdechl.

„Ó kéž by bylo možná,“ pravil, „všecko to neštěstí odvrátit! Všechno i život bych pro své království obětoval. Nedejž Bože, abych já, člověk hříšný, byl snad příčina všeho toho zlého!“

„Pravil jsem,“ děl mládenec, „že jsi muž Boží. Kaješ se a postíš na svém hradě Karlštejně a modlíš se za svůj národ. Svatý budeš, a zlaté lože tvé, na němž tam odpočíváš, bude posvěceno, nebo kdo nehodný, žádného, ani syna tvého nesnese.“

A tu vzav opět křidu, napsal slepý mládenec ještě tyto litery:

P. P. V. F. a řekl:

P. Půlnoční národ na Čechy se přiřzene a zemi hrozně poplení a zdrcuje.

P. To značí národ dolejší, polední, Turky a jiné nevěřící, s nimiž římský císař bude míti mnohé a kruté války. V těch válkách mu Čechové budou pomáhati, mnoho krve v nich vycedí a mnoho peněz na ně vydají.

V. Znamená národ od východu, národ přemocný, jenž bude se svými sousedy bojovat, ale českému království žádné škody neučiní.

F. Tato poslední litera označuje přehrozný počet zbrojného lidu, jenž se do Čech jako povodeň přivalí, Francouzů, Němců a jiných na západě. Tenkrát nastane ten největší a poslední boj. Tu se lidé ve své úzkosti k Bohu obrátí a úpěnlivě o pomoc volati budou.

I smiluje se Hospodin nad Českým královstvím a pošle mu pomoc. Z hory Blaník vyrazí rytířské vojsko proti všem nepřítelům České země, a sv. Václav na bílém koni povede Blanické rytíře do přehrozné bitvy, jež bude trvati za kolik dní. V té bitvě budou cizozemci a nepřítel potření a zhubeni; kteří zůstanou, ti budou ze země vyhnáni. Nejedni se ještě ve skrýši schová, ale všechny vypudí sv. Prokop svou berlou; České království bude prosto všech nepřátel, bude osvobozeno a zůstane svobodno.

Pak nastane svatý a stálý pokoj; všichni Čechové budou sjednoceni, zkvete mezi nimi snášenlivost a jazyk jejich, jenž byl zemdlen a ponížen, bude povznesen, a již nikdo ho nebude zapírat. Budouť všichni hrdi na svůj původ, na předky i že se tak obhájili, a nebude jim teskno a obtížno v práci a oběti pro vlast, neboť mívá mluvit ale více jednati budou, to z lásky upřímné, pro kterou ty, ó náš králi, vlast zvelebujes!“

Karel IV. si oddechl a řekl:

„Dejž to milý Bůh, aby alespoň tenkrát byla země česká šťastna.“

A vstav, vzal slepého mládence za ruku a řekl jemu:

„Pojd se mnou do Prahy, na můj hrad. Tam budeš dobře opatřen.“

Mládenec tomu docela přivolil a jel s králem Karlem do Prahy, kdež při jeho dvoře zůstal až do smrti.

Proroctví Havlasa Pavlaty.

Když Havlas Pavlata, soused v městečku Vysokém pod horami Krkonošskými, měl umřít, bylo věku jeho sto patnácte let. Kol jeho smrtelného lože stanuli jeho synové a dcery, vnukové a pravnukové. A tu stařec se všemi se žehnaje pravil: „Synové, dcery mé a děti všechny a přátelé, již s vámi se na věky loučím, již se na věčnost ubírám. Dost jsem si na tom světě pobyl, sto patnácte let mi Pán Bůh dopřál. A byla za ten věk mnohá léta dobrá, ourodná, za našeho českého krále Vladislava, a zachovali jsme hojně grošů a zmrzlíků, i tolarů i krejcarů s korunami.

I vy, synové, ještě nějaký tolar zachováte. Než potom bude veliký mor a drahota neslýchaná. Nežli mine padesát let, přijde nová morová rána a tak zlá, že i po horách lidé vymrou a vlci budou chodit do vsí a do oken po chalupách se dívat a výt, jako by již nebylo ani živé duše.

Než po té bude mor hlavní; nastane pomalu hned v zimě o masopustě a vydrží zase až do vánoc a tolik lidí porazí, že bude obilí na poli stát do sv. Václava, někde i do sv. Martina, neboť nebude, kdo by je sklídlil. A potom už brzo nastane soudný den.

Při tom se také strhne veliká vojna v Čechách, mnohem větší a hroznější, nežli za Žižky byla. Čechové sami budou se nesnadit a vezmou si za krále Ferdinanda. Divní národové, Vlaši, Nydrlandi, Francouzové krom Němců budou se do Čech trousit a vynesou Čechům všechny dobré peníze a do našich hor budou chodit pro drahé kamení.

Před tou zkázou bude veliká neupřímnost v Českém království a všeliké nepravosti. Páni budou poddaný lid nelítostně soužit a nebude u nich ani u jejich správců žádné spravedlnosti. Samému Bohu budou se rouhat a říkat, že je větší hrst moci nežli pytel spravedlnosti.

Proto se všichni sedláci pozdvihnou proti svým vrchnostem, pány se zámků seženou a sbijí. Ještě před touto zkázou uhodí hrozná zima, sněhu napadnou náramné spousty a velicí větrové bouřiti budou. I přitrhnou krutější mrazy nežli tehdy panovaly, když jsem já Havlas Pavlata páčil milíř v Rokytnici. Tenkrátě

medvěd nemohl v lese obstát pro hroznou zimu a přišel se ohřívat k mému milíři.

Noc byla a třeskový mráz; i zhřival se medvěd z jedné strany a já stál z druhé strany a házel jsem mu chléb. Co jsem měl chleba, všecko jsem jemu nalámal a naházel. I přišel sem medvěd druhé noci zas a já ho zase krmil chlebem. A on se sytil a krotí. Když byla třetí noc, přišel medvěd zas a tu jsem si na něj uchystal březovou již houžev.

Dával jsem mu zase chléb a hladil jsem ho, a potom jsem tu houžev protáhl mu skrze chřípí a vedl jsem ho až do Vysokého k nám. Pak jsem ho do Prahy vedl a Brož Vrchlabský byl se mnou. Tenkrát byly perné mrazy, ale ještě hroznější nastanou, nežli byly tenkrát za mých mladých let. –

Co mám ještě více vám povědět? Smutné je, co jsem řekl, ale lidé se toho dočekají a poznají, že jsem mluvil pravdu.

Těmi pokutami a tou zkárou budou Čechové sami vinni, neb divná proměna v nich nastane a nebudou dbát ani dobrého řádu, ani pamatovat na Pána Boha a na poslední soud hrozný. Moji milí synové! Vy se dočkáte ještě několika lehčích let; ta budou ještě za tohoto našeho krále Vladislava. Potom bude Ferdinand.

Po Ferdinandovi hned začnou se ta těžká léta i za něho již. Za krále Matyáše a za krále Fridricha bude nejhůř a lidé si budou toužebně přát, aby raději na světě nebyli.

Ty vojny potvrávají dotud, dokud nebude krále, jehož jméno bude Anbestas. Tu pak nastanou lepší časy a budou tomu králi říkati dvoje jméno: bude dobrý a pobožný král.“ – To o budoucím protivenství, roztržkách a králích pověděl Havlas Pavlata.

Různá proroctví.

Ohromný balvan skalní trčel pod rozvalinou Potštýnského hradu z šumného proudu Divoké Orlice. Prostřed řeky čněl, ve stálém útoku pěnivých vln. Lid v okolí měřil jím v čas jarních příválů nebo na podzim, jak stoupala voda. Někdy se kámen zarděl; to s důlku na jeho povrchu přelila se rudá voda a stékala, řinula jako potůčky krve po jeho bocích. A tu se lid lekal, nebo ta zardělá vláha věštila zlé doby, vojnu, hlad nebo mor.

Věky už stál ten balvan v šumu a hluku Orlických vln; než i jemu kdysi měl nastati den.

„Přijde straka, kámen rozklube, a tu nastane v Čechách bída. Přitrhneť nepřítel do země a s ním útisky lidí a zlé nemoci.“

Tak zněla stará věštba.

R. 1866 podnikali na Potštýnském panství nějakou stavbu. Poněvadž byla potřeba hrubého kamene, dal správce statku balvan v řece pod starým hradem prachem roztrhati. Staří lidé litovali omšného balvanu a nevěstili nic dobrého.

A hle, nedlouho po té vtrhli Prusové do země. Staré proroctví oživilo v paměti lidu, a každý viděl, že co předpověděno, se splnilo. Straka rozklubala kámen. Správce se Straka jmenoval; byla vojna a zlá nemoc pak také přikvačila. –

* * *

Za dávných, dávných časů stával nad Orlicí řekou tam, kde nyní město Kostelec, nádherný kostel. V tom kostele na věži visel zlatý zvon. Ale kostel, věž i zvon propadly se do země, když lid příliš hřešil.

Než kostel se opět zastkví nad údolím na svém místě, a zlatý zvon se opět rozhlolí, ohlásí nový, zlatý věk. Nežli však čas ten nastane, oseje vítr za řekou stráň, borové mlází tam vyrazí a vzroste v temný les. Až krajní borovice toho lesa uschne a kořeny její setlí, přijde černá svině, vyryje její kořeny a vyreje pod nimi ten zlatý zvon, jenž z místa svého, kde se propadl, bude putovati dlouho podzemní poutí až do kořenů toho starého stromu.

* * *

Oškobrh, tajemný vrch, hájí se zelená, skalami bělá nad širou rovinou. Ve stínu jeho dubů a javorů, vazů, rokyt a jilmů, třeslavých osyk, jasanů i hladkých bříz, v místech, kde lískoví, klenice, lýkodra s babykou bujely v husté směsi, dařil se čarovný květ, nejedna vzácná bylina mocné, hojivé síly.

Na jeho témě kdys Libuše stoupala dřevěnou chodbou, kterouž jí k vrchu sroubili z Libice hradu. A nitro té hory chová tajemství: posvátné vojsko tu dřímá. Spí a probudí se a vytrhne z temného klínu kopce, až uhoří na Čechy největší tíseň.

Tehda se rozlehne pod vrchem širou rovinou hluk zuřivé bitvy. Od severu, z Pruské země, nepřátelé přitrhnou, zle budou všecko království sužovat, až pak mezi Cidlinou a Mrlinou skoro všichni zahynou. Tu bude poslední boj bojován a Pruský král na hlavu poražen, dá se na útěk. –

* * *

Až bude Pruský král se zbytkem svého vojska ze země utíkat, odpočine si ve stínu staré borovice v širém poli za Náchodem u Hronova poblíže hranic. Odpočine si tu on i všecko vojsko jeho, neboť nebude již míti více mužů, než co by se jich kolem bubnu sesedlo. Tu si tedy na mezi pod rudokmennou borovicí naposled na České půdě odpočinou, pak zajdou přes hranice, a České království bude mít od nich pokoj na věky. –

* * *

Budou bouře, budou boje, až krev kolébkami poteče; ale na konec bude České království uvedeno v mír, a kord i meč budou odpočívati s pokojem. To se vyplní, až růžové keře od pokrajů Růžového paloučku se rozrostou po celém paloučku. Tehda se tu sejde sedm králů a ti smluví na paloučku mezi růžemi svatý, věčný mír a bude dobře v naší zemi. –

Všechno jen do času i svět. I jeho divy přestanou. To bude, až kamenný kříž na chlumku u Solnice, jenž co rok do země o znám zapadá, všechn se v hlubinách propadne.

* * *

Vysoko na Boru v divokých skalách sedí kamenná panna, majíc

na klíně rozešitou košili. Každého roku, o velký pátek, když v kostele pějí pašije, udělá kamenná panna na té košili steh.

Co rok jediný steh. Až udělá poslední, až bude košile došita, zhyne vše, co pod sluncem, a nastane soudný den.

Blaniční rytíři.

Poslyšte poslední starou pověst a její proroctví, jež pověděl slepý mládenec králi Karlovi žehnané paměti.

Hle, Blaník hora v hávu tmavého lesa, jenž splývá jí od temene po všech bocích. Vážně, až zachmuřeně shlíží na krajinu od světa odlehlou, na její chlupy a pláně málo úrodné. Široko daleko je patrné jeho téměř, a v okolí často k němu pátravě vzhlížejí. Věštíť chmurami zahalené zlé povětrí, promodrává-li se jasně, slibuje jistý a tvrdý čas.

Na temeni Blaníka zříš ve stínu buků, jedlí a smrků pradávne, kamenné hradby, většinou sesuté. Mechem a křovím zarůstají; po dřevěném hradě, jehož chránily, není dnes ani památka.

Ale pod hradbami, v hoře samé dřímají ozbrojení rytíři, „svatováclavské vojsko“, dřímají a čekají, až nastane den, kdy bude potřeba jejich pomoci, až budou do boje povoláni.

Pod skalnatým vrcholem Blaníku, ve východním svahu je skála v podobě lomeného oblouku. Tam je vchod do hory, tam také prýští pramen. Z něho napájají Blaniční rytíři své koně, když za čas jednou, za svitu měsíce vyjedou z hory na palouk mezi lesy pod horou. Za takové noci zaléhá do okolí temné dunění, stlumený rachot bubnův i polnice hlas. K ránu zase rázem vše utichne, rytíři, koňstvo vše zanikne ve skalní bráně a zmizí v tajemném lůně hory. Jen na palouce zůstává památka po nočním jízdeckém reji: přčetné stopy koňských kopyt. –

Než do skalních sklepení, kde dřímá svatováclavské vojsko, vkročil již také nejednou člověk.

Tak jednou dívka jakási žala pod Blaníkem trávu. Pojednou stanul před ní rytíř a vybídl ji, aby s ním šla, poklidit v hoře. Dívka se nebála a šla. Brána do hory byla otevřena. Uzřela klenuté, skalní síně, mohutné sloupy, a na nich rozvěšenou zbraň. Hluboké ticho jako v kostele bylo po všech prostorách v tajemném žlutavém přísvitě. U stěn u žlabů stáli řadou osedlám koně, za kamennými stoly v síni seděli rytíři, tváří na stůl skloněni. Spali, a koně stáli nehnuté; hlavou nepohodili, kopytem po půdě nehráblí ani ohonem nešvihli.

Dívka vešla, rozhlížela se, ale nikdo se ani nehnul. I začala zametati. Práce jí kvapem ubývalo a za chvílku všecko poklidila. Ani teď jí nikdo nezastavil, nikdo na ni nepromluvil, nikdo se nevzbudil. Jak přišla tak vyšla, a když se dostala domů, ptali se jí, kde tak dlouho byla.

Divila se a pověděla, že přichází jako jindy tou chvílí. Užasla, když jí řekli, že touže chvílí naposled před rokem s trávy přišla, že byla celý rok pryč. I pověděla, kde se ocitla, a tu všichni srozuměli, proč jí rok uplynul chvílkou. Třetího dne však byla dívka nebožkou.

Tak jako ji, pozval si neznámý rytíř také kováře z Louňovic do hory, aby mu okoval koně. Kovář šel a když dokoval, dali mu do pytle smetí, kteréž ze zlosti před horou vysypal. Doma se pak dověděl, že ho již oplakávali, poněvadž zmizel beze stopy a celý rok nebylo o něm ani potuchy.

I pověděl, co se s ním dělo, a když pak pytel protřásal, vypadly z pytle tři dukáty. Teď teprv viděl, že chybil. Ihned běžel zpátky ku Blanické bráně, kde smetí vysypal. Ale nadarmo. Nebylo tam smetí ani dukátů. –

Tak také vypravují o pastýři, který hledal zbloudilou ovci a sám zabloudil do Blaníka, tak o mládenci, který si rovněž tak dlouho, rok, jako ten pastýř v hoře pobyl, aniž o tom měl zdání.

Ale tomu již dávno - - Blaník uzamčen, vážně, až zachmuřeně shlíží na osamělou, od světa odlehlou krajinu, a jako by trud teskně dumy na něm a všude kol spočíval. Svatováclavské vojsko spí. Ještě není čas, aby vstalo. To bude ve chvíli největšího nebezpečení, až se na naši vlast sesype tolik nepřátel, že by celé království roznesli na kopytech svých koní.

Tenkráté budou vidina znamení: uschnou vrcholy stromů v Blanickém lese, na temeni hory se zazelená starý, uschlý dub, a pramen u skály se tak rozvodní, že se bystřící dolů povalí. Tu pak se strhne veliká, krvavá bitva v krajině mezi Blaníkem a Načeradcem. Rybník Pustý, u něhož se starý uschlý strom před bitvou zazelená, naplní se potoky prolité krve. I bude pláč a veliké zkormoucení pro ten zoufalý boj, ale Čechové se proti silnějšímu nepříteli hrdinsky brániti budou. V rozhodnou chvíli se Blaník otevře, rytíři v plné zbroji vyhrnou se z hory a svatý Václav jeda na bílém koni je povede na pomoc Čechům.

Nepřítel náhlým strachem obklíčen a jako zmámen bude ku Praze prchat a tam pak bude hrozný ten boj dobojován. A bude tak zuřivý, že krev proudem poteče od Strahova až po kamenný Karlův most. Tu svatý Václav na bílém koni s korouhví v ruce Čechy povede a cizozemce a všechny nepřátele Českého království ze země vyžene. A sv. Prokop, opat Sázavský s berlou, bude mu pomáhati.

Pak nastane svatý pokoj, a země česká si odpočine. Mnoho Čechů sic za těch bojů zahyne, ale ti, kteří zůstanou, budou mužové celí. Poznajice chyby svých předků i své, budou pevně státi a nepřítel jimi o zem neudeří. –

Toto jsou pověsti dávných let a stará proroctví o zemi naší.

Šťastná buď, o vlasti milá, siliž se pokolení tvé, ať přemáhá všechna protivenství, ať zachová svaté dědictví: mateřský jazyk i staré, dobré právo své.

Mohutniž pokolení tvé prací a nadšením, aby pevně bylo jako skály a vždy plno síly. –